

S.P. MANDALI'S
R.A. PODAR COLLEGE OF COMMERCE AND ECONOMICS
(JUNIOR COLLEGE 2020-21)

VASANT BAHAR

~ SPRING E-BOOK

DISCLAIMER

This e-book is designed to foster creativity among young minds and to motivate our readers. It is only meant for recreational purposes and the content in the e-book is not intended to offend any sentiments or personal experiences. The content of each article is the sole expression and opinion of its young authors. We would like to acknowledge that all the resources and ideas in the e-book are a product of the creators' imagination. No part of this e-book shall be scanned, uploaded, reproduced, distributed or transmitted in any form or means without the permission of S. P. Mandali's R. A. Podar College of Commerce and Economics.

Dear Readers,

“Adversity is an opportunity for creativity,

Because it forces one to dig deeper

And discover something new about oneself.”

-Paul T P Wong

With gratification, we put forth our first issue of “Vasant Bahar” - The Spring E-Book, a piece of creation by our own Podar Junior college students.

The theme for this year is **SPRING** which means “Vasanta” in Sanskrit. The selection of this theme '**SPRING**' is apt because a flower is a beautiful symbol of life and regeneration for it leads to a seed and another plant or tree. Spring is the season in which the voice of Nature or the presence of Nature can be heard or felt everywhere.

The role of a facilitator is to nurture skills and talents of the students. 'Vasant Bahar' is our effort to etch the hidden talents through literary skills, innovative ideas and performing arts through an E-book. It's important to remember that **we all have magic inside us**. The E-book is a method to eliminate boredom, procrastination and cut-off distractions and thus utilise the time productively during this pandemic.

The journey of weaving reflections, feelings and experiences in the form of “Vasant Bahar” would not have been possible without the constant guidance of our mentors. We profusely thank the students and teachers for giving support and encouragement and a free hand in the endeavour. Last but not the least we are thankful to all the authors and artists who have sent their articles, artworks and performances. We truly hope you all enjoy reading it as much as we enjoyed compiling it.

Editorial Team

Date of Issue: 14.05.2021

Place: Mumbai

S.P. MANDALI'S

R. A. Podar College of Commerce & Economics (Autonomous)

Vision : समानी व आकूति: समाना हृदयानि व:
(One in mind and one in heart)

Mission : न हि ज्ञानेन सदृशं पवित्रमिह विद्यते
(There is nothing in this universe as pure as knowledge)

MAGAZINE COMMITTEE

Principal Dr. Shobana Vasudevan (Chief Editor)
I/C Vice Principal Dr. Vinda Paralkar (Executive Editor)

Teachers' Team

Mr. Chandrakant Sonawane	Mr. Rahul Singh
Ms. Mamta Sharma	Ms. Rose John
Mr. Milind Sant	Ms. Ruchi Savla
Ms. Nisha Nair	Ms. Swati Bangar

Students' Team

Aayushi Zanwar	Kenisha Birwadkar
Bhairav Kedare	Khushi Dharod
Bhaumik Khona	Omsai Raut
Chinmay Deshpande	Tanvi Mestry
Jinal Pawani	Vaibhav Gupta

Promotion & Publicity Team

Khushi Dharod	Vaibhav Gupta
---------------	---------------

TABLE OF CONTENTS

Principal's Message	1	
Preface	3	
ENGLISH LITERARY ART		5-58
Poems	6	
Write Ups	37	
Recipes	55	
हिन्दी साहित्यिक कला		59-78
कविताएँ	60	
लेख	74	
मराठी साहित्यिक कला		79-110
कविता	80	
लेख	90	
कथा	102	
पाककृती	109	

TABLE OF CONTENTS

FRENCH LITERARY ART 111-122

Poems 112

Write Ups 116

Recipes 121

GERMAN LITERARY ART 123-130

Poems 124

Write Ups 126

Recipes 129

VISUAL ARTS 132

PERFORMING ARTS 132

From the Principal's Desk

Dear All,

Greetings to all of you.

I am very glad to share few of my thoughts with the readers of this 'Spring E-Book' which is an outcome of the creative minds from our Junior College.

At the outset I would like to place on record my congratulations and appreciation for the entire team. The conceptualisation, construction and creation of this e-book by the Junior College of R. A. PODAR COLLEGE OF COMMERCE AND ECONOMICS deserves a huge degree of appreciation.

Year 2020 is a starkly different year. It will not be wrong to describe it as COVID year. The world has experienced complete/ restrictive lockdown in an attempt to disengage the spread of COVID. Although nothing in the recorded history could be taken for comparison created by COVID pandemic, it could be comparable to the onslaught of forest fire. This comparison is also restrictive to the level and speed at which it spreads is several times more than the destruction caused by the forest fire and it travels across the globe and targets human life. To be precise it has touched every single aspect of human life. It has affected world economy and has brought everything around to a standstill situation. As COVID 19 is still ravaging the countries of the world, it would be impossible to measure the impact of this pandemic on various aspects of our life at least for some time from now. It is but a fact that most of us are confined to the four walls of our respective homes while another group is out on the field to take care of us.

As an educationist, I am of the opinion that the young population (school going and college going), of our country are the worst affected and are facing the burden caused by the lockdown.

It is agreeable that ninety per cent of the generation mentioned above, is not contributing directly to the economy by way of employment or otherwise. However they are the **think tanks** of the future and the only hope. Future of the world is in their minds and hands. It is our primary duty to make sure that their grey cells remain active and they do not lose the track of innovation, imagination and expression.

In this context JUNIOR COLLEGE TEAM of our college has come out with this brilliant idea of providing a platform for nurturing the creative minds.

E-book is just a medium to bring out infinite but unutilized potential of young **PODARITES**. It, indeed, has given an opportunity to paint and beautify the wall against which they got stuck. They have turned towards the wall by facing it and not showing their back to it.

A beautiful and well inscribed wall (Podar College E-Book) is the result of this great initiative. I am extremely happy that this effort of the college has brought back energy, enthusiasm and the self confidence amongst the students. I wish the readers too to get back their original enthusiastic self by reading the creative thought process of our young contributors.

I welcome all the readers to enjoy the inspirational and creative work of Podarites and give back your valuable feedback.

Thanks.

Dr. Shobhana Vasudevan

Principal

Preface

A Turkish writer Ildan, rightly said, “A virus can change the fate of the world and power has nothing to do with being tiny or giant.”

Truly, 2020 awoke to a new dawn. While we were getting ready to wind up an academic year, He was making different plans for all of us. With the setting of spring in March 2020, an exceptional and unanticipated time period began. All of us became homebound, were locked down within the four walls of our house and compelled to gear up with new times.

Speaking about students, when they were all set to write their examination, there was a lot of uncertainty about conducting it. One can imagine the state of mind of those who were banking on final examination for a good score! All chirpy birds became mute as they were confined in their cocoon.

In May 2020, I took over as the Vice-Principal of Junior College. I sincerely felt that our students who were facing tough times, shouldn't be bogged down with mental, psychological and emotional pressure. So my idea of keeping them busy with a creative pursuit took the form of this e-book titled ‘Vasant Bahar: The Spring e-book’. The title Vasant Bahar was chosen, as spring - the most pleasant season of the year is the season of blossom, during which Mother Nature is in her happiest mood. And I wanted our students to catch up the same mood while turning their creative ideas into concrete possibilities. Our principal Dr Shobana Vasudevan was very delighted with this concept and gave support whole heartedly. This e-book is unique in one more respect – all language forums, ELC, HLC, German Forum, French Forum and MLC joined hands and

set on a task to get our students started! So in the midst of this pandemic situation, in order to keep our young sparks busy, Podar College thought of launching this e-book.

The appeal was made through all forums/mandals and the response has been astonishing and overwhelming! As e-book is a platform for students to virtually showcase their skills and talents, as budding poets, authors and artists, it was but obvious to have 3 interesting sections in it: LA (Literary Art), VA (Visual Art) and PA (Performing Art).

We always tell our students, “Keep your eyes on the stars and your feet on the ground”, and they didn’t disappoint! As you browse through sections, check out their skills and capabilities, their inner thoughts and passion, which they penned down when mankind faced the most challenging time of the millennium!

I am thankful to all the students who have contributed their writing/art work to this novel e-book. Also, to the member students of our Tech Team who have taken a lot of efforts to give an attractive look to it. Special thanks to our dynamic and ever-encouraging Principal for supporting us and showering her blessings! And last but not the least, a big ‘thank you’ to all my dear colleagues, Mrs. Mamta Sharma (Retired), Mrs Rose John, Mr. Chandrakant Sonawane, Mr. Rahul Singh, Mr. Milind Sant, Miss Ruchi Savla, Mrs. Swati Bangar, Mrs. Nisha Nair and everyone for their support, without which this idea wouldn’t have come into reality.

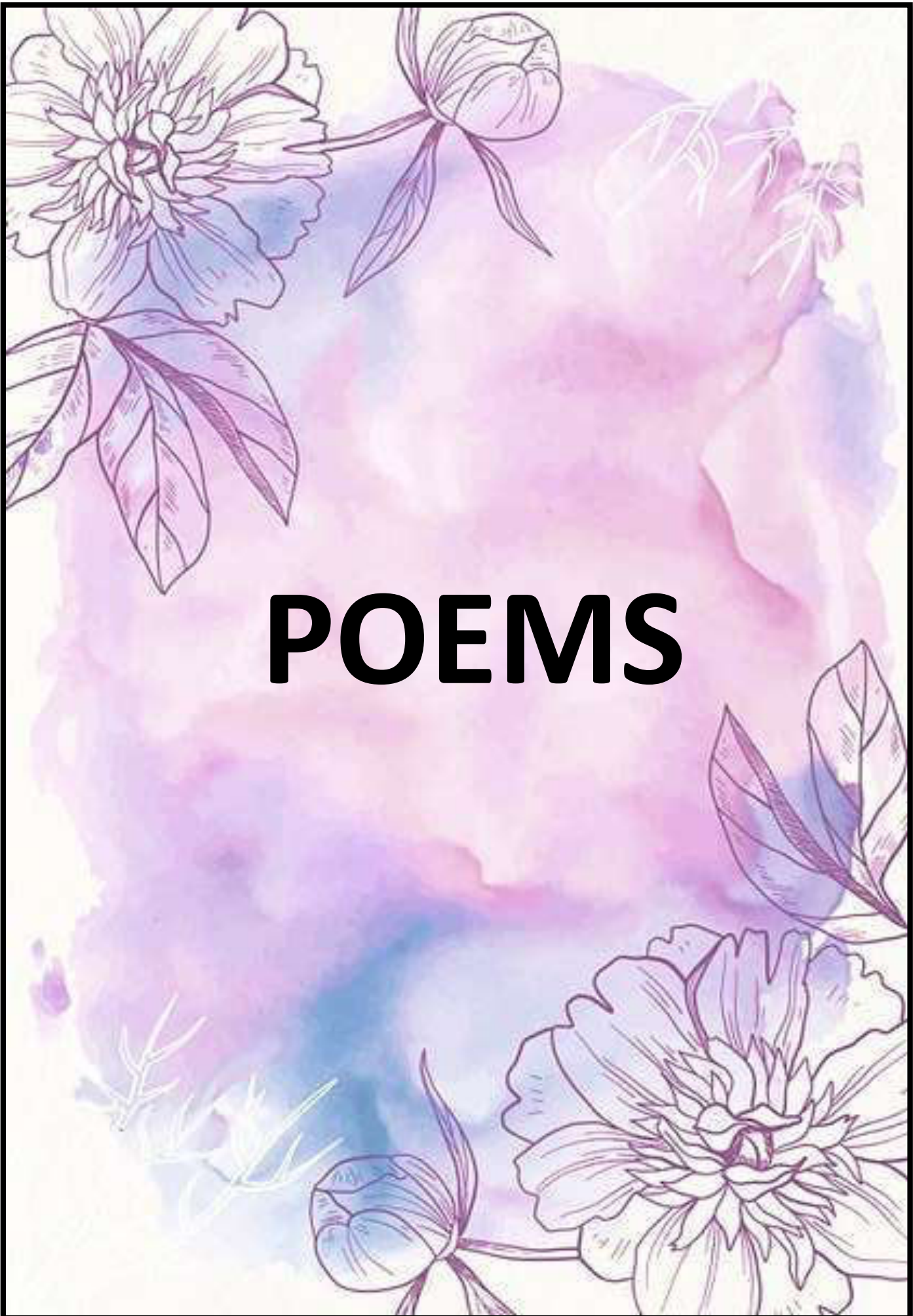
As Sam Tanenhaus has rightly said, “In literature and in life we ultimately pursue, not conclusions but beginnings.” So, let us be creative perpetually in art, literature or in dealing with real life situation.

Concluding my words with the hope of huge support from all the readers/viewers.....

**Dr Vinda Paralkar
I/C Vice-Principal**

ENGLISH LITERARY ART

POEMS

Dawn of Spring

With the dawn of spring
New leaves ready to bling

Green lawns stretched on hills
Cotton pods ready for mills

Over the darkened dusks
Flowers bloom with musk

Breezy air around the nest
Birds singing harmony with zest

Every life gets a living reason
It's the beginning of spring season...!

Maitreyi Salvi

Spring Up, Step Out.

The dry winter fades away,
And Spring surrounds us in its sway;
The colourless landscape is filled with life,
Nature has been monopolized.

Spring rules the trees,
Animals, birds, our hearts and bees;
Flowers, fruits spread their vibrance,
It's time to gear up, dear aspirants.

New leaves and flowers bloom,
C'mon it's time to get out of your room;
It's time to hear the cuckoo bird,
Get ready to sing and play the chord.

The Indian tricolor,
Makes the countryside look better;
The three colours are a part of the scenery,
Curated by the sun and the earth's greenery.

Fresh breeze blows,
Through hair and clothes;
Nature mesmerizes us every time,
Being surrounded by its magic is divine.

Enthusiasm and optimism fill the heart,
Don't miss this experience if you are smart;
Spring up and step out to venture,
Don't miss this adventure.

Kenisha Birwadkar

A Perfect Spring

Why The Spring Days Are So Perfect?
The Melodious Voices Of Birds,
The Excitement Of Animals,
And The Dancing Flowers To Make Us Breathe.

The Glamour On Human Faces,
The Synergy Of Beauty And Nature,
The Clarity Of Every Growing Plant
And The Patience Finally Turning Into A Blessing.

Because The Dressed Up World Celebrate,
The Spring Days Are So Perfect

Yash Bhamare

The Spring Times

Walking Through The Streets
Has The Safe Vibe Nowadays,
Feels Like I Am Under The Coverage Of Peace.
And Then My Heart Clicked - 'These Are The Spring Times.'

Yash Bhamare

From The...Spring

From The Bright Days ;
To The Secret Nights,
Spring Pleasures The World.

From The Blistering Dawn ;
To The Fresh Streets,
Spring Heals The Side.

From The Opening Windows ;
To The Cheerful Lights,
Spring Creates A Beautiful Sight.

Yash Bhamare

Magical Spring

I've Always Loved Spring.
With A Sight Of Charm And An Elegance Of Beauty ;
Spring Evolves At Every Instant.
Fulfilling The Hopes And Creating Time ;
Springs Glitters Magic.

Yash Bhamare

Dear Spring

Dear Spring,
The Shorter Nights Are Calling You,
To Enjoy The Pleasure In Less Instance.
The Birds Are Admiring You,
For Allowing Them To Sing.
The Leaves Are Waiting For You,
To Start There New Journey.

Yash Bhamare

Nature's Love

The one who loves everyone,
World's each and every creature.
It's the one and only,
Our Mother Nature...

Green grass, beautiful flowers,
Scenic beauty spread all over.
Whenever I'm in nature's lap,
I wish to go nowhere ever...

Nature makes this earth,
A worthy place to dwell.
Without this heavenly nature,
This land is totally hell!

We are taking initiative,
To destroy and not to protect nature.
So come on, let's protect it,
To save our lives and future.

Anon

Salute to the Corona Warriors

A salute to the amazing Corona warriors,
The ones battling to save the Virus carriers,
They sacrificed their life, family and soul,
Just to help achieve the country's safety goal.
They have parents, children and a spouse,
Then from where does so much oblation in them arouse,
It's out of their duty and love for their country,
That they spend times hungry without being grumpy,
They themselves are getting torn by the virus,
Yet they stand like wounded soldiers which is just so miraculous,
We can just contribute to our country monetarily,
But these guys' focus to save us proved their divinity,
The police, cleaners, doctors and nurses,
How much should we thank these institutions like churches.
We just cry over tasteless food and not going out,
But don't think about them who are living in hell throughout.
We are just so impatient and self-centred,
That we are forgetting about the service these guys rendered,
We were never asked to stay hungry or go to the boundary,
But were asked to stay in for our own safety,
This would be the only way to unburden the corona warriors,
And also, to reduce the patients getting hearsed,
Let's pledge to maintain lockdown and social distancing,
To give this Covid19 module a good back spacing.
Thank you

Jenikka Korgaonker

Corona Warriors

Are battles fought only in the battle field?
"Yes" is the answer most situations will yield!
Well, that's true only to a certain extent,
As we might not be knowing nature's true intent.
Country by country the disease spread,
But in serving their fellow nationals the real heroes were least afraid.
The healthcare workers, the cleaning staff, the defence Personnel and many more strive,
To keep the flame of humanity alive.
They put their country at a prime position,
Without giving a thought to their own mental preparedness and condition.
Day and night, darkness or light,
With the spirit of a knight,
They keep the blaze of social service burning bright!
Be it taking care of the ill
Or ensuring that the country is effectively under seal,
Be it keeping the country clean
Or informing about the latest updates to citizens keen,
They do all of these with utmost compassion,
Because they know at the end that's going to give them plenty of satisfaction.
They commit to their job in their country's love,
As for them it's their behove.
Indeed these are the heroes fighting a real war,
Though not in an actual battle field but definitely beyond any boundaries so far!

Vishakh

Our DURONTO city Mumbai!

Oh, my Duronto City Mumbai,
You never stop, never rest in peace.
You face so many dilemmas,
Like flood in rains and extreme heat in summer.
You welcome everyone with open arms of Sea,
And show your legacy through Old Lady of Boribunder, CSMT,
Fort, Churchgate, Cuffee Parade and Marine Lines!!!
You captivate everyone and show your glory and prosperity through NIGHT LFE.
But just becZ of LA, LV and NYC you never seemed like.
Taj Hotel is your crown and
Marine Lines is necklace,
Local Trains are heartbeats and
Aarey's Forests were your lungs.
You never stop, never somber although there's flood,
Earthquake or terrorism of 26/11.
Now, you are in cage of LOCKDOWN,
Your glory to decay!!!

Unmesh Patel

Angel in Disguise

I always wanted to fly like a bird.
Be like a bird.
I'd go to places I've never seen before.
Oh how wonderful will it be!
I always wondered.
I could escape my problems.
That flying away from them would be the only solution.
I could just be free, strong and careless.
Not a single worry in the world.
The world I knew would change.
Oh, how desperately I wanted to fly...
I prayed to God to give me wings,
Until I realized myself,
I already had them,
I just wasn't ready to face my worries.
I just wasn't ready to be strong and accept them
Stories stay,
Inside these pages.
While we fade away,
Through many stages.

Those rails,
Those journeys,
I can never leave behind.
Life is just like it...
You see the beauty of it.
The stops,
The hellos,
The goodbyes,
The hard ways too...
You stop at every station,
Collect a memory,
A memory that will stay forever.
You know where you're going...
But you don't want to stop,
You don't want to reach the destination.
Because you're so in love with the journey...
But one day or another,
You reach there.
The place.
The place you call home.

Song As Lifeline

This is a poem of a feeling,
Or you can say of expressing,
There are many variants of these,
People like or may dislike the crease.
It strings up with music,
Makes you feel good when you are sick,
It is made for a cause,
And also heals a great loss.

It is available at the dawn,
And also with you when walking in the lawn,
You walk with it,
You sing with it.
It motivates you to go to hell and yourself fight,
It encourages you when you are right,
It is a puzzle with a subtle,
For full understanding you need to be a turtle.
It makes you laugh and happy,
Reminds you that do not be sad and lonely,
It is for introverts,
It is for extroverts.

It can be played at any occasion,
And can be heard on any vacation,
They are made by artists not who paint,
But they are who depict.

You hum with the tunes,
You dance on the tunes,
It is a stress buster,
It can make you a master.

It can be felt through the eyes,
It can be felt through the ears,
And it can be expressed by your face,
It might be slow or may take pace.

Yes this is what a song is,
Still it has many phases to be discovered,
But they are a miss.

Rejuvenation

Oh dear god
What have you done?
Has the extinction of mankind begun?

Did it start with the Spanish flu?
Or did it start with the unabated greed?
Greed for money, hunger for power
Or lust for both?

One wonders when will this season of despair end?
With millions in grief
When will mankind
Turn over a new leaf
And start afresh
Like the season of spring?

Letting go of all the hate and envy
And treating everyone and everything gently
Making ourselves better each day
No matter what life gives us
Trying our best anyway.

Only then will life be colourful
Like the flowers that bloom
Only then we can live
Not worrying about our doom.

As acceptance is the key
To live life freely
And not thinking about the problems
But its solutions deeply.

Let's not repeat the mistakes in the past
As we can live this life
In which we can thrive
As do the flowers in spring.

Disha Jain

Why?

One night in deep slumber
I heard a knock with thunder
I woke up with a sigh, exasperated
And saw some men saying that you're dead
"Wait what?", my baffled self asked
"Your time is over", they said, their voice rasped
They pulled me for I had no choice
After hours in black void, I heard a divine voice
"Let the soul enter in heaven", that voice said
"It's pure and innocent, now go ahead"
As I saw the platinum gates open
A luminous figure appeared with a glow of golden
"Lord Rama!" Exclaimed my spirit
He started talking with a sound so exquisite
How was life on Earth?"
"It was splendid except for a dearth
For days it is piercing my heart
But this is not how this story should start
It began with Chenab's river melody
Little did I know about our destiny
There in the fields frolicked a boy
His hairs swinging and eyes full of joy
"Chachaji!" The boy called out
"Anwar!" Joined the Sardarji with a shout
Sardarji hugged him, eyes filled with tears
He said, "You remind me of my son, dear"
Into pure bliss my heart melted
Oh Rama, when this love wilted?
Fraternity weakened as the days went
Riots of vengeance were its advent
Amidst of their ruin and firing
"Chachaji!" Anwar started crying
Contempt tore Sardarji's eyes apart
As he pierced his Kirpan through the boy's heart"
Despondent, my eyes blurred
I looked up and something stirred
With glistening orbs Allah was looking at me
"Where did Lord Rama go? I want to see"
And that's when I started to realise
That Allah and Rama were the same in disguise
Then why do we fight?
Instead of uniting in blight
Hindu or Muslim it doesn't make any difference
Then why do we guard our spirits with this fence
Staring lusterless in the misty sky

I just want to ask every single human, WHY?...

If you ever wonder why
Where the stories of art lie
They are hurried deep inside someone
But not easily seen by anyone
When one's thoughts are sprinting
In the field of imagination they are prancing
Thus an idea comes from the heart
This is how our story gets a start
With characters and their life
Carefully carved by creativity's knife
Love and conflict fill it with colour
Making it lively, full of splendor
Or on a canvas flows a line
I'm not holding it though it's mine
Letting her take twists and turns
Until my whole inside stirs
The line stops after a while
And on my face appears a smile
For the line is enervated
She backs up to where she was headed
My eyes just can't stop looking
At my line which people call as a painting
Tears fill my orbs anew
As my line is admired by a few
Or when words appear
For someone loved and dear
Those words catch rhyme
And bells of melody start to chime
Thus a poem is born
Sometimes jovial or forlorn
Be it a rhyme or a free verse
Mellifluous or coarse
We call this wordsmith a poet
And words are his biggest asset
There is beauty in every aspect of life
Be it ecstasy, sorrow or strife
So this was the story of one's heart
Told by the means of pure art...

Janhavi

Voice

I have strength, let me fight
The battle that I have chosen for myself;
I have wings, let me fly
Till I touch the sky, no matter how high.

Do not judge, you know nothing about me:
The goals I have scored, the fights I have lost;
Do not underestimate, you've never faced me
You know not my strengths neither my weaknesses.

Let everyone hear my voice
The verses I want to say, the thoughts I want to share;
Let me cry out all my feelings
Because I'm done piling them up in my mind.

Don't come in and out of my life
There are too many miracles occurring inside me,
Just shut the door while going out,
and make sure to never reopen it.

I'm done adjusting in your way
Let me live my life the way I want to
I'm done following your commands
Let me be the commander now.

Khushbu Mali

YOUR OWN WORTH!

Your pain is much more than
The clouds thundering in rain.
The number will change with time
But what won't change is who you are deep inside.
Strong, beautiful, capable and that is where
Your worth comes from.
If you don't accept your flaws,
Will make you the imperfect of all.
Love yourself and glow within
Take off the masks you wear out there
And get to know yourself underneath.
Choose happiness, choose the kind of love
That makes you feel right.
You need not change yourself
For anyone who disrespects and fights.
Embrace your insecurities,
Be attractive who respects and appreciates your energy.
You within yourself will find loveliness
Through your soul's own mystery
You rejoice your freedom and love for yourself
Because your own worth is YOU itself.

Nishi Punamiya

College Encouragement...

You walk with head down
Taking deep breaths
Trying to make run for it
Before they find you there

You have your hair down
Two long tails
And the grey-white uniform
That you could never forget

You see it clearly
You walking in the hallway
Scared to be lost
In a place you have known so well

But you face your fears
And now you sit near the window
Looking over the road
Until you see teacher near the door

You make through the periods.
And here comes the best part
Where you open your tiffin
To see what your mother has packed

You look around in the classroom
To see them chattering around
You wish you could join
But you don't know how

You finish your lunch
And you take out a book
Trying to make yourself busy
Until the story overtook

You thought it was okay
Being alone
But your loved ones told you
It's not so

You felt stupid and dumb
To not have a single one
Who could sit by you
And enjoy what you had too

You made up your mind
And joined in the discussion
Sharing your thoughts about
Food, celebrities and foreign destinations

You overcame your fears
Left no place for tears
You became someone
Who now they hold dear

You won over people
And now they stand by for you
You never let the hallway
Scare you ever again

You walked out the gate
Waving goodbye
To the place that taught you to be brave
And learn to fly

Vaidehi Bhongale

THE CLIMB

Times are high, times are low,

Just like a river, my heart flows.

I have a huge mountain ahead seeming insurmountable,

But I'll pluck up the courage and believe that I am accountable.

Sometimes gigantic rocks will block my road,

Avalanches will break my spirit,

But I'll neither crib nor whine about it,

And I will remember that 'I will do it'.

Step by Step I will reach my destination,

Overcoming all my hallucinations and frustration.

I'll reach the summit and will gawk at its view,

After all the catastrophe, it's a dream come true.

Life's a climb, embrace it,

All you have to do is enjoy or there are consequences, so face it!

Zalak Doshi

Be Yourself!

However you are, always be true,
And do whatever you like to do.
With your own rules live your life,
Don't just make it a routine alike.
Many people will say that you're fake,
But don't ever let your heart break.
Have your own opinions, express them too,
But, only a few might find it to be true.
To be real is an easy task,
So please don't live with a surreal mask.

Ketaki Salokhe

Nature's Return Gift

A microscopic organism caused a worldwide pandemic
None could stop even the rankers in academic
Animals weren't supposed to be in cages or stomachs
They were merely sold for a few bucks
Then they put us in home jails and took their revenge
Made the economies fail like a falling stone in Mariana Trench
Still we couldn't maintain social distancing
The oceans and seas had their own rage songs to sing
Amphan and Nisarg depicted nature's dominance
Humans stood helpless despite those guns
It is time we see nature is sick of us
Already have enough to mourn and fuss
Let us start respecting our nature
Or its return gifts will not let our lives nurture.

Darshani Dharmendra Mehta

Dreams

Dreams should be as big as a tower,
But they should never make one only a dreamer.
Dreams should be such that can be completed,
But they should never make your life complicated.
Dreams should be such that wake you up from your sleep,
But they shouldn't be such that only make you peep.
Dreams should be seen with open eyes,
Dreams shouldn't be seen with fake sighs.
Dream for the thing you want to achieve really,
Dream for the one you want to be clearly.
Dream for more, dream for less,
Dream for the thing that means Success.

Ketaki Salokhe

Call me aesthete

Take me to Cynefin where the nature greets
Between the woods is brivetting around
Feeling the petrichor and the
Dawn chorus sound
Wallowing on the earthly ground
Looking upon the verdure
Swishing winds and the weathering leaves
Become my mental cure
Birds fluttering and the blooming blossoms
Eating all of the sweet luscious plums.
Or take me inside the canoe that moves
Down the moonlight I sleep in its groove
The wind and seas get ready to tune
The stars twinkle and brighten the gloom
Sprawling the euphoria in my veins
Oh nature you relieve Me out during my pain
Life is like the sea
Rumbling and tumbling towards the perigee
Striking over huge rocks and stones
Between the deserted sand it's all alone
Tides gracefully traversing
Surrendering only when all the force lose the zing
People called it grey few of them blue
Paved at the beginning but later it's all true
Sometimes overflows and causes explosion
Just like all our emotions
But won't give up at any point
Few other bodies start to join
Sometimes passes through goofy tunnels or bealach
With all the might thee strives and
March experiences taught it to be bold and vivid
Lashes down the route
Still it isn't timid
Grief and pain it all lets out
It's a mix of whoosh of air and burble from its mouth
All the efforts are masked down
And only a beautiful shiny flow is found

Akshata Padmanabham

The Face of Beauty

The Matter Of Time Has Changed.
After A Windy Winter,
Finally The Sun Shows His Face.

My Being Is Not Letting The Windows Close;
Just Feeling The Formative Nature
And My Mind Like The Water Flows.

I Wave Towards The Flowers,
I Can See There Pleasure.
The Delightful Spring Is Ours...

Yash Bhamar

She is no Queen

Yes, she works all day
And night
Yes, she would do anything to protect
The Ones She Loves.
Yes, she stands with
The Truth
Yes, she looks after the place she was born.
Yes, she has many responsibilities to uphold.
Yes, she will never betray the people
Who have faith in her
She is no Queen
Because she doesn't need titles to be one.

Alisha Toraskar

A Poem on Women Empowerment

She healed you when she bled,
She was hurting but she still fed.
On her tears she used to choke,
She loved you when her heart was broke.
She's a mother, a sister, a woman.
She'll be soft even if the world's cruel.
But don't take her for granted my dear,
Cause she's strong enough to overcome any fear.

Jayvi Vador

Her Demise

Wonder, why she does what she does for people?
Are they even worthy enough?
Do they even care as such?
The plastic, the litter and the choking air
Doesn't prove that much!

The temperatures rise and people fray
And after all that they have done to her,
They pray
Pray that the good climate stays

Sometimes, she feels that their righteous minds will rise,
And stop mother nature's demise
But every day she is dying
And cannot see anything changing.

All she hopes is to revive
From people's avarice
All she hopes is for people to be wise
Before mother nature's demise.

Disha Jain

'Mr. Mobile'

Do you know Mr. Mobile
You have captured all dreams and ambitions,
People are becoming fragile,
Can you give them back their petitions?

The brains are becoming lacuna,
And the loss of imagination is Ineffable,
Pleasing your dear, don't cause a Trauma,
Can you make them again movable?

You are not bad dear,
You are just making people rebarbative,
People are losing people, and that's the greatest fear,
Can you free them from your captive?

To the loved ones, earthborns are becoming stranger,
And to the stranger, they are loved ones,
The upper class (aged) wanted to mix, and the lower (kids) is enjoying anger,
Can you give parents back their daughters and sons?

The doors of mouth are long back shut,
Only the top part that's eyes are taking initiative,
People are spreading about you a lot of good scuttlebutt,
Can you make them again talkative?

Anuja

Shh, there is a secret I've kept
For nights it haven't slept
It's always moving along with me
And now I want to confide in thee

It'll may sound eccentric
To some even pathetic
Now, enough with the suspense I abhor
I prefer the scent of books to petrichor

For my blood is made from ink
Which provokes me to deeply think
I know that I'm not alone
In the search of book's cologne

To me writing is a sheer, wonderful sight
A colourful painting of words black and white
It is like a blanket in winter moonlit
Cozy and warm through word's knit

I can see impossible while reading
In night I can hear the library humming
I sniff books as if I'm breathing
The fragrance of them... Ah so pleasing!

As the pages cut my finger
My soul starts to longer
In the streets of the novel I roam
It's an escape which brings me home

Sometimes the words pierce through the heart
And tear my soul apart
I feel bad for the agony of my new friend
But hoping that the book would never end

As if the author had a knife
To carve something so full of life
I hear voices not once heard before
But deaf to the world without Dumbledore

Okay, enough about the scent I've found
In the paper world far from the ground
Still I'll keep hunting every cranny and nook
For my bottle of Eau de Book

21st Century

Every single day we race against time,
Not paying heed to our tired mind,
We have forgotten about friends and family,
Our lives have become a movie with too
Little fun and too much tragedy.
Smart phones have become our hearts and lungs,
Turning our brains into useless lumps,
Children stick to video games,
Energetic playgrounds have changed to lonely lanes.
Uncles' visits have ceased,
That paper of memories has been creased,
Even phone calls have stopped, we only send emails,
Children don't get to hear grandma's fairy tales,
Lively homes have become dull isolated jails,
People are judged by their bank accounts,
But they don't understand that it is who "they're" that counts,
Rich and poor are running after money,
They have forgotten to live in harmony,
More marks is the only thing that matters to children,
They are unaware that gaining knowledge can be fun.
Along with those deserted playgrounds,
Their childhood goes to waste,
Because to be on the top of the class they have to make haste,
Despite having all the luxuries, our lifestyle is being degraded.
Those memories of joy laughter and fun have faded,
A lot of pressure is adding to the stress,
As if only one pawn is remaining in a giant game of chess.
We Indians have fallen prey to westernization,
Carelessly, we have forgotten our own culture and religion.
Instead of nutrition, we go looking for taste.
It seems, to fall ill, we are making haste.
Incredible heritage and culture vanishing day by day.
We desperately need to save it, this is what we pray,
Diversity is changing into monotony, variety into a uniform,
Back to its origin country needs to transform.
People's minds are filled with jealousy,
We always are seeking someone to envy,
Somehow, we manage to get into conflicts',
But alas fail to come up with a solution that fits.

Lockdown with a book...

The collections of words and papers,
When opened, lifting their covers,
Teach us values of life,
With several faces, like a dice,
Enjoy the ocean of knowledge,
In this new, lost world
They're exciting like a marriage,
And warmth in the cold.
They differ from each other
Some have fantasy and some horror,
And science, and fiction dividing into several tracks
But all together, they unite with climax.
Life is like a set of chapters,
With millions and billions of characters,
With scenes and situations,
Which stop at all unique stations.
The joys of reading are unlimited,
Showing not only what the history has pretended
Fantasy, mythology, philosophy and mystery,
With the exciting ingredients as in a pastry.
At times I feel in place of the protagonist
And learn numerous life lessons,
The depth of books like Bible and Gita
Guide us to fight back injustice and raise questions
Kings and queens in childhood
Science and fiction in teenage,
Novels and journals in adulthood
Newspapers and epics in old age.
Reading is regardless of age,
So, enjoy your life reading,
It helps everyone in every phase,
It helps enhance my feeling.

Kanishk Gala

Goodbye Good Ol' Times...

Houses change,
Pictures in the frames change,
Times change, but,
The only thing which remains,
Is memories...

Those chats with our loved ones,
Memorable meals together,
The dance and laughter,
Mistakes done and forgiven.

Do not carry the past with you,
Life is waiting and calling, come undone!

Recall and smile for though it's past, it is yours,
Your roots that will strengthen your foundation,
Cherish the novelty, do step and move on!
Flourish and open up, feel the wind beneath your wings,
Not just the past, even the present is not worth missing.

At first, you will want to go back,
Runaway, not tread the unknown but retrace the old.
Take it from me,
The remnants of a comfort zone;
Hypnotize, hiver and hold us back, more strongly
Than the power that can lure us to and keep us in reality;
Not some broken pieces but the wholeness that can truly, be mine.

I guess the heaven was needing a hero,
Somebody just like you;
Brave enough to stand up,
For what you believe,
And follow it through;
For someone who always loved and never despised,
Courage, faith and hope is what you've always had,
Your place will always be special in my heart;
Always and forever.

For my beloved Dadi...

Karuna Shah

Here's To The Ones Who Dream

Sometimes chasing your dreams is like chasing stars,
It'll only leave you with deep wounds and unbearable scars,
It is true that Life isn't always fair,
But it gives us a chance to breathe perfumed air,
The air that is filled with immaculateness of your intentions to dream,
When your eyes glisten and skin gleam,
They say, "No Pain, No Gain",
But what if all your efforts go in vain?
What if all the possibilities fail?
What if all the chances remain unavail?

Dreams are to be embroiled in your spirit,
Though, to live your dreams, this is not a popular gimmick!
They say, "Fools dream and dreams never come true",
What happens when you cannot live your dream? Do you rue?
Life, my friend, was never a cakewalk,
So pluck up the courage and be curious,
As those who dream not only in sleep but also in reality,
Will always emerge victorious!

Zalak Doshi

Corona - Made In China

"Made in China" has become so common,
Most goods that you buy come from there.
Recently the world has got a virus: cost - none,
Avoiding trade with China, trust me, it's a dare.
Chinese products are not new to anyone,
The Coronavirus, leaves neither the poor nor the billionaire.
Those visiting China for fun,
Come back: pack up all your affairs.

Kenisha Birwadkar

If the bee could speak

I am such a tiny little creature,
Still I work so much that it is difficult to measure;
Collect honey, build my home,
I have excellent relations with my colleagues without even the phone!
I save a lot of time by not texting my fellow bees,
I see the world more than what you see;
You ask me how I manage so many things together,
I tell you it's easy to be as busy as a bee.
JUST KEEP THAT PHONE ASIDE
AND TRUST ME; YOU TOO WILL
KNOW HOW MUCH YOU CAN WORK
AND STILL SAVE A LOT OF TIME!

Kenisha Birwadkar

Now's the time to think

When did I last sit back and think?
Did my eye even blink?
At the good or the pleasures,
From foundation to plinth...
When did I last admire nature?
Did the colours even sink?
Of the rainbow, chirping of birds melody and plink!

When did I last say 'Thank you',
Did I admit, 'I miss you'?
Now is the time to ponder
Think, try and reconcile.
It's not about me but you too,
We always need each other,
Believe me it's so worthwhile!

We need the support, we need the care...
We need the warmth, though time we don't spare...
We need to be bold, we need to be strong...
Conviction, reliance, confidence to pull along!!!

We learn as we go along, we thrive as we move on,
To correct going forward as past is left as dawn.
We urge for compassion, gratitude and bright light-
Count your blessings, pleasures - stand upright.

Ms. Divya Lalwani
Coordinator, BMS Department

The background features a soft watercolor wash in shades of purple, pink, and light blue. Overlaid on this are several line-art illustrations of flowers and buds. In the top left, there is a large, detailed flower with many petals and a cluster of leaves. To its right is a smaller, rounded flower bud on a stem with two leaves. In the bottom right, another large flower is shown, similar to the one in the top left. In the bottom center, there is a flower bud on a stem with a single leaf. The overall style is delicate and artistic.

WRITE UPS

A QUARANTINE STORY!

As we all know that we are under lockdown from last 2 months because of the global pandemic - COVID - 19. I am going to share my Quarantine story. I am a student who completed my HSC examinations in March. At the time when I was in 12th standard, my main focus was on studies and nothing else. I used to get up every morning and follow my monotonous life. Meanwhile we all friends decided that after the HSC examinations are over, we will enjoy all the missed out fun, so like this we planned out so many things and because of corona virus everything just became flop.

The first week of lockdown was so boring. There was no other work than just spending hours on instagram, scrolling memes, reading unnecessary, irrelevant content and relating some of them to my life. But gradually one day I realised that why not be happy in the place where you are, rather than just sitting in one place and blame corona virus for not meeting our loved ones.

Can you imagine the situation of those people who don't even have their family near them, the people who don't have their own shelter. It's hard to imagine the life of people who have to worry that from where they will get their next meal. But we are fortunate that we don't have to care about all this!

Back of my mind I knew that I was just wasting time by thinking how boring is this, rather than making memories. Because memories is something what lasts forever. So what I got to learn during this Quarantine is 'Life is short' and we should appreciate it and should not take it for granted. Feel grateful, thankful and blessed with what you have. Learn to live life. Learn to live every day, every minute, every second. Because, "At the end it doesn't matters how many days you lived but how much you lived in those days!"

Bhavna Shivaji Kshirsagar

THE WISE MAN HAS LONG EARS AND A SHORT TONGUE

A wise man is often described as a person who has been through many ups and downs in his life. He is a very experienced and smart human being and knows exactly how to counter every problem life throws at him. A German soldier once said that, "The wise man has long ears and a short tongue." This quote is what helped him survive the World War and guided him through every problem. During his time in the war, he learnt that in order to even think of surviving the Great War, he will have to listen to every instruction given to him by his superiors. So this quote was essential to follow in the Nazi rule in Germany.

However, till today this quote has tremendous importance in many fields. One such case is in the field of leadership. Proper leadership in the case of a company or any other firm requires the boss to have complete faith and loyalty from his subordinates and employees. He must listen to all his subordinates and employees about what they have to say and contribute. Then, according to all their suggestions, the boss can take the decision and in a matter of a few words can explain the entire problem to the investors, etc. it means that the wise man actually listens to more and absorbs the knowledge rather than constantly being argumentative or trying to waste words.

This quote describes me as a person very well. My teachers and elders often think that I have a bad attitude and not paying attention because, I stay quiet in class. But that is not the case, I prefer sitting back in class and hear the lecture and absorb all the information that the teacher has to convey. I believe that staying quiet and hearing what the teacher or the lecturer has to say is more important. In short, it means that it is better to hear rather than argue or reply all the time.

Armaan Mirchandani

CIRCLE OF LIFE

Quarantine messing with our heads? Yes! But what if instead of cribbing over not getting to go outside, we introspect the life we have lived till now. I know it's not much but what if we looked at the moments which are drilled into our systems and give it a closer look. Give a second thought to the ones who have cried because of us or who have made us cry. Look at the moments passing by which we didn't know were going to end in the future. What would we have done differently? What would we have said that would have somehow brought the future to a different end? Well... Now's the time. Give it a go. Call. Apologize. Cry. Reconcile. Smile. Trust me it's not that difficult. Remember it takes only a moment to destroy but a lifetime to heal. So why not start our bit today itself. This is not a challenge I am asking you to do. It's a choice. One that somehow relieves our heart from the burden buried inside.

So... Why waste this opportunity? It's a never ending circle, a circle which connects everything. One end leads to a different beginning and one beginning leads to a different end.... It's inevitable not to bump into your past or get a glimpse into your future in this circle. So as Steve Job said about 'Connecting the Dots' why don't we all look back and see for ourselves the way our life has turned. Is it good? If yes then keep doing good. It's bad? Well search for the loophole and rectify it, trust me it's worth the wait. Begin with goodness and end with glory. That's my mantra. What's yours?

Rhea Jison

CORONA VIRUS: A LIFE CHANGER

Corona. Corona. Corona! Just a six letter word but has shaken the whole world. All developed countries, like USA, Italy, Spain etc. had gave up in this situation. Instead of having advanced technology and medical facilities. Today, such an invisible creature is ruling all over the world. The entire economy had gone for a toss. It is a common experience that any disaster, be it man-made or natural makes Government System helpless and the economy gets disturb. Corona is a war on Health workers, COVID warriors at all levels who are at the forefront of this war. It is an unexpected war all over the world. This virus is a sign of future crisis around the whole around.

But all the above situation, this virus has changed human life directly or indirectly whether the poor or the rich. All of us knew the value of life. There is nothing precious in the world than life. In this fast pace society, we live in today, we are all caught up in the hustle and bustle of life. Everyone was struggling in making money and to become famed everywhere. Everyone has forgotten to live a happy and peaceful life. As of now everyone is adopting a rather hectic lifestyle to cope up these challenges and it is human nature to think wisely and act foolishly. Each of us have bought detrimental social problems to our home and lives. This has led to lack of communication among the family members and affected family relationship adversely.

But after all, too much of everything is harmful and these can apply here also. After the arrival of virus many changes took place in our life. During this lockdown each of us has started to live a real healthy and peaceful life. We are taught the value of focus in everything we do. It has forced us to ask what we really need to live reasonably well. This pandemic has put a spotlight on human vulnerability and the fact that human safety and health of the natural environment go hand in hand. It has taught us to evolve, upgrade and be resilient to change and overcome the challenges. And it is well said, **"Nothing in life is to be feared, it is only to be understood, and now it is the time to understand more so that we may fear less."**

The lockdown has once again, shown us that society has a Heart. Everyone has come back to nature. The return of clear blue skies, breathing of fresh air, chirping of birds, in urban areas arrival of dolphins in coastal regions etc. The well Renowned Scientist Albert

Einstein had well said, **"Look deep into nature and then you will understand everything better."**

I will like to conclude that life and its chapters will grow but we need to adapt to positive and optimistic thinking to fit into our book. And I hope that we will come out of this terrible situation and make our planet brighter and healthier again to live in.

Let us learn to unlearn and get reintroduced to ourselves so that we can walk after the lockdown as new Human Being into a new healthy world with new experience, ambitions and challenges.

MY FIRST TWO YEARS AT JUNIOR COLLEGE- A LEAP TO START LIFE

I always wished for being in a college like RA Podar, fortunately my grades agreed and I got admitted in this college. I was so pleased to get into this college.

I was fond of learning new languages and I was strongly inclined towards German language. I learned a little bit of it during my vacations and thought of continuing it in college. However, before the admission process I got informed about the vocational course. I was in a dilemma when I had to choose between learning an uncommon subject i.e. Office Management (OM) or continuing German ahead.

After a lot of thinking I decided to go on with OM and to learn something new.

Before the term started I visited Podar twice, once for the admission process and the other being the orientation programme in which our principal spoke about the college and gave us life lessons, I found her as a woman with a strong personality who sounded very credible and inspiring.

On my first day of college there was a voice in my mind, "WILL I BE ABLE TO COPE UP WITH THE COLLEGE LIFE?"

I was happy for being in this college but at the same time I was really nervous. After attending a few lectures and interacting with other students and making friends, I was relieved. Then it was time for the OM lecture, I had butterflies in my stomach before entering the classroom. When I entered the classroom I saw two teachers with lovely smiles on their faces that allayed my fear. I learnt about the basic idea of the vocational subjects. I found my OM teacher, Mrs. Rose John, as a very generous, kind and an amazing speaker and a mentor.

Sooner or later, I completely got engrossed in the 'Typical College Life' making new bonds, learning various things, stepping into the real world. Of course there were many ups and downs, I made mistakes and what I learned from this was to tackle the problems and never run away from them, as the more you run, more the intensity of the situation.

College gave me lots of amazing experiences, there were a lot of clubs and forums to join. One of those was the 'Podar Hiker's club, trekking has always been one of my interests and fortuitously I got a chance to become a committee member of the club.

Another great opportunity I got was to volunteer for ENIGMA.

As vocational students we used to have industrial visits which gave us the chance to visit different industries, to know their working process, the management strategies and the visits were not just limited to learning but there was a lot of fun too!

Podar has this amazing intra-college event 'Rapport' and I certainly have the most beautiful experience of my life associated with it. I participated in numerous events and all of them were distinct and interesting. I learnt a lot of new things and got to make so many new friends. It motivated a lot of us to unearth our hidden talents. It was like a roller coaster ride full of amusement. Our hard work definitely paid off as we were the second runner ups.

The finest opportunity I got was the German exchange programme. Although I was not a German student, my grasp of German language and my parents' faith on Rose ma'am taking good care of me, I got this marvelous chance to become a member of this wonderful program. I was on cloud nine. It will always be the most memorable trip of my life, I learned so much about the German culture, their lifestyle, and got the chance to see so many beautiful places. The bonding I made with the Germans as well as the Indians

is so precious. I will always be grateful to the college for giving me a once in a lifetime opportunity like this. All of this helped me to boost my confidence, overall personality, skills and I knew I was growing as a person. One thing that I realized from the college is that the most memorable days of one's life are not just the special days; even the regular days can be made memorable with a slight change in the way one looks at things. I will always cherish these two years of my life.

Palak Jain

A WONDERFUL EXCHANGE

R. A. Podar College never fails to do wonders for its students and give them the best opportunities. Apart from the various events, clubs and forums for the students to engage in along with the academics, another golden opportunity which a student can experience is the German exchange program. This program gives the students a proper glimpse of the German culture and lifestyle. It helps the students to broaden their social horizon and to improvise their language skills.

GERMANY! It is one of the most beautiful, richest and the most popular tourist destinations and guess what?? A few students from our college get the chance to visit the amazing country as student exchange's and learn a lot about the culture, lifestyle, make friends from there and get to visit so many beautiful places! It immensely helps in gaining knowledge about a lot of things, make friends from a whole different continent and also boosting the confidence and the overall personality development of a student at a very young age. We were blessed to become a part of this very wonderful program. We were accompanied by our fellow students and two very responsible and caring teachers. Each student had their own German partners and we lived with them and their families in their own houses and it definitely taught us a lot about the German culture and their way of living and how is it so different from ours. The traffic rules, the roads, the schools and everything else was so different and unique in its own way! Another great thing is that our German partners come to visit us after 6 months and they also get the chance to experience our rich culture. We all had a very great time throughout and it was a golden opportunity for all of us. With a promise of staying in touch with our partners and other German friends, one thing we know for sure is that we will always cherish the memories of this exchange.

Here are some of the things about Germany which we would like to share with you guys:-

- PLACES

1. Heidelberg

Heidelberg is a very attractive town on the Neckar River in the southern region of Germany and is mainly known for its venerable Heidelberg University and the Heidelberg castle. The university was founded in the 14th century and currently there is the old university along with a new Heidelberg university. The old university in 14th century used to have student's prison in the university itself for those who didn't abide by the rules.

2. Tübingen

Tübingen is yet another beautiful town in Baden Württemberg. One can experience punting here, in the Neckar River and relax and enjoy the beauty of the town.

3. Stadtbibliothek stuttgart

The stadtbibliothek or basically the Stuttgart library is one of the most beautiful libraries in the world, with a very peaceful and amazing infrastructure. It definitely is one of its own kind!

A few other places which one must visit is *Ludwigsburg, Stuttgart city hall, Marktplatz.*

• FOOD

Of course we all love food and every place has its own special kind of food items. Germany has a lot of amazing food items but here are the most famous ones -

1. Pretzel

Pretzel is one of the most popular German snack. It is a type of a baked pastry made from dough that is commonly shaped into a knot and it isn't sweet but salty!

2. Ritter sport

Of course we all love chocolates and Ritter Sport is the most popular German based chocolate with a huge variety and almost all types of chocolate flavours and combinations.

3. The German bakeries

Have you ever thought for a bakery to be attractive? The German bakeries are totally breathtaking, I mean who could've thought for a place for purchasing bread to be so good? There are breads of every shape and so many different sizes made up of many different types.

An interesting fact about the German bakeries is that the same bread will have a different name at different places, and no city's bakery shares the same names for the same type of bread!

Oh wait! How can we not tell you about the most famous thing about Germany?
CARS!!

MERCEDES, AUDI, PORSCHE, VOLKSWAGEN are all German based car models and they are the most desired car brands and the favourites of so many! The Mercedes Benz museum and the Porsche's museum are a must visit for the ones fond of cars and several other vehicles.

Palak Jain and Anishka Shah

SHORT PIECE ON POSITIVITY

I often hear people complain "life is so tough" or "my life sucks". And I wonder, is it so difficult to find a reason? A simple reason to live.

It was a windy day and I saw this sweet little white flower. It was trying its best not to get carried away. And after the blows were over, it slowly opened its petals and bloomed brighter than ever. I smiled. I thought about the striking resemblance between the flower and you. Just like that flower, sometimes you need to shut yourself away. Away from all the negativity and criticism of the world. There will be times when you'll be alone - scared and uncertain of the consequences. But like the winds, your problems will come to an end too. And you'll see your true self. You'll realize your hidden strength and understand that you possess a strong power. Whether people accept you or not, just doesn't matter anymore. And when you look back, you'll be glad things unfolded the way they did :)

Jayvi Vador

SHORT PIECE ON HAPPINESS

What is happiness? Suddenly out of things to say!? Cause happiness is something that cannot be expressed merely by words. It's a feeling. A feeling of joy, of contentment, of peace! Happiness can have multiple meanings for different people. For some it could be the smell of old books, or the soothing sound of waves, or vivid colours of the sky. My kind of happiness would be: wind blowing through my hair and favourite music filling up my ears. In this rush of life, take a moment for yourself. Pause. Breathe. Look around. There's so much to be happy about. In the daily hustle and bustle, you seem to have lost the essence of living. Don't let your happiness be decided by other people. Create it yourself. Search for it in little things. Be a little-bit crazy. Make every moment worth it. Do something wild. After all, life is too short to be anything but happy :)

Jayvi Vador

IN PURSUIT OF HAPPINESS

Books aren't just your friends; they are your best friends. You read a book and it just draws you in itself. You read and read and you can't let go of the book until you have finished. It's a feverish desperation, an uncontrollable curiosity that just drives you till the end of the book. And this isn't even the best part.

The best part about the book is the agony, the thinking, the daydreaming that comes after it. You think about it day and night. You relate with the character. You imagine yourself in the story. You create your own epilogue. You read it again and again and find new layers, hidden meanings in the story. You start unraveling the story and reach its fundamental message. You start relating to the character on an even deeper level.

You compare it with your life. You think about the story so much, it weaves itself in your dreams. The book draws you into itself completely.

And then, it churns your thoughts, your emotions, your problems and your perks. It draws you out and places you in a new light; a light influenced by the author's perspective. You get a new outlook in life. Your view becomes more wholesome, multi-dimensional, rounded, mature and sagacious.

Reading a book is a catharsis; a positive one at that. It connects to your soul and brings everything out. It empties all the negativity and creates an ample space for the positivity and piety. It gives you a fresh outlook. You introspect, you ponder and you add a bright new flavor to your life.

A book makes you think. It makes you empathize and analyze. It teaches you many things; takes you on a tour of the world and of the human psyche. It listens just as patiently; just as well. What more can you ask of a friend?

Ruskin Bond once said, "Those who do not read are the unfortunate ones. There is nothing wrong with them; but they are missing out on one of life's greatest compensations and rewards."

He could not have been more apt. Reading a book is definitely one of the most rewarding things in my life. Would you not wish the same joy in your life too?

Shami Pathak

A PAINTING ON THE FESTIVALS CELEBRATED IN INDIA DURING
SPRING SEASON

India known as the land of diversity and colours celebrates the season of spring in many unique ways-

1. Holi- also known to be celebrated in order to reflect and imitate the colours of nature during spring season.
2. Baisakhi- celebrated in the granary of India Punjab to mark the abundant food supply and harvest season.
3. Bihu- celebrated in Assam to mark the spring season and the New Year.
4. Vasant Panchami- celebrated particularly in Odisha to worship Goddess Saraswati the goddess of knowledge.

5. Gudi Padva- celebrated in Maharashtra to mark the Hindu New Year.

6. Buddha Jayanti- mark the birth and enlightenment of the great Buddhist guru Gautam Buddha.

7. Easter Sunday- to celebrate the resurrection of Jesus Christ.

8. Navroz- meaning new day is celebrated among the Parsis to mark the first day of spring.

9. Gangaur- also known as a puppet festival is celebrated all of Rajasthan with great pomp and joy in celebration of spring, harvest, marital fidelity and child bearing, goddess Gauri is worshipped.

I think that India without its festivals is like a painting without colours. In spite of the Coronavirus outbreak in spring this year, Indians still celebrated each of the festivals in a unique way which shows how come what may we Indians won't budge away from our cultures. That's why I have made this painting which depicts each of this festivals in a small expressive way.

I thank you for giving me this opportunity to express my ideas about spring and for your valuable time in grading our articles.

Jenikka Korgaonker

PODAR KATTA

Podar katta is not an ordinary katta. It's a katta with lots of memories like birthday celebration, waiting for friends, fighting place, clicking pictures and the best part is having Subhash sandwich. The best thing of katta is finding shadow in summer. Whenever we are going to college or we are coming back home our meeting place is katta. Though we are sad or happy we will always go near katta and share it with our friends. Katta is not a katta ...It is a place of memories. In these two years there is not a single day when I went on katta. When I was in F.Y.J.C. I came in contact with my new friends and we wanted to go somewhere to spend time so we decided to go at Subhash sandwich and the katta was our first spot where all we friends went for the first time. I still remember our first meet and last meet was on katta. During our HSC exam also we use to meet at katta and then go for our exam. I am just waiting to get this lockdown over. Once this Lockdown is over and situation is normal I want to go with my friends at katta and have Subhash sandwich.

Friends + chocolate sandwich + katta = lots of memories

So I feel that Katta is not just a place but it is an emotion attached to every moment spent in college

Shruti Lohar

SUMMER OF 2020

Summer 2020 is unique, once in a lifetime. The normal vacations, heading to our villages and native place meeting cousins; travelling across the length and breadth of the country, overseas vacation long play hours; are all missing as we stay confined to our house.

We are in the midst of a global pandemic. There is no noise of children playing on the streets. Tourist destinations, be it from backwaters of Kerala to the snow of Switzerland are completely deserted. Our native places which used to be so lively around this time, have got completely silent. Masks and sanitizers have become the new normal.

However, all this does not mean we can't have fun or create memories in these situations. We are all lucky to be safe and sound in the comfort of our homes. This is a wonderful opportunity to hone our skills. There are so many things we can do. Draw, paint, sketch. Sing, dance, play some instrument, read a book, watch something. Learn something new- you can learn a new language, learn how to code. Cook. Meditate. Organize your room. Look through old pictures. Spend time with your family. Play indoor games. Call up a friend you haven't spoken for really long.

This is also a time to learn to be content with yourself. If you like yourself, you should have no problem being alone. Honestly, if you learn how to spend time with yourself, you will never feel lonely or bored ever again.

In spite of the negatives and all that is happening, it is important to look at the brighter side. This is a big break from our fast-paced life, an opportunity to do all those things which we never found the time for. Mother earth is healing, birds are chirping and the sky is clearer than ever.

There is always light at the end of the tunnel. This too shall pass and we will be back to our lives again. We shall once again have fun on the Podar Katta...

Suhani Maheshwari

2020: A CLEAN UP DRIVE INITIATIVE BY MOTHER NATURE

Humans have taken mother Earth for granted and now we're paying the price for it. However, despite the never-ending barrage of haze, global warming, and pollution in mainstream media, a lot of us still have the mind-set that it is not of great concern because it does not affect any one of us, and continue with our petty arguments.

To put things into perspective and show you how bad the situation is, here are some natural disasters that January 2020 to May 2020 which shows how chronic situations are:

1. Taal Volcano Eruption

Scientists have warned us before, climate change could trigger volcanic eruptions across the world.

The Taal volcanic eruption happened 60km south of Manila. **One of the world's smallest volcanoes named Taal, spewed a massive cloud of ash which generated plumes 14km above the crater.**

It was not the only volcanic eruption that took place because Volcanic Ash Advisory reported other 25 volcanoes around the world are currently erupting.

2. Australia's deadly bushfires

Record-breaking temperatures and severe drought have not done much good to Australia as the country was ravaged by a series of massive bushfires. Some people may argue that the bushfires happened because of drought, not climate change - but these people fail to take into account that BECAUSE of climate change, the country records one of the driest summer in history.

The fire killed over 500 million animals and left koalas in a "vulnerable to extinct" state.

3. Brown New Zealand Glaciers

The recent bushfires that ravaged Australia is not only a concern for the land down under but also neighbouring countries such as New Zealand.

Images of glaciers in New Zealand turning brown was one of the aftermaths caused by the Aussie bushfire, which may result in a quicker meltdown of the glaciers. The glaciers turned brown after being exposed to dust from Aussie's bushfires and this could cause the glaciers to melt as much as 30%!

4. Vegetation in the Himalayas

The rapid change of climate in the Himalayas have caused the melting of Himalayan glaciers - witnessed by the increase in the vegetation of shrubs and grass in the mountains.

You would think that grass is good right? Well not for the Himalayas as scientists are saying that this will quicken melt rates and increase the risk of flooding.

5. Floods in Dubai

Yes you read that right. Floods in Dubai are rare. However, currently Dubai is heavily affected by floods and numerous flights have been delayed or cancelled. This is very unusual as the city does not usually receive a lot of rain.

The extreme rainfall is linked to climate change. It was so bad that the 3 hour rain is comparable by their usual one month's rainfall!

6. Flood in Indonesia

It would not be a complete list if the natural disasters that took place did not include the recent floods that affected our friends in Indonesia. **Flooding in Jakarta is said to be the worst over the last decade and has taken 66 lives to date.**

The floods are caused by heavy torrential rains, triggering mudslides and floods.

7. Covid-19

The virus escaped from the Wuhan lab of virology and soon affected the people in the city and spread in the country but after 30 January 2020 it spread around the world infecting about 500,000 people.

8. Locust attack in East Africa

This year a younger and a more active swarm of locusts attacked the farms and since in March the crops were small the locusts destroyed and fled they attacked the Middle East and south Asian countries.

9. Super cyclone Amphan

This cyclone started forming on 16 May and dissipated on 21 May it has been recorded as the costliest cyclone ever recorded in the North Indian Ocean. Affected areas are Sri Lanka, India (Andaman Islands, Odisha, West Bengal), Bhutan and Bangladesh.

10. Cyclone Nisarga

Severe Cyclonic Storm Nisarga is a currently active tropical cyclone headed towards the coastline of the Indian state of Maharashtra. Nisarga started as a deep depression in the Arabian Sea and was expected to hit the western coastline of India. On 2 June 2020, the India Meteorological Department (IMD) revisited Nisarga as severe cyclonic storm from cyclonic storm while confirming its landfall south of the coastal town of Alibaug in Maharashtra on 3 June 2020.

To prevent these disasters, we have to take precautions such as:

To stop overpopulation immediately.

To reduce deforestation.

To stop using plastic and instead use degradable substance.

To start afforestation on a massive scale.

To treat the industrial waste before it is let in the water bodies.

I conclude this by reminding all of you that 'Mother Earth can live without us, but we can't live without her.' Thus, for the sustainability of our planet we have to promise to fulfil our responsibilities towards Mother Nature as a global citizen so as to protect our living planet from deterioration and to handover a clean and green planet to our future generations. Maybe our single efforts may seem small but if thousands of youth can unite together towards nature conservation then one day our efforts will be a drastic step to protect our motherland Earth from destruction.

Vivek Makwana

DO WE MAKE THE MOST OF ALL?

'I wish the moment stops and I stay in this moment forever, I wish this wind stops and everything else also pauses for a while, I wish...' We have so many times spoken these words to ourselves in our mind, I'm sure we've tried to have a monologue, have you tried? I'm a 16 year old teenager and I agree with everyone's perceptions about a teenager. Yes, I'm messy, I'm hormonal, I'm carefree but not careless and I'm rebellious and pragmatic but I'M ME. I know that some of you do not like philosophies as it triggers your weak pulse or it shows you some gruesome realities of life which you do not want to face right now, but if not now then when? Have you fixed a time to accept your realities and insecurities? I'm sure that we all have insecurities and inhibitions and we fear that they'll come out and in that fear we start piling up our insecurities in our heart and mind. Some insecurities are so deep and so colossal that it makes us mentally deaf and dumb. As we become deaf, we stop listening to your heart and as we become dumb, we stop listening to our brain.

I'm filled with insecurities but remember that insecurities are a part of your past as well as present but to make it a part of your future is in your hands. Believe me, it's easy to say then to do it, but as it has been said by some great personalities "Trust on your word", we must trust this too. I had once heard that "Birth, trust, love, intellect, death are 10% of your memories and 90% of your memories are just reactions to these 10% of the memories". If we fail to live the 10%, then what about the entire writing process, which is dependent on the 10%? Our insecurities are a part of 90% of your memories and we must not let this 'part become a whole'. Let me ask you another question, "Do you live your life?" Think about it from the perspective of your brain, the brain will agree on it as you eat food, drink water and stimulate yourself to various situation, so brain's answer is a 'Yes'. Think from the perspective of your heart, it's a gain a 'Yes', as your heart gets loved, dejected, broken, shattered but comes back to normal. Think about it from the perspective of your conscience. Do you really "L.I.V.E" your life? This is where you fall short of answers. We are so much busy with our reactions that we tend to forget what we live for.

Oscar Wilde has said, "Some people live, while other just exist". Now think, Are you a life or just an existence?

Zalak Doshi

The background features a soft watercolor wash in shades of purple, pink, and light blue. Overlaid on this are several line-art illustrations of flowers and buds. In the top left, there is a large, detailed flower with many petals and a cluster of buds. In the top right, there is a smaller flower with long, thin petals. In the bottom right, there is another large flower with many petals. In the bottom center, there is a bud. The word "RECIPES" is centered in the middle of the page in a bold, black, sans-serif font.

RECIPES

BOOST YOUR IMMUNE SYSTEM!

Foods with immunity-boosting capacity are rich in antioxidants, vitamins and fibre. Here is the recipe of **Ginger Turmeric Soup** which helps you to boost your immunity with its rich nutrition content and is easy to prepare at home.

Carrot Ginger Turmeric Soup with Coconut Milk is light, luscious, earthy and flavourful. It is rich in Vitamin A, antioxidants and most importantly supports an inflammatory diet. Here are the **ingredients-**

2 tablespoons coconut oil

1 large yellow onion diced

2 cloves garlic minced

1- inch knob ginger peeled and grated

1- inch fresh turmeric peeled and grated

1/2 teaspoon ground cinnamon

Pinch of cayenne pepper

1 teaspoon sea salt

1½ pounds carrot chopped

5 cups water

Black pepper to taste

Chopped fresh herbs for garnish

Preparation of this soup involves the following steps-

1. In a large pot over medium heat, add the coconut oil and onion. Stir while cooking.
2. Once the onions turn lightly transparent - about 3-5 minutes - add in the garlic, ginger, turmeric, cinnamon, cayenne, and salt. Sauté the mixture for about 1 minute and then add in the carrots and water.
3. Once the mixture reaches a boil, reduce heat to a simmer. Cover the pot with a lid.
4. Blend the mixture until smooth and serve with a garnish of your favourite fresh herbs, chopped.

Include this nutritious delicacy in your diet to keep your healthy. Take a look at it after it is prepared-

An Easy Choco Lava Cake Recipe With Minimal Resources...

Items needed:

1. Parle G, Hide and seek or any other chocolate biscuits.
2. $\frac{1}{2}$ cup milk.
3. A pinch of Baking soda
4. Oil to apply
5. Sugar
6. Dairy milk chocolate
7. Cooker
8. 4 Ceramic tea cups

Step 1. Put the biscuits in a mixer and crush them.

Step 2. Empty the contents of the mixer in a bowl and add 3 table spoons of sugar, a pinch of baking soda and half cup of milk.

Step 3. Mix the contents well till the batter becomes smooth.

Step 4. Apply oil to the sides of the ceramic tea cups and pour the batter into the cups.

Step 5. Take a separate small container and put the dairy milk chocolate into it and heat it on low flame.

Step 6. Add 5 drops of milk and continuously stir the mixture.

Step 7. The cooled mixture must then be rolled into small balls of the size of a pea and put into the cake batter deep inside the cups.

Step 8. The cups must be placed on a stand in the cooker. The cooker must be heated on a medium flame for 20minutes.

That's it!! Enjoy your Choco Lava Cake...

ULTIMATE IMMUNITY BOOSTER SOUP

Ingredients:

Bottle gourd: 1 no, approx. 500 gms

French beans: 10 nos

Amla: 3 nos

Mint leaves: 10 to 15 nos

Tulsi leaves: 4 to 5 nos

Black pepper: 5 to 6 nos

Cow ghee / butter: 1 tbs

Salt to taste.

Method:

Wash all the ingredients. Peel the bottle gourd. Cut it into small pieces of approx. size 1 to 2 inches. Cut the french beans into small pieces. Cut amla into 2 pieces. Take a pressure cooker vessel and add these 3 ingredients. Add about 300 ml to this vessel. Pressure cook this for 2 whistles and reduce the gas flame to low for 5 minutes. On cooling, add mint leaves, tulsi leaves, and black pepper to this mixture and grind the same in a mixer until smooth. Take another vessel. Pour this mixture in it, add salt to taste and 1 tbs ghee/butter. Bring this to a boil.

ULTIMATE IMMUNITY BOOSTER SOUP IS READY!

Serve hot.

Benefits:

- Excellent detoxicant.
- Helps in weight loss.
- Excellent source of Vitamin C

Jenikka Korgaonker

हिन्दी साहित्य

कविताएं

॥ चलना है हमें ॥

गिरना, गिरके उठना है हमें,
चलना है हमें ।

चलते - चलते हर मुश्किल कट जाएगी,
चलते - चलते हर राह कट जाएगी,
बस आगे बढ़ना है हर समय,
चलना है हमें ।

रुक गए तो सम्मुख काल है,
चलते रहें तो खूबसूरत साल है,
हर विपत्तियों का सामना कर,
आगे बढ़ना है हमें,
बस चलना है हमें ।

चलते - चलते कामयाबी की राह मिल जाएगी,
जिंदगी खुशियों सी खिल जाएगी,
कल बेहतर बनाना है हमें,
इसीलिए आज बस चलना है हमें ॥

विधी गुप्ता

॥ जीना सीखो ॥

यहाँ हर कोई है भागता, दौलत के पीछे,
कई लोग परेशानियों से हैं, रोज़ जूझते,
कभी वक्त निकालकर, खुली हवा में साँस लेकर देखो,
जिंदगी है दो पल की, उसे जीना सीखो !

ना कोई शिकवा,
अगर तुम, सपने देखो कामयाबी के,
न कोई शिकायत,
अगर तुम पाना चाहो सितारे बुलंदी के,
परंतु, इस प्रतियोगिता से अलग कुछ नया कर के देखो,
जिंदगी है दो पल की, उसे जीना सीखो !

कई लोग हार मान जाते हैं नाकामयाब होकर,
कई लोग प्रयास करने से हैं घबराते,
इस कामयाबी-नाकामयाबी के भय से बेखौफ होकर लड़ना सीखो,
जिंदगी है दो पल की, उसे जीना सीखो !

ना हमें खबर है कि, इस जीवन के पूर्व हम क्या थे?
ना हमें ज्ञात है कि, मृत्यु के बाद हम क्या होंगे,
है खबर तो बस उस सफर की, उसकी खूबसूरती को आजमाकर देखो,
जिंदगी है दो पल की, उसे जीना सीखो !

ओम कदम

॥ तू कौन है वो याद कर ॥

मंजिल कितनी भी हो मुश्किल,
वो करनी ही है तुझे हासिल।

मत कर इतना भी किस पर एतबार,
जरूरत पडने पर वहीं करेंगे इंकार।

अज़ीम शख्स होगया है तू मत कर इतना गूरूर,
एक दिन तू भी हो जाएगा मजबूर।

माँ बाप को फ़ख़ हो ऐसा काम कर,
सफल होना है तो भरोसा रख आपने आप पर,
तू कौन है वो याद कर ,
तू कौन है वो याद कर ।

रोनित नागप

तो अब क्या हुआ? (प्रेरणादायक)

सिर्फ बड़ा सोचने से कोई बड़ा नहीं होता,
बड़ा बनने के लिए बड़े काम करना जरूरी है।
तो इन लोगों से, जो बहुत कुछ सोचते हैं मगर कुछ नहीं करते, इनसे मेरा सवाल है कि,

सपने पूरे करने थे न तुझे, तो अब क्या हुआ?
नींद आनी बंद हो गई, कि सपने देखना छोड़ दिया ??

चमकना था न तुझे, तो अब क्या हुआ?
चमक खो दी, कि दूसरों की चमक से चौंक गया??

बिन रुके चलने वाला था न तू, तो अब क्या हुआ?
ये बीच रास्ते में क्यों अटक गया? क्यों मंजिल से तेरी तू भटक गया??

वक्त बदलने वाला था न तू, तो अब क्या हुआ ?
जिंदगी के भीड़ में फँस गया, कि वक्त के दल-दल में धँस गया??

देश-विदेश घूमना था न तुझे, तो अब क्या हुआ?
तेरी दुनिया इतनी छोटी निकली, कि दुनिया ने तेरी सोच को छोटा कर दिया??

ना झुकने की कसम ली थी, न तूने, तो अब क्या हुआ?
क्यों अपने ही आलस्य के सामने झुक गया, क्यों तू जीत के पहले ही रुक गया ??

तू तो अलग था न दुनिया से, तो अब क्या हुआ?
दुनिया अलग निकली तेरी सोच से, कि तेरी सोच ही अलग हो गई दुनिया के बोझ से??

जलाना था न तुझे पूरी दुनिया को, तो अब क्या हुआ?
खुद ही जल गया दुनिया से, कि तुझमें ही वो चिंगार नहीं??

बादलों के बीच से सफर करना था न तुझे, तो अब क्या हुआ ??
तेरी फ्लाईट, ट्रेन के रश में क्रैश हो गई कि, थकान कि बारिश में कैसल ??

पूरी दुनिया को जगाना था न तुझे, तो अब क्या हुआ?
खुद सो गया, कि तेरा मकसद पूरा हो गया??

दुनिया बदलने वाला था न तू, तो अब क्या हुआ?
दुनिया ने तुझे बदल दिया, कि यही तेरी बदली दुनिया है??

जहाँ देख न सके ज़माना, वहाँ जाना था न तुझे,
तो अब क्या हुआ? नज़र छोटी हो गई कि सोच ??

अंत में, मैं सिर्फ इतना ही कहना चाहूँगा कि,
अपने सपनों पर ज़रा नज़र डालो
धुँधले से इरादों को साफ कर डालो
अब तो अपने सपनों को जी लो सालों!!

॥ रुकी जिंदगी ॥

कहने को तो जिंदगी रुक सी गई है...
देखा जाए,
तो दुनिया जैसे थम सी गई है ।

ना रेलगाड़ियों का चलना...
ना गाड़ियों का शोर...
हवाई जहाज के बदले उड़ने लगे मोर ।

ना सुबह की भागदौड़...
ना घर जल्दी आने की होड़...
चिंता मुक्त होकर जीने लगे हैं लोग ।

रुक गए वो शहर...
जो रात में भी चला करते थे...
साथ हैं आज वो भी...
जो सिर्फ रात को मिला करते थे ।

काफी ज़हर इंसानों ने भी, हवाओं में मिलाया था...
प्रकृति को भी अपने, इशारों पर नचाया था...
आज वो अपने जख्म भर रही हैं...
लोगों को रोक कर वो बेपरवाह चल रही है ।

हेतल हिंगड

॥ लोग कहते हैं ॥

दुनिया पर हुक्मत करने की मंशा से शायद !
चीन ने यह चाल चली है,
पर बन गयी दुनिया के लिए, यह दुर्घटना बड़ी है,
रोज़ लोग मरते हैं, इस जानलेवा बीमारी से,
अब बन चुकी यह, हर मनुष्य की परीक्षा कड़ी है।

दुनिया पाने की लालच से,
न कहीं यह दुनिया ही मिट जाए,
फिर भी कुछ लोग, इस बात से अवगत ना हो पाए,
आ पड़ा है, हर देश पर आर्थिक संकट,
इस बीमारी से लड़ पाना, जान पड़ा है विकट।

अगर मनुष्य यहीं पर खुद न रुक पाए,
तो संसार का विनाश होने से,
कोई ना रोक पाए,
बस जरा सी सावधानी,
और निसर्ग के प्रति प्रेम,
यही भाव मनुष्य में जाग जाए !!

ओम कदम

॥ वक्त - वक्त की बात ॥

सड़कों पर लोग आजकल इतने कम क्यों है?
सारे जहाँ की आँखें इतनी नम क्यों है?
घड़ी की सुईयाँ अब सब की धीमी क्यों है?
आर्थिक कठिनाईयों से जूझ रहा ये देश क्यों है?
खैर! अब हमें क्या? अब हम प्राणी यहाँ वहाँ वापस घूम पाएँगे,
अब हम पंछी आसमान में वापस झूम पाएँगे।
इंसान सोचते है की प्रकृति तो सिर्फ उन्हें ही भाती है।
अरे इंसानों! हाथों पर लकीर नहीं हुई तो क्या?
लेकिन किस्मत तो हमारी भी कहलाती है।
आज तुम पिंजरे में बंद हो और हम बाहर खिल रहे हैं।
लेकिन जब आओगे बाहर इस मुसीबत से
तो ऐसे गले लगना इस प्रकृति से
जैसे दो बच्चे अपने माँ - बाप से मिल रहे हैं।
जैसे दो बच्चे अपने माँ - बाप से मिल रहे हैं।

मयुरी साटम

॥ स्वर्ग की निधि॥

जीवन में था घोर अंधेरा,
आशा की किरण नहीं थी,
निराशाओं से भरा था संसार,
दूध की स्याही फीकी पड़ गयी।

फिर तुम्हारे दर्शन हुए,
मानो तो स्वर्ग की 'निधि' मिल गयी।
तुम हो लाखों में एक,
तुमसा ना कोई और !
इस बंधन को किसी की नज़र न लगे।

कहते हैं कि, खून का रिश्ता सबसे बढ़कर होता है,
लेकिन, इस मायानगरी में तो खून ही खून है,
आखिर विश्वास किस पे करें ?
वक्त की सुई आज हमारे गले पर है ।

काटो तो लाल, वरना कोई भी रंग ले लो,
सरकारे बदलती है रिश्ते नहीं,
पैसों की मर्यादा होती है, बंधनो की नहीं।

इस मायानगरी में जरा बचके,
वरना आज तो लोग,
सितारों का टूटने का इंतज़ार करते हैं।

विश्वास दिलाने के लिए और तोड़ने के लिए,
लगता है सिर्फ एक पल,
मगर उसकी नींव को ठोस करने के लिए,
लगते हैं हजारों पल।

माना कि ज़िन्दगी में ऊँच - नीच जायज़ है,
लेकिन रिश्तों में दरारे नहीं !
कहते हैं,

'माँ सरस्वती जब वीणा बजाती,
तो असुर से असुर तक, सब सुनते।

वैसे तुम्हारी आवाज़ है,
जिसके हम मोहताज कहाँ?
कीचड़ में कलियाँ खिलती हैं,
कलियों में कीचड़ नहीं।
वैसे ही रिश्ते अंधेरो में बनते हैं,
रिश्तो में अँधेरा नहीं ।

याद रखना समय को चुनौती मत देना,
वरना हम तो माटी के पुतले हैं,
नज़र तो ऊपर वाले की दें है।

जतिन सियाल

॥ माँ ॥

मैं बात कर रहा हूँ उस शख्स की
जिसकी नाराजगी में भी प्यार है।

नफरत उनकी फितरत में नहीं
उनकी महिमा अपरंपार है।

हम कैसे भी है उनको हम पर नाज है,
हम उनके मोहताज है।

मिला नहीं आपके जैसा प्यार कभी
आप ही हमारे लिए पूरी कायनात है।

वोह हसीन शख्स माँ है।

रोनित नागप

॥ मेरे माता-पिता ॥

आना है इस दुनिया में हर किसी को,
उँगली पकड़कर चलना है सभी को,
जिनके सहारे दुनिया देखी है मैंने,
उनका सहारा भी बनना हैकभी तो ।

हैं, हम उनके आँखों के तारे,
जिन्होंने पुरे किए, सारे सपने हमारे,
चमकना है उन्ही, आसमान के तारों में,
ताकि, पूरा कर सके उनके सपने सारे ।

किया हमारे लिए सबकुछ हँसते-हँसते,
हमारी एक मुस्कराहट के लिए, रहे रात भर जगते,
करना है हमें भी सबकुछ उनके लिए,
क्योंकि उनकी खुशी के लिए, हम भी रहेंगे मरते ।

जिंदगी के हर मोड़ पर, रहे हमेशा उनका साथ,
दुआ करती हूँ रहे, हमारे सिर पर उनका हाथ,
वक्त आने पर मैं भी रहूँ उनके पास,
जो ना रहकर भी, हमेशा रहते हैं, मेरे आस-पास ।

॥ ऐसे माता-पिता को, मेरा नतमस्तक प्रणाम ॥

अंजली पटवा

॥ निर्माण ॥

कहीं बढ़ रही महँगाई मंडी में,
कहीं मर रहा इंसान नौकरी में, तंगी से,
कहीं रंग को लेकर अपमान है,
कहीं ऊँच-नीच असमान है,
इन परेशानियों से जूझ रहा आज हिंदुस्तान है॥

अमीर और गरीब के बीच बढ़ रही है दूरी,
इसीलिए प्रगति हमारी है अधूरी,
नर - नारी असमान है,
अभी भी होता स्त्रियों का अपमान है,
इन परेशानियों से जूझ रहा आज हिंदुस्तान है॥

चलो, सब मिलकर इन परेशानियों को मिटाएँ,
चलो, एक साथ प्रगति की राह पर बढ़ जाएँ,
हर एक भारतीय का दर्जा समान हो,
इन सब परेशानियों से रहित,
नए हिंदुस्तान का निर्माण हो॥

विधि गुप्ता

॥ कोरोनावायरस ॥

कोरोनावायरस से सब परेशान हैं,
हिल गया लोगों का स्वाभिमान है,
मनुष्यों को मिल रहा उसके दुष्कर्मों का फल,
न तो उसके सामने आज है और न कल ।

आज कल बन चुका यह मौत की वजह है,
प्रकृति ने दी मनुष्य को सजा है,
करना चाहिए हमें पुलिस और डॉक्टरों का धन्यवाद,
लेकिन लोग कर रहे उनसे विवाद ।

करना चाहिए हमें सरकार का सहयोग,
क्योंकि महामारी बन चुका है यह रोग,
बड़ेबड़े डॉक्टरों ने एक ही बात कही है -,
इससे बचना है तो, घर में बैठना सही है ॥

विधी गुप्ता

॥ मेरा भारत महान है ॥

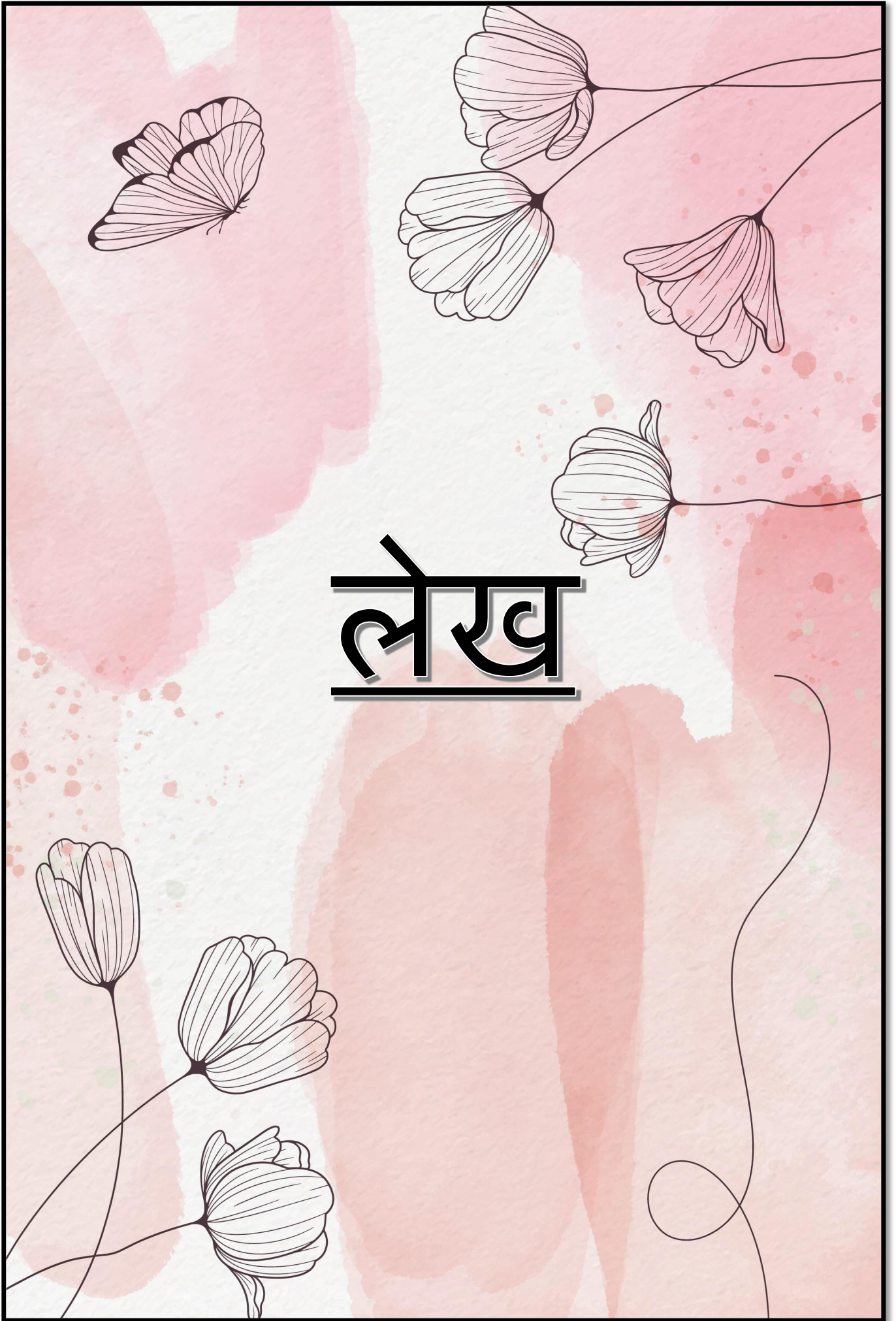
अलग - अलग जातियों के लोग यहाँ रहते,
अलग - अलग भाषा यह कहते,
हिंदी में 'छोटा' तो मराठी में होता 'लहान' है,
मेरा भारत महान है ।

हर जगह मिट्टी की खुशबू और हरियाली है,
र दिन मानों जैसे खुशियों की दिवाली है,
नमस्ते से यहाँ होता लोगों का मान है,
मेरा भारत महान है ।

अतिथियों का होता यहाँ सम्मान है,
भारत से ही जुड़ा भारतीयों का स्वाभिमान है,
परम्पराओं से रचा यह एक संविधान है,
मेरा भारत महान है ॥

विधी गुप्ता

लेख

कोरोना का संदेश

आज पूरा विश्व एक सूक्ष्मजंतु से हार गया है। आज हमारा आयुर्विज्ञान, हमारा आधुनिकीकरण हमारी आधुनिक प्रगति, सब प्रकृति के सामने पराजित हो चुके हैं। आज मनुष्य अपने घरों में बंद है। समस्त पृथ्वी पर एक विचित्र सा माहौल है। डर का, चिंता का। यह डर महामारी का है। कोरोना वायरस से उत्पन्न हुई यह बीमारी संपूर्ण जगत में फैल चुकी है। हर एक गाँव, शहर देश, गली, सड़क, मोहल्ला, इस महामारी के प्रकोप से प्रभावित हुआ है।

कभी वह कोलाहलमय, शोरशराबे वाले रंगीन रास्ते, जहाँ चलने की जगह नहीं रहती, आज वह जंगली प्राणियों के खुले मैदान बन चुके हैं। कभी लोगों से भरे मंदिरमस्जिद-, जिनके द्वार सदा अपने भक्तों के लिए खुले रहते थे, जहाँ आरती, नमाज़ की ध्वनी भक्तों का मन लुभाता, आज उनके द्वार ही बंद हो बरही बंद हो गए हैं।

इस आपदा ने पूरे विश्व को त्रस्त किया है। लाखों लोगों ने इस महासंकट को करीब से देखा है। कई लोगों ने आपनी जान गँवाई। जैसेजैसे इस परिस्थिति की तीव्रता- बढ़ती गई, वैसे ही एक एक कर- सभी देश अपनी सीमा बंद करते गए। दुनियाभर में कर्फ्यू लगने लगे। मार्केट कारोबार ठप होने लगे। व्यापार ध्वस्त टोने लगा। बेरोजगारी बढ़ने लगी और लोगों की आजीविका उजड़ने लगी। विश्व भर में आर्थिक संकट ने परिस्थिति को और कठिन बना दिया। अमेरिका, इटली, स्पेन जैसे विकसित देशों में आपात स्थिति का समय आ गया-। भारत में भी इसका प्रभाव पड़ा। जनता कर्फ्यू के पश्चात भारत संपूर्णथाली बजाकर धन्यवाद करना तथा दीये-लॉकडाउन में चला गया। सीमावर्ती कार्यकर्ताओं का ताली :, मोमबत्ती जलाकर उत्सव मनाना, यह, इस विपत्ति का सामना करने के लिए 130 करोड़ भारतवासियों का संकल्प बन गया।

परन्तु यह दुर्घटना क्यों घटी ? कैसे घटी ? क्या मनुष्य अपने प्राणीमित्रों से इतना क्रूर और हिंसक बन गया था कि शिक्षा के रूप में कुदरत ने महामारी की आपदा का वार किया ?

क्या मनुष्य अपनी प्रगती को लेकर इतना अभिमानी हो गया था कि उसके अहंकार को नष्ट करने के लिए प्रकृति माता महामारी का रूप लिया ?

क्या मानव इतना लालची एवं लोभी हो गया था कि अपने पर्यावरण के प्रति अपने कर्तव्यों का भूल गया था। जिसके कारण उसे इस विपत्ति का सामना करना पड़ा था। यह पृथ्वी थक चुकी थी और विश्रान्ति के रूप में इसने महामारी का जरिया लिया ?

जैसे ही मानव अपने घरों में बंद हो गया, वैसे ही पृथ्वी ने अपना दूसरा रूप दिखाया, अपने सौंदर्य का। सड़के खाली हुई, शहर शांत हुए, कारखाने बंद हुए। इसका प्रभाव सीधा प्रदूषण पर पड़ा। हवामान शुद्ध हो गया, नदीनाले साफ होने लगे-, वातावरण निर्मल हो गया। गंगाजल आचमन योग्य हो गया। इटली के नहरों में डॉल्फिन लौटने लगे। जालंधर से धौलाधार पर्वत श्रेणी पुनः दिखने लगी। अतः प्रकृति फिर से स्वस्थ होने वाली।

मित्रों क्या आपने इस पर विचार किया कि जब इस महामारी का प्रभाव दुनिया पर पड़ा है, आतंकवाद, दंगे, राजनैतिक मसले एवं विरोध प्रदर्शनों पर से हमारा ध्यान हट गया है। समस्त मानवजाति अपने औषधि जैसी प्राथमिक-मकान तथा दवा-कपड़ा-सँवारने के लिए अपना ध्यान रोटी-आप को बचने-चीजों पर केंद्रित कर चुकी है। मनुष्य की जीवन शैली परिवर्तित हो चुकी है। सांसारिक सुखों को छोड़ मनुष्य प्राथमिक आवश्यकताओं तथा आंतरिक सुखों की ओर बढ़ रहा है।

क्या लॉकडाउन के पश्चात संसार बदल जायेगा ? क्या सामाजिक दूरी, मास्क पहनना, घर से काम करना, घरों में काम करना, हमारी परंपरा का हिस्सा हो जायेगा ? आने वाला समय चुनौतीपूर्ण या और दुर्गम होगा। इस अनदेखी, अनसुनी, अद्वितीय परिस्थिति ने मानवजाति को बहुत बड़ा सीख दी है।

मनुष्य को अपने प्राणीमित्रों से मानवता के साथ पेश आना चाहिए। अपने पर्यावरण के प्रति आदरभाव रखना चाहिए। अपनी पुरातन, प्राचीन पद्धतियों को भूलना नहीं चाहिए। सात्विक, धारणीय जीवनशैली (sustainable lifestyle) अपनानी चाहिए।

आज यह बिमारी पूरे विश्व में कैसे फैली ? संपर्क के माध्यम से। परिवहन के माध्यम से, विमान-जहाजों के माध्यम से। जिस परिवहन को हम प्रौद्योगिकी (Technology) का आशीर्वाद मानते थे, वह हमारे विरुद्ध हो गया। अतः प्रौद्योगिकी एक ऐसी देन है जिसका हमें विवेकपूर्वक तरीके से इस्तेमाल करना है।

अंत में मैं इतना ही कहना चाहूँगा, इस विषम परिस्थिति में भी हमें निखरना है। अपने पैरों पर खड़ा होना है। अंधकार में बैठकर श्राप देने के बजाय, हमें सकारात्मक दीया जलना है। आत्मनिर्भर बनना है। सकारात्मक रहो !! स्वस्थ रहो ! सक्षम बनो ! स्वदेशी चुनो ! संकल्पित बनो !

धन्यवाद।

कनिशक गाला

भारत के लिए चुनौतियाँ

2 बजकर 35 मिनट की बारह डिब्बों की मुंबई छत्रपति शिवाजी महाराज टर्मिनस जानेवाली जलद लोकल आज 20-25 मिनट की देरी से चल रही है। यात्रियों को होनेवाली असुविधा के लिए हमें खेद है। इसे सुनते ही चाचाजी का एक महत्वपूर्ण काम विलम्बित हो गया।

आजादी के 72 वर्ष पश्चात भी आज अनंत सैनिक सीमा पर वीर गति प्राप्त करते हैं। भारत की जनता अनपेक्षित तथा जटिल चुनौतियों का सामना करती है।

पाकिस्तान, चीन व गरीबी के अतिरिक्त, क्या आतंकवाद भ्रष्टाचार, निरक्षरता, बालमजदूरी, जातिभेद, बेरोजगारी, अंधविश्वास, बढ़ती कीमतें, जनसंख्या, हड़ताल-हमले, अकर्मण्यता, बेईमानी, लिंग भेदभाव भारत के लिए चुनौतियां नहीं हैं?

क्या देश की ईमानदारी बिकी नहीं? क्या धन एवं पहचान विकास के लिए अनिवार्य नहीं बन गए? भ्रष्टाचार भारत को सालों से कमजोर कर रहा है।

स्वच्छ भारत अभियान अपनी चुनौतियों पर कितना खरा ठहरा है? नदी को माता मानने वाले देश में पवित्र, पावन गंगा की क्या दशा है? हम अपने घरों को तो कर्मठतापूर्वक साफ करते हैं। क्या देश को साफ रखना हमारा कर्तव्य नहीं बनता?

आज ओझल होती हुई पुरातन भारतवर्ष की अद्वितीयता व बहुरूपता को पश्चिमी संस्कृति के अंधानुकरण से रोकना ही होगा। देशावरी संस्थाओं के बावजूद स्वदेशी सामग्री को बिना सोचे समझे अप्रधान मान लिया जाता है। क्या यह भारत के लिए चुनौती नहीं है?

भारत का युवावर्ग आज बेरोजगारी के कारण लाचार हो गया है। 130 करोड़ भारतवासियों की श्रमशक्ति का उपयोग अनुकूलतापूर्वक नहीं हो पा रहा है। क्या यह चिंताजनक विषय नहीं है?

भारतीय जनता के लिए समय की कीमत नीचा स्थान पाती है। आज भी तारीख पर तारीख पड़ती रहती है और देश का विकास रुक जाता है। भारत में 3 करोड़ से ज्यादा मुकदमे अनिर्णित हैं। गरीब तथा अमीर के बीच बढ़ता हुआ अंतर भी, भारत की एक बहुत बड़ी चुनौती है। आज बात सिर्फ रोटी, कपड़ा, मकान तक सीमित नहीं है। भारत की शिक्षा-पद्धति, अर्थव्यवस्था, अनुसंधान एवं विकास प्रणाली को सुव्यवस्थित करने की आवश्यकता है। इसके अतिरिक्त समाज का उत्कृष्ट भाग यहाँ प्राप्त किए हुए ज्ञान का उपयोग विदेश में करता है।

हम परिवर्तन में विश्वास नहीं करते । अंधविश्वास और रूढ़िवादी, शगुन-अपशगुन, भाग्यवाद-धर्म के पीछे से लगी हुई दीमक है । धर्म के बेईमान ठेकेदारों को हमारे यहाँ संत मान लिया जाता है। भारत को दहेजप्रथा, बाल-विवाह, जमाखोरी जैसे अनंत अनाचार को त्यागना होगा ।

क्या दुर्घटना के समय पुलिस की देर चुनौती नहीं ? भारतीय समाज में अस्वीकार्यता बढ़ रही है। हम सरकार को तो सदा दोषी ठहराते हैं, पर क्या हम विवेकपूर्वक मतदान करते हैं । किसीने ठीक ही कहा है अंधकार में बैठ कर श्राप देने के बजाय मनुष्य को दीया जलाना चाहिए ।

जम्बूद्वीप, नाभिवर्ष, आर्यवर्त , भारतवर्ष, हिंदुस्तान जिसको हम भारत भी कहते हैं । एक कृषि प्रधान, जातिप्रधान, धर्मनिरपेक्ष अध्यात्मवादी, शान्तिप्रिय लोकतंत्र है। जिसे करोड़ लोगों ने अपना घर बनाया है । आओ हम सशक्त भारत तथा आत्मनिर्भर भारत के लिए प्रतिज्ञा करें।

कनिश्क गाला

भारतीय संस्कृति का वर्णन संस्कृत में ...

भारतस्य संस्कृतिः

'भारत' एकः प्राचीनः देशः अस्ति । भारतस्य संस्कृतिः रमणीया अस्ति । संस्कृतभाषायाम् बहूनि पुस्तकानि सन्ति । एतानि उपनिषद, वेदाः , रामायणम्, महाभारतम्, आदि बहूनि उपयुक्तानि पुस्तकानि सन्ति । संस्कृतभाषा एका अति सुन्दरभाषा अस्ति । अन्याः भाषाः मराठी , गुजराती , हिन्दी , तमिल , तेलगू, मल्यालम्, आसामी, संथाली, बंगाली, नेपाली , कन्नडा, मैथिली, च सन्ति । भारतस्य नृत्यानि प्रसिद्धानि सन्ति । एतानि भरतनाट्यम् , कुचीपुडी , कथकली , कथक , उडिसी , गरबा, लावणी , डाँडिया, भांगडा, घूमर, मणिपुरी, वीहू च सन्ति । भारतस्य गायनम् अति मधुरम् अस्ति । एतस्मिन् बहवः रागाः सन्ति । एते जौनपुरी, मालकंस, यमन , भूप, भिमपलास, वागेश्री, काफी, भैरव, मल्हार आदि सन्ति । भारत एकः सुन्दरः , विशालः च रम्यः देशः अस्ति । भारतस्य अनेकानि नामानि सन्ति । एतानि आर्यवर्त, भारतवर्षम् , हिन्दुस्तान, इन्डिया च सन्ति । भारतस्य पर्वाणि अतीव उत्तमानि सन्ति । एतानि दीपावली, होली, नवरात्री , गोकुलाष्टमी, गणेशचतुर्थी, मकरसंक्रान्ति, गुडिपाडवा, पर्युषण, मुहर्रम, ईद, महाशिवरात्री च सन्ति । मह्यम् भारतस्य विषये पठनम् अतीव रोचते ।

जयत भारतम् । ।

मराठी
साहित्यिक
कला

कविता

लागेल थोडा अवधी...!

घनघोर शांतता
पसरली क्षणार्धात चोहिकडे
धावू लागली पावले
अंधाऱ्या खोलीकडे
येउन ठेपले सगळे
अंधाऱ्या खोलीच्या दारापाशी
जिथे होती फक्त शांतता
घनघोर शांतता काहीशी !

उगवता किरणच दाखवणार होता वाट,
कदाचित
तहानलेल्याला पाणी पाजल्यासारखा
रखरखीत उन्हातल्या हिरवळीप्रमाणे !

काहीच कळेना मानवाला
कुठे घेऊन चाललो आपण या जगाला
पण एकच होता विश्वास, प्रत्येकाच्या मनी
फुटेल पालवी आशेची, कधी एके क्षणी
होईल विजय सकारात्मकतेचा कधी ना कधी
अंधाऱ्या खोलीला प्रकाशमय करण्यास
लागेल थोडा अवधी
लागेल थोडा अवधी !

वेदिका विष्णू फटांगरे-पाटील

माझी अकरावी

शाळा संपवून कधी कॉलेज मध्ये जाईन
ह्याची मी पाहत होते आतुरतेने वाट,
तेव्हाच दृढ निश्चय केला मनाशी
की अकरावीत करू मजा अफाट.

कॉलेजचा श्रीगणेशा झाला 'गणेशोत्सवाच्या' नृत्याने,
तेव्हा Audi, Climbing wall, Tower room चांगलेच ठाऊक झाले पत्याने.
नकळत सरले दोन महिने सवंगड्यांच्या सोबतीने,
अभ्यासापलीकडे बरेच शिकले त्यांच मदतीने.

मग मात्र माझ्या या सुखी आयुष्यात आलीच आडवी ही परीक्षा,
चांगलीच जिरली मस्ती अन, मार्कांनी दिली अभ्यास न करण्याची शिक्षा.
तेव्हा मात्र मी शिकले धडा, Curriculum व Extra curriculum मधे समतोल राखण्याचा,
नृत्य-नाट्यासोबत अभ्यासाची कला साकारण्याचा.

आला तो डिसेंबर महिना झाले, RAPPORТ चे आगमन,
स्पर्धेची चुरस ही रंगली, आम्हा पोरानी दणाणून टाकले आसमन,
नाटकाच्या तालमीत नाटकाबरोबर मैत्रीचा अर्थ शिकले
मजा-मस्ती बरोबर directors चे फटके देखील बस.
असे माझ्या कूपमंडूक आयुष्याचे क्षितिज विस्तारले
अगदी लहानशा काळात अकरावीने बरेच काही दिले,
दुःख वाटते संपत आली ही अकरावी

आता बारावी आणि अभ्यासाची तीच रटाळवाणी story!!

वेदांगी आठवले

बदल

का आहे मानवाला सतत व्याप,
किती त्या मनाला ताप.
पैश्यांच्या शर्यतीत दौडताना,
माणुसकीच आहे पाप.

कसं कळत नाही यांना.....

सागरही किनारा सोडून,
चंद्राकडे त्या भुलून आला.
सुर्याचाही चंद्र होऊनी,
गगनामध्ये विलीन झाला.

चिन्मय देशपांडे

निसर्ग

मनुष्यास जरी हा निसर्ग पारखा,
तरी त्यातून तो गाभुळतो
त्या क्षितिजातून तो भेटतो,
तेथेच त्यास तो कळतो
अर्थ बिनअर्थातून कळताच त्यास शब्द,
त्याच निसर्गाचे कळतात अनेक रूप
त्या कळी - कळीतून उमगतात त्याच फुलांचे अर्थ,
अनेक त्यातूनच उमगतात शब्दातून शब्द
त्या तृणांवरील दवांचे अनेक थेंब पाणी,
पाहता हे सौंदर्य वसंताचे डोळा येते पाणी
निसर्गाचे अनेक उपकार,
मनुष्यास फेडणे असामान्य...
तरीही तेच अलौकिक स्वीकारताना,
माणूस मात्र कृतघ्न
त्याच निसर्गात विहरत असतना,
मनोमनी दाटे ते हरित तेज
तेजोमय राहो!
त्या निसर्ग सौंदर्याचे बीज...

तन्वी सुदेश मेस्त्री

लहानपण...

आयुष्यात एक वळण येतं,
बालपण कुठेतरी निघून जातं..
नजरा दिसू लागतात खोट्या,
दिसतात सगळे वाईट..
काहीच कळत नाही,
What will make ourselves right?
लहान आहोत की मोठे,
कळत काही नाही..
स्वतःचीच ओळख शोधता शोधता,
दिवस दिवस मात्र जाई..
वाटतं मग मनाला,
एकदा परत फिरावे..
ते क्षण, त्या आठवणीत,
मन पुन्हा सरावे..
शेवटी लहान मुले म्हणजे
देवाघरची फुले..
जगावे त्या आठवणींसोबत,
होऊन तीच लहान मुले...

प्रियंका शिंगाडे

सामान्यांतले असामान्य

कोण्या एका शहरामधे चालू होती गडबड
उशिर झाला म्हणून मनाची नुसती धडधड
त्या रस्त्यात विहरत होता मुक्तपणे
एक मुलगा जसे स्वच्छंद चांदणे

मधे मधे येत होता म्हणून राग आला
इतक्यात तो हात पकडून म्हणाला, "सांभाळून चाला "
कारण होता पुढे खड्डा एक खोल
त्याच्या मदतीने मनाने विचार केला सखोल

अचानक विचाराचे हिंदोळे थांबले
समोरचे अनुपम सौंदर्य पाहून तेथेच थबकले
तिच्या सौंदर्याला पाहून मन भरले मत्सराने
पण नंतर कळले की ती चालत होती एका पायाने
मत्सराचे रूपांतर झाले आभारात
आरोग्यापुढे रुपाची काय मात

कशीबशी धावत लोकल पकडली
विंडो सीट मिळाल्यावर कॉलर ताठ झाली
इतक्यात चढल्या एक वृद्ध आजी
किती वाटले तरिही जागा देण्यास मन होइना राजी
"आजी आजी, या इथे!" म्हणाल्या चिमुकल्या दोन
त्यांचे औदार्य पाहून मनाने धरले मौन

त्या गर्दीत विकत होते कोणी संत्री, कोणी कानातले
'उगाचच अडथळा' अनेक कुरबूरले
अचानक त्या विक्रेतीने बाहेर हात धरला
कोणीतरी पडता पडता वाचले म्हणून निश्वास सोडला

खरंच, रोज कितिदा मी चुकते
लगेच चुकीचे तर्क बांधते
हळू हळू गेली हृदयावरची धूळ
पळून गेले मनाचे वेडे खूळ

जग हे पाषाणांचे पाहता पाहता सजीव झाले
आनंदाच्या रंगांत मी न्हाऊन निघाले
म्हणून सांगते कधीतरी काढवा वेळ
अन पहावा निसर्गाचा सुंदर मेळ

नका करु अपेक्षा रम्य, मधुर
पहा कसा दिसतो भावनांचा धुर
डोकावून बघा कोणाच्यातरी हृदयांत
शोधा काय लपले आहे त्यांच्या डोळ्यांत

कारण अनेकदा विसरतो आपण हे सोहळे
पहा कसे एका फाटक्या झूल्यात रमते मुल कोवळे
आता मनाविरुद्ध घडणे नाही अमान्य
कारण पहायला शिकले सामन्यांतले असामान्य.....

जान्हवी जोशी

जीवन

जीवन एक ज्योती आहे - ती तेवत ठेवा
जीवन एक आव्हान आहे - ते स्वीकारा
जीवन एक कर्तव्य आहे - ते पार पाडा
जीवन एक खेळ आहे - खेळा
जीवन एक गाणे आहे - आनंदाने गा
जीवन एक स्वप्न आहे - ते साकार करा
जीवन एक बाग आहे - ती फुलवित रहा
जीवन एक वचन आहे - ते पूर्ण करा
जीवन एक कोडे आहे - ते सोडवित रहा
जीवन एक यात्रा आहे - ती सफल करा

मितांशु कोळी

कट्टा

आपण भटकत होतो अनंत ठिकाणी,
हिम्मत खचली, जीव धडपडलेले,
तरी आस मिळाली, खासही भेटले,
तिकडेच,
आपल्या कट्ट्याकडे..

कधी सखीसोबत गप्पा मारलेल्या,
कधी ज्ञानाचे दोन शब्द जपलेले,
कधी खाऊचे डब्बे हिसकावून घेतलेले,
आणि कधी ढीगभर अश्रू गाळलेले,

खचलेली हिम्मत तिथेच पुन्हा रोवलेली,
गळ्यात गळे पडून आसवांचे पूर आणलेले,
आणि हास्य ही बहरलेले..

झगमगत्या पोद्दारच्या स्वर्गात,
एकांतही आहे,
थोडी उसांत मिळाली की बेधुंद होऊनी स्वप्न पाहायला,
Clock tower ही आहे..

ज्योती केनजळे

आठवण

फटलेली ती पानं सापडली,
'कविता' आहेत, ती म्हणाली,
हळूवार ती पानं उलटताना,
साजऱ्या आठवणीत ती रमली..

भावना कल्लोळ जागल्या,
शाई फुटलेली,
तरी शब्द जोडून पुन्हा "कविता" वाचल्या..

न्याहाळताना मला 'कविता' तिने केलेली.
कोंडूनी शब्दात आठवण ती जपलेली..

बाकी काही नाही,
आईने अस्तित्व दिलं म्हणूनच तर,
मी आज तिझ्यासारखी "कविता" करू लागली...

ज्योती केनजळे

आनंद

आनंद म्हणजे नक्की काय हो?
आनंदाची परिभाषा काय हो?

जो क्षण संपावा असे वाटत नाही,
ज्या क्षणाला दुसरे काही दिसत नाही
त्या क्षणाची आतुरता मनाला असते आणि
तो निसटून जायची भीती सर्वाना असते

शेवटी कळते की....

आनंद ही परिस्थिती नसून मानवी मनाची अवस्था आहे
सुख दुःखाच्या चक्रातून आनंद शोधावा हेच तो विसरला आहे
मुख्यासारखे सुखात हसून, दुःखात रडून अर्धे जीवन व्यर्थ केले
आनंदाची परिभाषा शोधण्यातच
आनंदाचे क्षण निसटून गेले.

ऋषाली पारांगे

नेहमी स्वतःसाठी न जगता
कधी इतरांसाठी जगून पाहावं
फक्त स्वतःचाच विचार न करता
कधी निःस्वार्थ होऊन बघावं.

तुमच्या चेहऱ्यावर सुख बघण्यासाठी
दिनरात कष्टणाऱ्या तुमच्या बाबांसाठी जगावं
त्यांच्यावर उगीच चिडत-रडत न बसता
कधीतरी त्यांच्या जबाबदऱ्या वाटून घ्यावं.

तुमची चाहूल लागल्यापासून
तुमची काळजी घेणाऱ्या आईसाठी जगावं
तिचा मायेचा पदर अश्रूंनी भिजण्यापेक्षा
पदरात मावेना इतकं सुख द्यावं.

अभ्यास असो व खेळ
प्रत्येक प्रत्येक गोष्ट शिकवणाऱ्या तुमच्या ताई/दादा कडे बघावं
त्यांच्याशी भांडत न बसता
कधीतरी त्यांच्या problems मध्ये त्यांच्या सोबत राहावं.
स्वतःपेक्षा तुमच्यावर जास्त विश्वास ठेवणाऱ्या
तुमच्या लहान बहीण/भावा बघावं
त्यांना लहान समजून त्यांच्यावर ओरडण्यापेक्षा
कधीतरी त्यांच्या डोक्यावरून मायेचा हात फिरवावा.

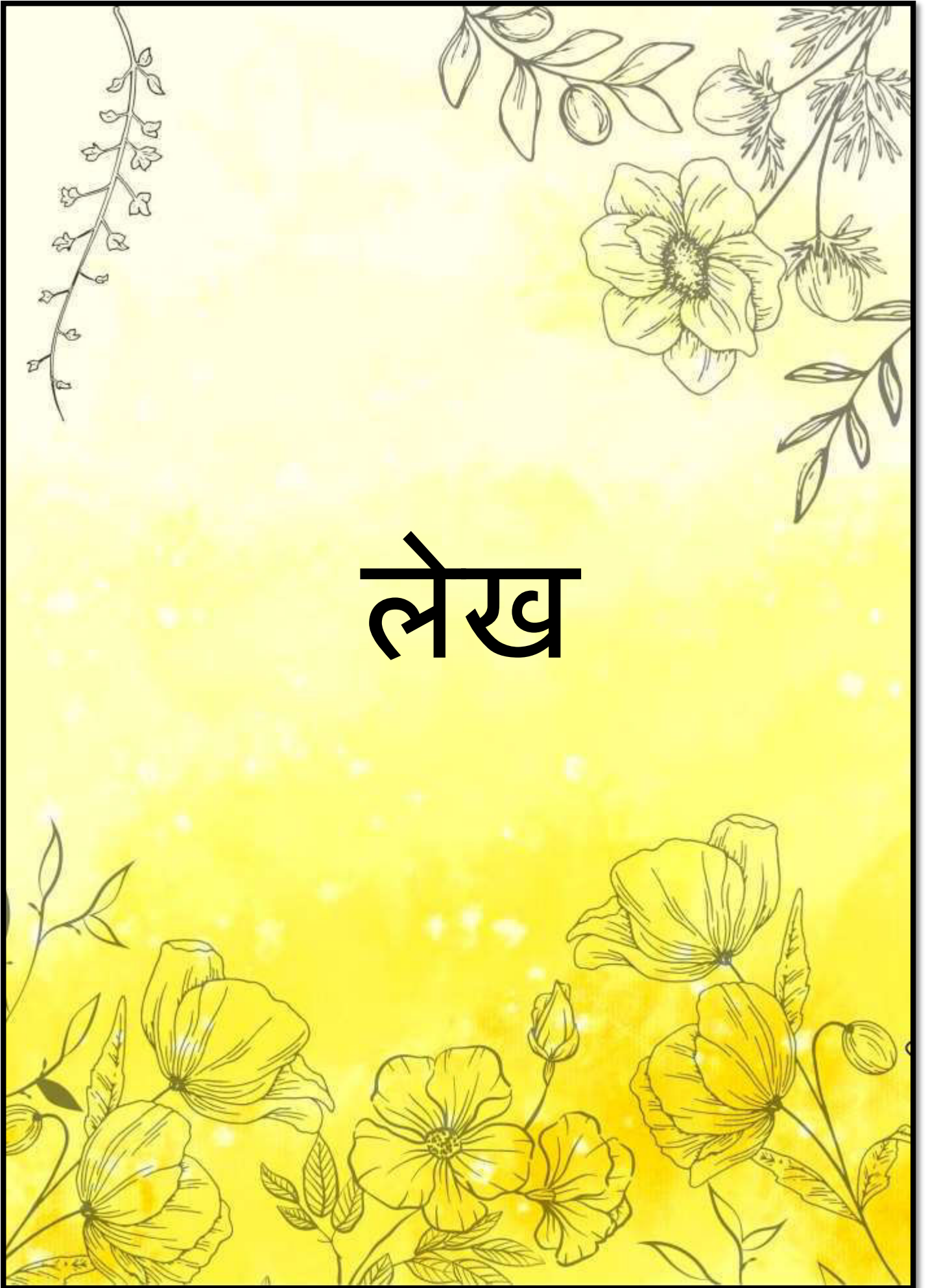
प्रत्येक गोष्टीत तुमची साथ देणाऱ्या
आणि तुम्ही चुकत असाल तर कान पिळणाऱ्या तुमच्या मित्राकडे बघावं
त्यांच्याशी गप्पा मारत आठवणीत रमावं.

इथे स्वतःसाठी वेळ काढता येत नाही
जग नुसतं धावतंय, पळतंय
Success समधान विसरतंय.

संवेदनशील होऊन कधी
साऱ्यांच्या सुखात समाधान मानावं
E for egoistic न राहता
कधीतरी E for emotional होऊन बघावं.

शिवाई सावंत

लेख

चतुरस्र लेखक : रत्नाकर मतकरी

महाराष्ट्र ही अतिशय संपन्न भूमी आहे. ती जशी अन्नधान्याच्या बाबतीत संपन्न आहे तशीच ती साहित्य, कला, परंपरा यांबाबतही अतिशय परिपूर्ण आहे. महाराष्ट्राला आणि त्याबरोबरच भारतालाही साहित्याचा वारसा लाभला आहे. अनेक उत्तम साहित्यिक आणि लेखक आपल्याला लाभले आहेत. त्यातलेच एक चतुरस्र लेखक आताच आपल्याला सोडून गेले ते म्हणजे 'रत्नाकर मतकरी'.

१९५५ साली म्हणजे वयाच्या अवघ्या सतराव्या वर्षी 'वेडी माणसं' ही एकांकिका आकाशवाणी मुंबई केंद्रावरून ध्वनिक्षेपित झाली. त्यांचे 'पाहुणी' नावाचे नाटकही पुढच्याच वर्षी प्रदर्शित झाले. तेव्हापासून त्यांचे अगदी आतापर्यंत अव्ह्याहृतपणे लेखन चालू होते. वयाची ऐंशी वर्षे होऊन सुद्धा त्यांचे लेखन थांबले नाही, त्यांची भाषणे चालू होती, नवीन नाटके रंगभूमीवर येत होती, नवीन पुस्तके प्रकाशित होत होती. त्यांच्या एवढ्या विपुल साहित्यात आपल्याला साधर्म्य आढळत नाही. वेगवेगळे विषय अगदी साध्या सोप्या पद्धतीने मांडणे हे त्यांचे खास कौशल्य आहे. त्यांची प्रदीर्घ, कला समृद्ध आणि सातत्यपूर्ण कारकीर्द वाखाणण्याजोगी आहे. ते केवळ लेखकच नव्हते तर दिग्दर्शक, निर्माते, गूढकथाकार, विचारवंत, नाटककार आणि स्वयंशिक्षित चित्रकार असे त्यांच्या कलावंत व्यक्तिमत्त्वाचे नानाविध पैलू आहेत.

१९५८मध्ये मुंबई विद्यापीठातून अर्थशास्त्राची पदवी घेतल्यानंतर त्यांनी जवळजवळ वीस वर्षे बँक ऑफ इंडिया मध्ये काम केले. १९७८ नंतर मात्र त्यांनी स्वतःला लेखनात झोकून दिले. त्यांनी महाराष्ट्रात बालरंगभूमीची मुहूर्तमेढ रोवली. सुमारे तीस वर्षे अतिशय मेहनत घेऊन बालनाट्यांची निर्मिती केली.

सत्तरीच्या दशकात 'आपले महानगर' या वृत्तपत्रात सदरलेखक म्हणून काम करत होते. ते 'सोनेरी सावल्या' हा सदर लिहीत होते. तसेच 'नर्मदा बचाव आंदोलन' आणि 'निर्भय बने' यांसारख्या आंदोलनामध्ये ते सक्रिय सहभागी होते.

रत्नाकर मतकरींनी मोठ्यांसाठी सत्तर, तर लहान मुलांसाठी वीस नाटके, अनेक एकांकिका, २३ कथासंग्रह, ३ कादंबऱ्या, १२ लेखसंग्रह, आपल्या रंगभूमीवरील कार्याचा सखोल विचार कसणारा आत्मचरित्रात्मक ग्रंथ 'माझे रंगप्रयोग' एवढे व्यापक आणि प्रचंड लेखन त्यांनी केले आहे. 'गहिरे पाणी', 'अश्वमेध', 'बेरीज वजाबाकी' या मालिका, तसेच सर्वोत्कृष्ट चित्रपटाचा राष्ट्रीय पुरस्कार मिळालेला चित्रपट 'इनव्हेस्टमेंट' अशी त्यांची इतर माध्यमातील कामेही प्रेक्षकांच्या पसंतीस उतरली. २००१ मध्ये साली पुण्यामध्ये झालेल्या बालकुमार साहित्य संमेलनाचे ते अध्यक्ष होते.

त्यांना अनेक पुरस्कार व सन्मान मिळालेला आहेत. संगीत नाटक अकादमी आणि साहित्य अकादमी या दोन्ही मान्यवर संस्थांकडून पुरस्कार प्राप्त ठरलेल्या मोजक्या शब्दात व्यक्तिमत्त्वात त्यांचा समावेश होतो.

मतकरींची 'लोककथा ७८', 'दुभंग', 'जावई माझा भला', 'चार दिवस प्रेमाचे', 'खोल खोल पाणी', 'घर तिघांचं हवं', 'इंदिरा' ही आणि अशी अनेक नाटके रसिकांच्या मनात घर करून राहिली आहेत. तसेच त्यांच्या 'अलबत्या गलबत्या', 'निम्मा शिम्मा राक्षस' या पुस्तकांची नाटकेही प्रदर्शित झाली आहेत.

मतकरींचा 'रत्नाक्षरं', हा ग्रंथ चार भागात विभागला गेला आहे. पहिल्या विभागात 'एक अस्वस्थ कलावंत', 'एक माणूस कलावंत', 'मतकरी : लेखन प्रपंच' या मुलाखतींचा समावेश करण्यात आला आहे. दुसऱ्या

विभागात मतकरींच्या कथा, एकांकिका, नाटके, कादंबऱ्या, लेख, कविता, प्रस्तावना, पत्रे, अर्पणपत्रिका या साहित्य प्रकारांचा समावेश आहे. तिसऱ्या विभागात मान्यव मंडळींना मतकरी कसे वाटतात यावरील लेखनप्रपंचाचा समावेश आहे. चौथ्या विभागात मतकरींच्या संपूर्ण साहित्याचा (संग्रहित, असंग्रहित) आणि नाट्यप्रयोगांच्या तपशिलांची दीर्घ सूचीहि दिलेली आहे. या महान लेखकाचा मृत्यू संपूर्ण जग सध्या लढत असलेल्या कोरोना ह्या आजारामुळे झाला. आज जरी ते आपल्यात नसले तरी त्यांचे साहित्य अजरामर होते, आहे आणि राहिल.

तन्वी अभय जोशी

नाट्यकल्लोळ

'नाटक' ही अशी एक कलाकृती आहे जी भारतीय संस्कृतीचा एक अतिशय समृद्ध पैलू आहे. 'नाटक' हा शब्द म्हंटले की डोळ्यांसमोर येतो तो म्हणजे नाट्यगृहातला तो 'रंगमंच'. अगदी सोप्या भाषेत म्हणायचं झालं तर त्याच रंगमंचावर सादर होणाऱ्या त्या नाट्यमय घडामोडी म्हणजे 'नाटक'. पण या आम्हा नाटक प्रेमींना नाटक म्हंटले की डोळ्यांसमोर येते ती रंगभूमी त्या मराठी रंगभूमीला लाभलेला ह्या अजरामर नाटकांचा अभिजात वारसा, त्या नाटकांना अजरामर करणारा किंवा अजरामर ही पदवी देणारा तो मराठी प्रेक्षक, आठवतात ते त्या मराठी प्रेक्षकांची नाट्यमय करमणूक घडवून देणारे ते कलावंत, ते दिग्दर्शक, आणि हे जे नाटक ज्यांच्या संपूर्ण लेखनातून घडत असतं तो त्या नाटकाचा 'नाटककार'. म्हणूनच मराठी रंगभूमी वर्षानुवर्षे केवळ निष्ठावंत चाहतेच नाही तर विविध क्षेत्रातील लोकांचेही मनोरंजन करत आहे.

'नाटक' हा साहित्यप्रकार असला तरीही मराठी भाषेत त्याची एक वेगळी सृष्टी आहे, एक स्वतंत्र अशी संस्कृती आहे. नाटक हे जरी एक दृश्याव्य माध्यम असलं तरी त्या माध्यमातून समाजाला एक प्रगल्भ दृष्टिकोण देणे आणि त्या दृष्टिकोनाला आणि मुख्यतः सामाजिक संदेशासह सर्व चांगल्या सामग्रीचे हे एक जणू विस्तृत क्षेत्र आहे. आणि ह्या नाटकाला आणखी प्रगल्भ करण्यासाठी साथ लागते ती प्रगतिशील विचारांच्या प्रेक्षकांची.

ह्या नाटकाने देखील माणसांच्या विविध छटा ओळखता, माणसाला स्वतःच्या प्रकारातून काही पर्याय देखील दिले आणि ते पर्याय प्रामुख्याने तीन प्रकारात मोडतात, ते म्हणजे 'व्यावसायिक नाटक', 'प्रायोगिक नाटक' आणि 'संगीत नाटक'. त्या प्रत्येक प्रकाराला लाभली ती त्यांची स्वतंत्र रंगभूमी आणि अनेक शतकांची अभिजात परंपरा. व्यावसायिक नाटकाचा मुख्य हेतू 'लोकंजन' असला, तर प्रायोगिक नाटकाचा 'समाज प्रबोधन' होता आणि संगीत नाटक तर हे दोन्ही हेतू साध्य करून एक संगीताचा नवीन वारसा महाराष्ट्राला देत होते.

'देत होते' हे म्हणण्याचं कारण म्हणजे सध्याची मराठी रंगभूमीची परिस्थिती, जरी ती परिस्थिती एवढी वाईट नसली तरीही प्रेक्षकांचा लाभणार भक्कम आधार मात्र आता कुठेतरी ढासळत चालला आहे. हाच विचार लक्षात घेता, आपली मराठी नाट्यसृष्टी काही मागे हटणारी नाही आहे आणि त्याच स्थितीला एक वेगळं वळण देण्यासाठी आपली मराठी रंगभूमी नवनवीन प्रयोग करत असते आणि असेच काही प्रयोग व प्रयत्न

केले जातायत 'व्यावसायिक बालनाट्य, पथनाट्य, एकांकिका स्पर्धा इ.' अश्या अनेक वेगवेगळ्या स्वरूपात. प्रेक्षकांच्या आणि नाट्यसृष्टीचे नातं हे असेच पूर्वी पासून चालत आले आहे. जर कुठेतरी प्रेक्षकांचा प्रतिसाद कमी होत असेल तर आपली नाट्यसृष्टी तो पुन्हा मिळवण्यासाठी तिचे प्रयत्न काही सोडत नाही कारण शेवटी असतो तो आपल्या रंगभूमीला लागलेला त्या प्रेक्षकांचा लळा.

गेल्या काही वर्षांत प्रेक्षकांसह आताच्या तरुण पिढीला देखील तिची ओढ तिने निर्माण केली आहे आणि ती म्हणजे एकांकिका स्पर्धा, प्रायोगिक व व्यावसायिक नाटकांच्या रूपातून. त्याच तरुण पिढीला एक वेगळा अनुभव दिला आपल्या महाविद्यालयाच्या मुद्रा मराठी वाङ्मय मंडळाने, तो देखील या वर्षाच्या मराठी राजभाषा दिनाच्या विशेष्यतून जे 'नाट्यसंस्कृती' असे होते. ती संस्कृती, ती परंपरा अगदी बघायचेच झाले तर कालिदासाच्या अभिजात शाकुंतल पासून आधुनिकतेपर्यंतचा प्रवास जेव्हा आधुनिक काळातील मराठी रंगभूमीने वि. वा. शिरवाडकर, पु. ल. देशपांडे, प्र. के. अत्रे, विजय तेंडुलकर, वसंत कानेटकर जयवंत दळवी इ. यांच्यासारख्या दिग्गज नाटककारांना पाहायला सुरुवात केली तेव्हा प्रेक्षकांसमोर त्यांची उत्तम सदृच्छा व्यक्त झाली.

अगदी या दिग्गज नाटकांचा विचार केला तर लक्षात येते की ही काही साधीसुधी परंपरा नसून तितकीच विशाल देखील आहे. आता ह्याच परंपरेचे जतन आपण अनेख माध्यमातून करत आहोत. तरीही नाटकाच्या प्रयोगाला ते करणं शक्य नाही कारण एका नाटकातलंच हे वाक्य होतं की 'माणूस मेला की जसा फोटोत जातो, त्याचप्रमाणे नाटक मेलं की ते व्हिडिओत जातं!' आता ह्याच नाटकाला जितकं घडवण कठीण असतं तितकच त्याचे जतन करणे कठीण आहे. कारण शेवटी त्या पहिल्या, दुसऱ्या व तिसऱ्या घंटेचा लक्षवेधक नाद नसतो, त्या तिसऱ्या घंटेला जेव्हा रंगमंचावरचा पडदा बाजूला सरून जेव्हा पहिला अंक सुरू होतो आणि त्यानंतर नाटकाला जी काही रंगत येते, त्या प्रत्येक अंकाला आणि त्या नाटकाच्या कथानकाला साजेसे

जे नेपथ्य असते, ते ज्या रित्या बदलत असते आणि ते ज्या रित्या नाटक वळण घेत असतं, प्रेशकांची मिळणारी दाद ही सर्व असे शब्दातून मांडणे कठीण आहे, कारण तो अनुभव व त्याचा आस्वाद त्या नाटकाच्या प्रयोगाला जाऊनच घेता येतो.

काव्येषु नाटकं रम्यं तत्र रम्या शकुन्तला।

कवितेच्या सर्व प्रकारांपैकी नाटक विशेष सुंदर आहे. नाटकांतही काव्यात्मक सौंदर्य दृष्टीने अभिजात शाकुंतल यांचे नाव शीर्षस्थानी आहे. तसंच तसेच मराठी साहित्य सृष्टीत देखील नाटक याचे नाव शीर्षस्थानी आहे आणि म्हणूनच सर्व मराठी नाट्यप्रेमींसाठी उत्तम नाटकाचा एक अभिजात वारसा त्याच्या सोबत कायम आहे आणि ते सुद्धा त्यांच्या मनांत स्वतःच एक मानाचं स्थान प्राप्त करून.

तन्वी सुप्रिया सुदेश मेस्त्री

सर्वधर्मसमभाव

खरा तो एकचि धर्म
जगाला प्रेम अर्पावे

साने गुरुजींनी लिहीलेली ही कविता लहानपणी आपल्याला शिकवलेली आहे. आजच्या एवढ्या विकसित, पुढारलेल्या २१व्या शतकात मात्र 'धर्म' हा खूप मोठा आणि वादग्रस्त मुद्दा होऊन बसला आहे.

आपल्याला खूप मोठा प्रश्न पडतो की धर्म म्हणजे नक्की काय? कोणता धर्म सर्वात श्रेष्ठ - हिंदू, मुस्लिम, बौद्ध, ख्रिश्चन तर या सर्वांवर एकच उत्तर म्हणजे माणुसकी आणि जगातील कोणत्याही धर्माचे मूळ हे एकच - मानवता. एकीकडे आपण पृथ्वीच्या बाहेर जाऊन विविध ग्रहतारे शोधत आहोत आणि दुसरीकडे मात्र कोणता धर्म सर्वात श्रेष्ठ आहे यासाठी भांडण, तंटे आणि दंगली करत आहोत. हा पुढारलेला समाज नक्कीच नाही.

आपली भारतीय संस्कृती उच्च, उदात्त, पवित्र, पुरातन आहे, ती धर्माध नाही. तिने सर्वधर्मांच्या बाबतीत सहिष्णुतेचे संवर्धन केलेले आहे. भारतीय संविधान देखील सर्वधर्मसमभाव मानते. परंतु या विश्वात वेगवेगळ्या कारणामुळे का होईना संघर्ष होतोच आहे.

माणुसकी हाच सर्वात मोठा धर्म आहे. आपण कसे वागावे, आपले आचरण कसे असावे हेच धर्म सांगतो. श्रीकृष्णाने अर्जुनाला त्याचा धर्मच सांगितला होता. परंतु आपण मात्र धर्मभेद करतोय. व. पु. काळेंचं एक सुंदर वाक्य आहे की, "निसर्गाने 'भाव' निर्माण केला आणि मानवानं 'भेद' निर्माण केले. भेदामधून 'जात' निर्माण झाली.

आता काल परवाचीच घटना एका गर्भवती हतीणीला अननसात क्रॅकर्स घालून खायला दिले. त्यातच तिचा मृत्यू झाला. ह्या घटनेमुळे आपण सर्वचजण हादरून गेलो. ह्या विकृत मनोवृत्तीमुळे माणुसकीच्या पार चिंधड्या झाल्या. आमच्या बाई नेहमी विचारायच्या की तुम्ही मानव जातीत जन्माला आला आहात पण तुम्ही खरंच माणूस आहात का? ह्या घटनेवरून आपण माणूस आहोत, आपल्यात माणुसकी आहे ह्यावर आपलाच विश्वास बसणार नाही.

आपल्याकडे माणुसकीचा धर्म नाही आणि आपण धर्मभेद करत आहोत. परंतु अगदी सगळीकडेच ही परिस्थिती नाही. माझ्या आईच्या गावी सार्वजनिक गणेशोत्सवाच्या वेळी जोपर्यंत मुस्लिम बांधवांचा हात लागत नाही तोपर्यंत तो गणपती उठवत नसे, आणि मोहरमच्या वेळेसही हिंदु बांधवांचा हात लावल्याशिवाय ताबूत जात नसे. येथे आपल्याला सर्वधर्मसमभाव दिसून येतो.

प्रत्येकाला त्याच्या लहानपणापासून ह्या मूल्यांची जोपासना करायला शिकवले पाहिजे, अगदी शाळेतही आपल्याला हेच शिकवतात आणि आपणही ते पाळायला शिकले पाहिजे तरच आपण भविष्यातील एक सुजाण नागरिक होऊ. परंतु देशाच्या विकासाचा पाया हा अश्या धर्मभेदी घटनांमुळे खिळखिळा होतो.

शिवाजी महाराजांनी राज्य जिंकून घेत असताना कधी कोणत्याही स्त्री वर अत्याचार होऊ दिला नाही आणि लूट करत असताना ते हिंदू आहेत म्हणून मुसलमानांच्या मशिदी तोडल्या नाहीत. त्यांनी मुसलमानांनाही त्यांच्या धर्मासकट जवळ केले आणि त्यांचाच आदर्श डोळ्यांपुढे ठेवून आपल्याला आपला देश, राष्ट्र घडवायचे आहे. शेवटी फक्त एवढेच सांगावेसे वाटते की,

"हीच खरी आमची प्रार्थना अन् हेच आमचे मागणे,
माणसाने माणसाशी माणसासम वागणे."

तन्वी अभय जोशी

मेड इन चायना!

भयंकर गतीने धावणाऱ्या वाहनास कचकन ब्रेक दाबून क्षणार्धात थांबवावे तसे जगभरात कोरोनाने धुडगुस घातल्याची बातमी माझ्या कानी पडली.

लांब-लांब म्हणता म्हणता कधी हा कोरोना दाराशी येऊन ठेपला कळलेच नाही! एका फटक्यात मुंग्या माराव्या तसे अनेकांचे प्राण ह्या लहानश्या विषाणूने घेतले.

डोळ्यांना दिसत होते पण कानांना पटत नव्हते! वाटले होते, कोण कुठला हा कोरोना आपल्यापर्यंत कसला पोहोचतोय. पण आलाच! कोरोनाने केवढी ही मोठा चढाई केली.

असो! कोरोनाच्या नावाखाली मात्र सर्वांनाच उन्हाळी सुट्टीचा 'फील' येऊ लागला. कुटुंबातील सर्वजण घरी म्हणजे सुट्टीच ना... पण ही सुट्टी आईसाठी मात्र 'ओव्हरटाईम'! तेव्हा सर्वांनीच कामे वाटून घेण्याचे ठरवले. आपापली कामे आपणच करायची, काहिसे हॉस्टेलमधे असल्यासारखे. आईला मात्र अनेक वर्षांनी समजले की सर्व कामे येत असताना सुद्धा आजवर कोणी मला मदत केलेली नाही. असो कोरोनाची कृपा म्हणायची!

ह्या सुट्टीत कलागुणांना वाव मिळू लागला. सर्वजण आपले छंद जोपासू लागले. तसंच रोजच्या जीवनात काहीशी 'इनअॅक्टिव्ह' दिसणारी मंडळी सोशल मिडीयावर का होईना जरा जरा 'अॅक्टिव्ह' भासू लागली. अनेकांना वाटले कित्येक वर्षांपासून न भेटलेल्या मित्रांना वीडियो कॉलवर भेटू, पण खरं पहिलं तर प्रत्यक्ष भेटण्याची सर विडियो कॉल ला कुठे? काचेचा बंगलाच तो, जिथे फक्त ओठ हलत असतात साद मात्र पोहोचत नाही!

आपल्याकडे कोणतीही वस्तू 'मेड इन चायना' असली की म्हटलं जातं "चले तो चांद तक नही तो शाम तक". कोरोना मात्र शाम तक थांबलाच नाही हो. त्याने सर्वांनाच पछाडले.

अनेकांचे जीव घेणारा हा कोरोना माणसाला मात्र स्वच्छतेचे धडे देऊ लागला, प्राण्यांना मोकळेपणा देऊ लागला. दुःख मात्र एवढंच की हे सर्व कळण्यासाठी जगाला कित्येक प्राणांची किंमत मोजावी लागली!

वेदिका विष्णू फटांगरे-पाटील

जीवनाची स्क्रिप्ट

जन्म दिनांकाचा दिवशीच मृत्यूदिनांक पण ठरलेलाच असतो. मधला जीवनकाळ कसा जगायचा, सुखात की दुःखात, हे ज्याचे त्याचे, त्याने ठरवायचे असते. इतरांवर टीका करत जगायचं की जीवनाचा आनंद घेत जगायचं, हे आपण आपलं बघायचं. बरोबर येतानाचं दुःख किती भोगायचं, सुख किती द्यायचं, सारं काही ठरलेलं असतं. माणूस विनाकारण विचार करत बसतो असं का झालं, तसं का झालं आणि कसं झालं...!

तुमच्या अवतीभवतीचे पात्र सुद्धा किती चांगले, किती वाईट? हे सर्व 'आयुष्य' या नाटकातील एक भाग असतात. आपण फक्त आपला रोल उत्तम प्रकारे पार पाडण्याचा प्रयत्न करायचा... बस!

आयुष्य हे नाटकांसारखेच आहे ज्यात आनंदी, संतप्त, दुःखी आणि कडक अशा अनेक भावना असतात. जीवनाच्या नाटकात प्रत्येक पात्राची भूमिका असते. रंगमंचावरील कलाकारांप्रमाणेच, काही लोक सर्वांच बाबतीत कुशल असतात आणि काही लोक अनेक गोष्टी अनुभवाने शिकत असतात. बहुतेक नाटकांच्या सुरुवातीस, कलाकार उत्कृष्ट प्रदर्शन करण्यासाठी उत्साही असतो. आपल्या आयुष्याच्या सुरुवातीस पण बहुतेक लोक जीवन जगण्यासाठी उत्सुक असतात. नाटकाच्या शेवटी, काही लोक आजारी किंवा मोठ्या कथानकामुळे कदाचित थकले देखील असतात पण ते कधीही हार मानत नाही. जीवन आणि नाटक हे थोडेफार एकसारखेच आहे. आपले वय जसे वाढत जाते तसे आपण काही गोष्टी करण्यास अनुत्सही होतो. नाटकाच्या शेवटी, आपल्याकडे असलेल्या आपल्या सर्व आठवणी असतात. तथापि, काही मार्गानी आयुष्य नाटकांपेक्षा भिन्न आहे. उदाहरणार्थ, जीवनाचा कधीही अभ्यास केला जाऊ शकत नाही. आयुष्यात आपल्याकडे एकच शॉट असतो आणि जेव्हा आपण मरतो तेव्हा त्या आठवणी देखील आपल्यासोबत मरतात. शिवाय, आपण केलेल्या चुका बदलता येत नाहीत कागदावरच्या ओळींपेक्षा आयुष्याच्या ओळी मिटविणे खूप कठीण आहे. नाटक आणि खरं आयुष्य यात आणखी एक फरक म्हणजे वास्तविक जीवनात आपल्या कृती सहसा अस्सल असतात. वास्तविक जीवनातही - काही लोक नेहमी अभिनय करतात असे दिसते. तथापि, माझा विश्वास आहे की जेव्हा आपली वास्तविक परिस्थिती उघडकीस येते तेव्हा बरेच लोक स्वतःचे उदाहरण आल्याचा अनुभव घेतात. अखेरीस, स्टेजवरील क्रिया जलद गतीने जाऊ शकतात, मानवी आयुष्यात सहसा बरीच वर्षे लागतात. बहुतेक लोकांना त्यांची नाटक पूर्ण होण्यासाठी अनेक दशके लागतात. आणि आयुष्य जगताना आपण कधीच मंचावर नसतो म्हणून आपण आपला वेळ सुज्ञपणे वापरला पाहिजे आणि आपल्या जीवनातील नाटक शक्य तितक्या अर्थपूर्ण बनवण्याचा प्रयत्न केला पाहिजे.

विधात्याने एकदा तुमची स्क्रिप्ट लिहिली की लिहिली. त्यात आपण काहीही बदल करू शकत नाही, हे नीट समजून घ्या. आपल्या आयुष्यात जेवढं सुख, दुःख लिहून ठेवलंय ते आपल्याला मिळणारच. आपलं आयुष्य मस्तपैकी जगा... कारण आयुष्यातील प्रत्येक क्षण आणि प्रत्येक आठवण ही वेळेसारखीच अंतिम असते. जग बदलण्याची भानगडीत पडू नका. आपलं आयुष्य 'जगायच्या' भानगडीत पडा... समोरचा माणूस असाच का वागतो, तसाच का बोलतो अशा फालतू प्रश्नांवर विचार करू नका. तो त्याचा रोल आहे. त्याला दिलेले डायलॉग वेगळे आहेत. त्याचा रोल त्याला करू द्या. तुमचा रोल तुम्ही करा...!

वेदिका बांबळे

पाऊस

आला आला पाऊस आला, वारा वाहे चौहीकडे...

हया कल्पनेनेसुधा खुप खुप आनंदी वाटते. असा हा पाऊस येताच मन प्रसन्न होते.

लहान, तरुण व वयोवृद्ध सगळ्यांनाच आवडणारा हा पाऊस सुरू होतो जूनच्या पहिल्या आठवड्यात. एप्रिल व मे मधे आंबे खाऊन सुस्त झालेले व उकाड्याने हैराण झालेले आपले शरीर व मन ह्याच त्या पावसाची आतुरतेने वाट बघत असते. कधी एकदाचा हा पाऊस येतो आणि आपल्याला थंडावा देतो.

पहिला पाऊस येताच मातीचा तो सुगंध जगातल्या सगळ्या महागड्या अतरांपेक्षा खुपच सरस व अप्रतिम, ज्याची ना कुठे बरोबरी न हा सुगंध कुठल्या बाटलीत भरता येतो. पहिला पाऊस म्हणजे घरादारांची, वृक्षवेलींची जणू पहिली आंधोळच! सारे वातावरण स्वच्छ होऊन जाते. लहान मुलांबरोबर मोठी माणसेही पहिल्या पावसात मनसोक्त भिजत असतात. पक्षीही मुक्तपणे पहिला पाऊस अंगावर घेतात. रानात मोर नाचू लागतात. शेतकरी आनंदाने आपल्या कामाला लागतात.. त्या मुळे हा सुगंध आपल्याला भरभरून घेऊन आपल्या मनात साठवून ठेवावा लागतो थेट दुसऱ्या पावसाळ्या पर्यंत.

नेमेची येणाऱ्या या पाहुण्याच्या स्वागतासाठी लोक तयारी करतात. छत्र्या, रेनकोट यांची खरेदी होते. ज्यांनी या पाहुण्याच्या स्वागताची तयारी केलेली नसते त्यांची मात्र तारांबळ उडते. भारत हा प्रामुख्याने कृषीप्रधान देश आहे. भारतीय अर्थव्यवस्था शेतीशी संबंधित असल्याने पिकांच्या उत्पादनासाठी पावसाळ्याचे महत्त्व भारतात विशेष आहे.

पावसात खळखळून वाहणारे ते झरे, तुडूंब वाहणाऱ्या नद्या, फेसाळणारा तो समुद्र, अथांग उसळणाऱ्या त्या उंच उंच लाटा, खरं तर खुप प्रेक्षणीय असतात. पण ह्यानेच जर का रौद्र रूप धारण केले तर ते महाभयंकर होऊ शकते. पुराची शक्यता वाढते. ज्यात जीवित व वित्त हानी प्रचंड प्रमाणात होऊ शकते. अतिवृष्टीने शेतकऱ्यांचे प्रचंड नुकसान संभवते, वाहतुक खोळंबा, दरडी कोसळणे, वीज कोसळून अपघात व जिवित हानी होणे हे या असं स्वाभाविक दुष्परिणाम असले तरीही संजीवनी देणारा हा पाऊस खास आवश्यक आहे.

मधुरा सातोसकर

गोष्ट प्रत्येक 'PODARITE' ची

बालवाडीपासून प्रत्येक विद्यार्थ्याला एक प्रश्न विचारला जातो - "तुला मोठेपणी कोण व्हायचे आहे?" आणि ह्याच प्रश्नाच मनापासून उत्तर देत प्रत्येक विद्यार्थी आपल्या स्वप्नांचा पाठलाग करत शाळेतील शिक्षण पूर्ण करून महाविद्यालयात प्रवेश घेतो. दहावी पास झाल्यानंतर ज्यावेळेस प्रत्येक विद्यार्थी महाविद्यालयात जाण्याची तयारी करत असतो तिथेच काही विद्यार्थी स्वर्गरूपी पोदारमध्ये जाण्याची स्वप्ने बघत असतात.

विद्यार्थी महाविद्यालयीन प्रवेश प्रक्रियेसाठी महाविद्यालयांची यादी तयार करत असतात, तिथेच काही विद्यार्थी त्या एका महाविद्यालयातच प्रवेश मिळवण्याची स्वप्ने बघत असतात. त्या महाविद्यालयात प्रवेश मिळाल्यानंतर त्या वास्तूत पहिले पाऊल टाकल्याक्षणी जो आनंद मिळतो तो शब्दांत व्यक्त करता येणं शक्य नाही. कारण ती वास्तू म्हणजे आपले 'रा.आ.पोदार महाविद्यालय' आणि येथे स्वप्नपूर्तीसाठी आलेले हजारो विद्यार्थी म्हणजे ' I was born for greater things' असे म्हणणारे 'PODARITES'!

महाविद्यालय म्हणजे मोठी इमारत, मोठे अंगण (कॅम्पस), मोठे कॅन्टीन साधारणतः असे चित्र सर्वांच्या डोक्यात येते. पण पोदार मध्ये येऊन हे चित्र पुसून जाते. पोदार मध्ये भलामोठा कॅम्पस नाही, पण पोदारचा कट्टा आम्हा 'Podarites' साठी खरा आनंद आहे. 'White benches' आम्हाला आमचा जीव वाटतो. आतापर्यंत ज्यांना ग्रंथालय ही जागा आवडायची नाही

तेच आता वाचनालयात म्हणजेच आपल्या रिडींग हॉलमध्ये तासंतास बसलेले असतात. ग्रीन जिममध्ये मित्रांसोबत पुन्हा लहान होऊन खेळताना बालपण जिवंत होतं. जो आनंद आम्हाला याठिकाणी मिळतो, तो कदाचित राजमहालातही मिळणार नाही.

महाविद्यालयीन शिक्षण म्हणजे आणखी कठीण... परंतु तेसुद्धा अगदी सोपे करून शिकवणारे शिक्षक पोदार मध्ये आपल्याला लाभले. महाविद्यालयात विद्यार्थी तास बुडवून बाहेर बसतात, फिरतात. पण पोदार मध्ये प्रत्येक शिक्षक इतके प्रेमाने शिकवतात की कधी त्यांचे तास बुडवावेसेच वाटत नाही.

अशा शिक्षकांच्या सहवासात शिकत दिवस कधी पुढे जातात ते कळतंच नाही. तेवढ्यातच एके दिवशी एका तासाला नोटीस येते ती महाविद्यालयातील पहिल्या कार्यक्रमाची म्हणजेच पहिल्या इव्हेंटची आणि तो इव्हेंट म्हणजे 'ENIGMA'...! या इव्हेंट मध्ये सिनियर्स सोबत ओळखी होऊ लागतात. नवीन मित्र-मैत्रिणी भेटतात. सर्वात महत्वाचे म्हणजे आपल्याला खूप काही शिकायला मिळते. एखादा कार्यक्रम आयोजित कसा करायचा, त्यासाठी काय कामे करावी लागतात, ह्या सगळ्या गोष्टी ज्युनियर्स त्यांच्या सिनियर्सकडून शिकत असतात व सिनियर्स कसलाही भेदभाव न करता त्यांना सहाय्य करत असतात. प्रत्येक क्षेत्रातील प्रत्येकजण आपले काम एवढे मनापासून करत असतो की कधी इव्हेंटचा दिवस येतो कळतंच नाही.

इव्हेंटची सुरुवातच गणेश-आरतीने होते. अंगावर रोमांच उभे करणारी ती इव्हेंटची पहिली आरती...! इव्हेंटची सुरुवातच इतक्या उत्साहात होते की पुढे काम करण्यासाठी अजून जोश येतो. या जोशात सगळेजण काम करतात की दिवस कधी संपतो कळतंच नाही. 'आता कसं वाटतंय, बरं बरं वाटतंय' हे ऐकत व 'ENIGMA आला रे' या आवाजात आनंदाने प्रत्येकजण आपले काम मेहनतीने करतो आणि त्यामुळेच हा तीन दिवसांचा इव्हेंट अगदी सुरळीतपणे पार पडतो.

हे गडबडीचे दिवस जात नाहीत तेच दुसरी एक नोटीस येते ती सर्वांच्या आवडत्या इव्हेंटची - 'गणेशोत्सव'ची! ही खरी संधी असते विद्यार्थ्यांना त्यांची कला दाखवण्याची. छायाचित्रीकरण, नृत्य, चित्रकला, लेझीम असे कितीतरी भाग असतात. जो तो आपापल्या क्षेत्रात जाऊन त्यांची कामं करत असतो. कामाच्या गडबडीत तास बुडतात आणि पोदारच्या राजाच्या आगमनाचा दिवस उजाडतो. काही विद्यार्थी घरच्या गणपतीचे

आगमन सोडून इकडे येतात. शेवटी पोदारसुद्धा आपले घरच आहे! वाजतगाजत बाप्पाची स्थापना करतात. कार्यक्रम यशस्वीरित्या पार पडतो व दीड दिवस संपून पोदारच्या राजाला निरोप द्यायची वेळ येऊन ठेपते.

इव्हेंट संपताच परीक्षा चालू होतात. पोदारचे पेपर कठीण असतात पण आम्ही 'podarites' पोदार मध्ये राहण्यासाठी तेवढा अभ्यासही करतो. खरं तर अनेकदा मुलं पोदार मध्ये राहण्याच्या हेतूने अभ्यास करतात आणि पोदारची कठीण परीक्षा पास होतात. शेवटी 'podarites' जन्मलेच आहेत अशा गोष्टींसाठी!

व्हाइट बेंचवर मित्रांसोबत गप्पा मारत, कधी कट्टयावर चॉकलेट सॅन्डविच खात, कधी स्नो पॉईंट मध्ये, कधी मामाजी जवळ फ्रँकी खात मित्रांसोबत दिवस कधी जातो कळतंच नाही. या दिवसांत आपल्याला पोदारची सवय तर लागलेलीच असते, पण पोदारसोबत आपल्या सर्वांचे एक दृढ नाते निर्माण होते. दिवाळीच्या सुट्टीत जेव्हा पोदारची आठवण येते, तेव्हा सुट्टी असूनही मित्रांसोबत कट्टयावर बसून पोदारच्या सहवासात रहायला व पोदार मध्ये वेळ घालवायला आपल्याला आवडते.

हेच दिवस पोदार मध्ये आनंदाने घालवत असताना एक इव्हेंट येतो - 'मोनेटा'! पोदार महाविद्यालय म्हणजे वाणिज्य क्षेत्रातील अग्रगण्य महाविद्यालय... आणि याच वाणिज्य क्षेत्रातील मोठा इव्हेंट म्हणजे मोनेटा. अर्थशास्त्राशी व व्यवसायाशी निगडित असलेल्या या इव्हेंट मध्ये अनेक विद्यार्थी सहभागी होतात. यात अनेक सेमिनारमध्ये उपस्थित राहत, हासुद्धा इव्हेंट 'PODARITES' उत्साहाने पार पाडतात.

जिथे इतर विद्यार्थी डिसेंबर महिन्याच्या शेवटी नवीन वर्ष साजरा करण्याचे प्लॅन बनवत असतात, तिथेच आपण 'PODARITES' आपला येणारा इव्हेंट जिंकण्यासाठी प्रयत्न करत असतात. आपले 'TVites' इतर विद्यार्थ्यांसाठी हा इव्हेंटची योजना करतात. हा इव्हेंट म्हणजे 'RAPPORT'! आता ह्या 'RAPPORT' शब्दाचा अर्थ काय...? याचा अर्थ म्हणजे 'R. A. PODAR'S PLATFORM OF RISING TALENT'! ह्याच्या अर्थासारखाच हा इव्हेंट... ह्या इव्हेंट मध्ये अकरावी, पहिल्या वर्षातील विद्यार्थी व दुसऱ्या वर्षातील विद्यार्थी तुकड्यांमध्ये स्पर्धा करतात.

ह्या इव्हेंट मध्ये ६४ पेक्षा जास्त स्पर्धा असतात. संगीत, नृत्य, छायाचित्रीकरण, भाषा-साहित्य, क्रिडा, नाटक, कला आणि अशाच आणखी क्षेत्रांमध्ये आपल्याला आपली कामगिरी दाखवण्याची संधी मिळते. जो तो आपापल्या क्षेत्रातील स्पर्धेत भाग घेतो. आपल्या वर्गाचे DR (Division representative) मिटिंगमध्ये उपस्थिती दाखवतात. काही वर्गांमध्ये पद मिळवण कमाळीची अवनहाने का असते. नवीन वर्ष आपल्याला आपल्या RAPPORT च्या ट्रॉफीसोबत साजरा करता यावं यासाठी प्रत्येकजण अथक प्रयत्न करतात. विद्यार्थ्यांकडून वर्गणी (CONTRO) जमा करताना एक जबाबदारी खांद्यावर येते व ती जबाबदारीही आपण आनंदाने पार पाडतो. आपल्या तुकडीचे नाव सगळ्यांत वेगळे व उत्तम असावे, यासाठी जो तो नावांची यादी तयार करत असतो. आपला झेंडा उत्कृष्ट असावा, म्हणून प्रत्येकातील कलाकार कामाला लागतो. प्रॅक्टिस साठी जागा शोधण्यात पण एक वेगळीच मजा असते. लग्नाच्या इव्हेंट मध्ये आपल्याला कोणती जात पद्धत मिळणार इथपासून ते नवरा-नवरी कोण होणार, या सगळ्याच गोष्टींची वेगळीच उत्सुकता दाटली असते. कमीतकमी पैसे खर्च करून उत्तमोत्तम कार्य कसे करता येते, हे या इव्हेंट मधून नक्कीच शिकायला मिळते.

एवढे दिवस घेतलेली मेहनत आता दाखवायची वेळ येते. RAPPORT चा पहिला दिवस! इव्हेंटची सुरुवात उत्साहाने गणेश-आरतीने होते. त्याच उत्साहात सगळ्या स्पर्धकांची मिळून रॅली निघते. थाळ्या वाजवत, आपल्या तुकडीच्या नावांची घोषणा करत, नाचत रॅली पूर्ण होते. जो तो जोशात आपापल्या कामाला लागते.

जास्तीत जास्त पॉईंट मिळवण्यासाठी सगळे आपापली कामे उत्तमरीत्या पूर्ण करतात. पण कोणाच्या मनात द्वेष नसतो. काही. या दिवसांत पोदार आपल्याला घरापेक्षा जास्त प्रिय होतो. तिन्ही दिवस तेवढ्याच उत्साहात पार पडतात. शेवटच्या दिवशी जेव्हा बक्षिस वितरण समारंभ असतो, तेव्हा प्रत्येकाच्या मनात एकच धाकधूक असते. शेवटी ट्रॉफी कोणताही एकच वर्ग जिंकतो, पण बाकी सगळे त्यांच्यातील कला दाखवून मन जिंकून घेतात.

अशा इव्हेंट नंतर पोदार मधून बाहेर पडण्याचा विचार कोणीच करू शकत नाही. शेवटी पोदारमधील प्रत्येक जागेला पाहून तिथे अनुभवलेले क्षण डोळ्यांसमोर येतात, तेव्हा गहिवरून डोळ्यात अश्रू आल्याशिवाय राहत नाही. अंतिम वर्षातील एकही विद्यार्थी असा नसेल, जो 'LIGHTS OFF PODAR' च्या दिवशी रडला नसेल. अंतिम वर्षातील विद्यार्थी शिक्षण पूर्ण करून जरी पोदार मधून बाहेर पडले, तरी ते एक ओळख घेऊन बाहेर पडतात, जेव्हा पोदार मधून बाहेर पडूनही आपल्याला 'PODARITE' म्हणून ओळखले जाते, तेव्हा स्वप्न पूर्ण तर होतेच, पण तेवढाच अभिमान वाटतो व आयुष्यात काहीतरी कमवले, याची जाणीव होते. म्हणूनच 'PODARITES' म्हणतात, 'Once a PODARITE, always a PODARITE!'

शिवानी संजय काकडे

वेळ

वेळ, माणसाच्या जीवनातील सगळ्यात महत्त्वपूर्ण गोष्ट...!!

एकदा गेलेली वेळ आणि एकदा घडलेली गोष्ट परत येत नाही. म्हणतात ना- "गेले ते दिवस, राहिल्या त्या फक्त आठवणी...!!". प्रत्येक माणसाला वेळ देणं अतिशय गरजेचे आहे. अस म्हंटलं जात की, "ताजमहल जगाने पाहिले आहे मुमताजने नाही." वेळ जर कोणती गोष्ट नष्ट करू शकते तर ती गोष्ट पुन्हा निर्माण करण्याची ताकद देखील काळात असते.

एका वर्षाचे महत्त्व जाणून घ्यायचे असेल तर त्या विद्यार्थ्यांला विचारा ज्याचं नापास झाल्यामुळे संपूर्ण वर्ष वाया गेलेलं असतं.

एका महिन्याचे महत्त्व जाणून घ्यायचे असेल तर त्या आईला विचारा जिने एका अकाली बाळाला जन्म दिलेला असतो.

एका आठवड्याच्या महत्त्व जाणून घ्यायचे असेल त्या मुलाला विचारा ज्यानी संपूर्ण आठवडा लोकांचा घरात वर्तमानपत्र टाकून आपले शिक्षण पूर्ण केलेलं असतं.

एका दिवसाचे महत्त्व जाणून घ्यायचे असेल तर त्या मजुरी मिळवणाऱ्या मजुराला विचारा ज्याचे घर रोजदारी वर चालत असतं.

एका तासाचे महत्त्व जाणून घ्यायचे असेल तर त्या प्रेमीजनांना विचारा जे एकमेकांना भेटण्यासाठी आतुर असतात.

एक मिनिटाचे महत्त्व जाणून घ्यायचे असेल तर त्या व्यक्तीला विचारा ज्याने फक्त एका मिनिटामुळे आपली ट्रेन चुकवलेली असते.

एक सेकंदाचे महत्त्व जाणून घ्यायचे असेल तर त्या व्यक्तीला विचारा जो एका दुर्घटनेचा शिकार होता होता वाचलेला असतो.

एका सेकंदाचा शंभरावा भागाचे महत्त्व जाणून घ्यायचे असेल तर त्या धावपटू ला विचारा ज्याला ऑलिंपिक मध्ये रौप्य पदक मिळालेलं असतं.

प्रत्येक क्षण हा अत्यावश्यक असतो आणि तो क्षण जपणे गरजेचे आहे. तो क्षण आपण कोणासोबत जपतो आहे ,ते देखील जाणणे गरजेचे आहे. कारण वेळ कोणासाठी कधीही थांबत नाही. म्हणूनच तर म्हंटल आहे ना,

"Yesterday is a history

Tomorrow is a mystery

Today is a gift

That's why it is called the present!!"

सलोनी सुनील कदम

खाकी वर्दीतील व्यथा

"पोलिस" हा जरी तीन अक्षरी शब्द असला तरी सज्जनांचा रक्षण करणारा आणि दुर्जनांचा नाश करणारा. म्हणूनच पोलिसांचे ब्रीद वाक्य आहे, "सद्रक्षणाय खलनिग्रहणाय." परंतु आज पोलिसांची व्याख्या काहीशी वेगळी आहे. पोलिस नावाची व्यक्ती एका सिग्नलच्या कोपऱ्यात 'शंभर -दोनशे' रुपयांना 'Manage' होणारी, असे सगळ्यांना वाटते. परंतु हा पोलिस एक समाजसेवक, समाजसुधारक व जनसेवक आहे, हे लोकांना कळले नाही. पोलिसांनी लाच घेतल्याची बातमी 'Breaking News' म्हणून दाखवतात. पण त्याच पोलिसांनी एखादे चांगले कार्य केले असेल तर ते पडद्याआडच दडून राहते. आणि त्यामुळेच आज पोलिसांची व्यथा आणि पोलिसांकडे बघण्याचा दृष्टीकोन बदलून गेला आहे.

पोलिसांनी जर नियम न पाळणाऱ्या वर कारवाई केली तरी त्यांना बोलले जाते आणि नाही केली तरीही बोलले जाते. एखाद्या गुन्हेगारावर 'Action' घेतली तरी प्रश्न उठतोच की पोलिसांनी 'Action' घेतलीच कशी? आणि जर काही केले नाही तर म्हणणार, 'पोलिसांनी बघ्याची भुमिका घेतली'. अशा परिस्थितीत पोलिसांनी करावे तरी काय? आजचा पोलिस हा मगरीच्या जबड्यात अडकला गेला आहे. असंख्य संकटांना तोंड देणाऱ्या पोलिसांच्या हातात काय आहे आज? ना नीट राहण्याची सोय, ना आदराची वागणूक. राजकारण्यांच्या मागे पळण, समाजातील वाढलेल्या बेशिस्तपणामुळे त्रास करून घेण, एखाद्याच्या दबावाखाली गुन्हेगाराला पकडणे आणि दबावाखाली सोडून देणे. या सर्वसामान्य पोलिसांच्या सहनशक्तीचा काय कडेलोट होत असेल याची कल्पना न केलेलीच बरी! एखाद्या गुन्हेगाराला शिक्षा न देताच जर पोलिसांनी त्यांना सोडले तर जनता पोलिसांना दोष देते. कारण त्यांना हे माहित नसते कि त्या गुन्हेगारावरती कोणातरी मोठ्या व्यक्तित्वावर दहस्त आहे. पण समोर सगळ्यांना दिसतो तो फक्त पोलिसच!

पोलिसांमध्ये आणि जनतेमध्ये खुप मोठी दरी पडत चालली आहे. आज पोलिसांवर होणाऱ्या हल्ल्याची संख्या दिवसेंदिवस वाढत आहे. आज आपल्या देशावर आलेल्या 'कोरोना' संकटांमध्ये आपले पोलिसबांधव रस्त्यावर उभे आहेत. या संकटांमध्ये कोणी पाच कोटी दिले तर कोणी पाचशे कोटी, पण पोलिसांनी तर त्यांचे आयुष्य दिले. आज उन्हातान्हातून जनतेच्या संरक्षणासाठी उभा राहणारा पोलिस आज त्याच जनतेचे हल्ले सहन करत आहे. आपल्या आजुबाजुच्या असंख्य पोलिसांना

आज या जखमा घेऊनच इयूटी करवी लागते. त्यांच्यावर पण कुणाचा तरी दबाव असेल याचा विचार कोणी केला का? पोलीसांवर खुप ताण वाढत आहे. दहशतवादी हल्ले, चोरी, आंदोलने या करीता पोलिस दल कमी पडत आहे आणि म्हणूनच त्यांना बारा ते सोळा तास काम करावे लागत आहे. खाजगी कंपन्यांमध्ये कामगारांना 'Overtime' चा मोबदला मिळतो. परंतु पोलीसांना अठरा-अठरा तास काम करून काय मिळते? मिळते ती फक्त उपेक्षाच. आज महागाई खुप वाढली आहे. कमी पगार असल्यामुळे त्यांना अनेक समस्यांना तोंड द्यावे लागत आहे. त्यांना साप्ताहिक सुट्टी तर नाहीच, परंतु सणाकरिता, उत्सवासाठी, लग्नाला जाण्याची देखील परवानगी मिळत नाही. सरकार आपल्याला गुलाम म्हणून वागवते आणि जनता आपल्याला गुंड समजते ही भावना जर पोलीसांमध्ये निर्माण झाली तर ते समाजासाठी घातक आहे. पोलीसांकडे आज सकारात्मक दृष्टिकोनाने पाहण्याची गरज आहे. त्यांच्या कार्याला सहकार्य करायला पाहिजे आणि ज्याप्रमाणे जनता आणि पोलिस यांमध्ये जी दूरी निर्माण झाली आहे ती दूर झालीच पाहिजे.

त्यांच्या सारख्या यातना तुम्ही सहन करून पहा.... आणि एकदा तरी पोलीसांवर तुम्ही प्रेम करून पहा.....

अनुजा पवार

कोरोना : एक अदृश्य शत्रू

कोरोना! या शब्दाने संपूर्ण जगाला हादरून सोडले आहे. एक अदृश्य विषाणू आज संपूर्ण जगभरात आपली हुकुमत गाजवत आहे. अमेरिका, स्पेन, इटली या सारख्या प्रगत देशांनी या विषाणू पुढे हात टेकले आहेत. जागतिक अर्थव्यवस्था डगमगली आहे. सर्व काही "Lockdown" झाले आहे. मोठ-मोठे उद्योग व्यवहार ठप्प झाले आहेत. ह्या विषाणूच्या खडतर काळात बाहेर फिरण किंवा वावरणच अगदी कठीण झालं आहे. आणि अशा भयावह परिस्थितीत आपले "कोविड योद्धे" आज लाखो जनतेचे संरक्षण करत आहे. म्हणूनच पोलिस, सफाई कर्मचारी, डॉक्टर व सरकारी कर्मचारी यांना सलाम!

आपण जर पाहिलं तर ह्या "Lockdown" च्या आधीचे जनजीवन व नंतरचे जीवन ह्यात खूप बदल झालेले दिसतात. काही बदल चांगले आहेत तर काही वाईट. लॉकडाऊनच्या आधीचे जीवन तर अगदी "Fast" जीवन होतं. सकाळची सातची लोकल पकडण्याची घाई, कामावर "Target" पूर्ण करण्याची घाई. ह्या धकाधकीच्या आणि दगदगीच्या जीवनात खर जगणं हरवल होत. घरात कुटुंबासोबत दोन प्रेमाचे शब्द नाही. मुलासोबत खेळण-संवाद नाही. रात्री घरी आल्यावर परत काही कामावरच उरलेलं काम. ह्या सर्व कारणांमुळे आपल्या कुटुंबात रमण्याकरिता माणसाला कधी वेळ मिळालाच नाही. माणूस "पैसा आणि प्रसिद्धी" मिळवण्यामध्ये इतका व्यस्त झाला की जीवन कसं जगायच ते विसरूनच गेला. तो इतका "Busy" झाला की नकळत तो कुटुंबापासून कालांतराने समाजापासून तो थोडा लांबच दूर होतो. जागतिकीकरणाच्या हव्यासापोटी निसर्गाला देखील यातना सहन कराव्या लागल्या. प्रदूषण, प्राण्याची वाताहात, वृषतोड या विविध समस्यांना तोड द्यावे लागले. म्हणूनच मानवाचा व निसर्गाचा समतोल बिघडला.

आज या कोरोनाने पूर्ण जीवन विस्कळीत केले आहे. या काळात खूप वाईट परिस्थिती निर्माण झाली आहे. अनेक मजुर स्थलांतरित झाले. पाचशे हजारो किमी. चा प्रवास लोकानी रखरखत्या ऊन्हात पायी पार केला. काही लोकांवर उपासमारीची वेळ आली. तर काही बेरोजगार झाले. काहींना पैसा असून बाहेर पडता येत नाही. अश्या अनेक गंभीर समस्या निर्माण झाल्या. माणूस इतकी वर्षे ज्या पैशासाठी धावत होता, तोच पैसा आज उपयोगी पडत नाही. "जगण्यासाठी फक्त पैसा महत्वाचा नसतो" हे माणसाला समजले आहे. कुटुंबापासून नकळत दूर गेलेला माणूस हा कुटुंबात रमू लागला आहे. मुलांच्या आवडी निवडी जोपासू लागला आहे. घरी मुलांना पौष्टिक रुचकर जेवण बनवून देऊ लागला आहे. हॉटेल चे फास्ट फूड, जंक फूड पूर्णपणे बंद झाले आहे. त्यामुळे आरोग्य उत्तम झाले आहे. त्याचप्रमाणे निसर्गामध्ये ही बदल झाले आहेत. प्रदुषित झालेल्या नद्यांनी मोकळा श्वास घेतला. पक्षी प्राणी विहार करू लागले. अशाप्रकारे माणसाने "कोरोना" च्या आधीचा व नंतर

चा काळ अनुभवला. आज जी आपल्या देशावर परिस्थिती ओढवली आहे, त्यावर आपण मात करू. नव्या उमेदीनी व नव्या जिद्दीने आपण आपल अर्थचक्र सुधारू आणि जोमाने कामाला सुरुवात करू.

अनुजा पवार

कथा

'मी उद्याही असेन..... '

दारावरची बेल वाजली आणि आईने दरवाजा उघडला. दारात बाबांना पाहून टीव्हीच्या रिमोटवरील मीनाचा हात पुस्तकं शोधण्यासाठी दप्तरात डोकावू लागला. पुस्तक काढत असताना तिची नजर दप्तरात असलेल्या 'त्या' डायरीकडे गेली आणि काहीतरी पुटपुटायला लागली. "काय मुलगी होती ती.....! घाईघाईत कुठे जात होती काय माहित. पण जाताना तिचा मला धक्का लागूनही ती 'सॉरी' म्हणाली नाही. आज कॉलेजमध्ये तिचा धक्का लागला ना, तेव्हाच पडली असणार 'ही' डायरी तिच्या हातातून. उद्या भेटू दे मला, मग बघतेच तिला." एवढं बोलून तिने पुस्तक उघडलं आणि अभ्यासाला लागली.

अगदी नेहमीच्याच वेळेवर आईने सर्वांना जेवायला बोलावले. मीनाच्या बाबांना जेवताना बातम्या पाहण्याची सवय होती. 'उद्यापासून ३१ मार्चपर्यंत लॉकडाऊन जाहीर' ही बातमी पाहून मीनाला आनंदाच्या उकळ्या फुटू लागल्या, ती आनंदाने नाचू लागली. हे पाहून तिची आई म्हणाली "काय मेला हा कोरोना ! त्याला भारतात यायचं होतं का ? मीना, तू नाचू नकोस. लॉकडाऊन ३१ मार्चपर्यंतच आहे. त्यानंतर कॉलेज असणार. शिवाय पुढच्या महिन्यात परिक्षादेखील आहेत, हे विसरू नकोस. अभ्यास कर सुट्टीत." अभ्यासाचं नाव काढताच मीना नाराज झाली. आईने जणू तिच्या आनंदावरची मलईच काढली होती ! पण तरीही ती मनोमनी खुशच होती.

झोपायला गेल्यावर 'ह्या दहा-पंधरा दिवसात काय करावं ?' हा एकच विचार तिला सतावत होता. विचार करत असताना तिला अचानक आठवण झाली ती 'त्या' डायरीची आणि मुलीची. कारण ती डायरी इतके दिवस तिच्याजवळच राहणार होती. बघता-बघता लॉकडाऊनचा कालावधीही संपत आला. सर्वांना वाटले की 'सुट्टीचे दिवस संपले.' पण नाही. तेवढ्यात सरकारने लॉकडाऊनचा कालावधी वाढवला कारण कोरोना देशातून जायचं नावच घेत नव्हता. दिवसागणिक रुग्णांची संख्या वाढतच होती. शिवाय हा आजार नवीन असल्यामुळे त्यावरचा उपचार आणि औषधे कुणालाच माहित नव्हती. प्रबळ इच्छाशक्ती आणि रोगप्रतिकरकशक्तीच्या जोरावरच रुग्ण बरे होत होते.

इतके दिवस घरी राहून सगळ्यांनाच कंटाळा आला होता. म्हणूनच रोज घरात पत्यांचे, कॅरमचे, बुद्धिबळाचे डाव रंगायचे. परंतु मीना खेळताना फार चिडायची. कारण यापैकी तिला कुठलाच खेळ नीट खेळता येत नव्हता. वैतागून कधी-कधी ती चित्र काढत बसायची पण चित्र काढून पूर्ण झाल्यावर ती ते फाडून टाकायची, कारण 'चित्रकला' हा तर तिच्यासाठी केव्हाच ऑप्शनला टाकलेला विषय होता.

मीनाला सतत एकाच गोष्टीची चिंता, आणि ती म्हणजे 'त्या' डायरीची. 'त्या' मुलीला ती डायरी कधी व कशी परत करावी ?' हा एकच प्रश्न तिला पडायचा. राहून-राहून तिला 'त्या' डायरीची आठवण यायची. तसं ती कधी इतरांच्या वस्तूला हातही नाही लावायची. पण मीनाला त्या डायरीचं आकर्षण वाटू लागलं. 'त्यात नेमकं काय लिहिलेलं असेल ?' ह्याची तिला उत्सुकता वाटायची.

एकेदिवशी तिने ती डायरी दप्तरातून काढली आणि ठरवलं, "वाढत जाणाऱ्या उत्सुकतेचा अंत करायचा." असं म्हणून तिने ती डायरी उघडली आणि डायरीचं पहिलं पान काढलं. "काव्या....." त्या पानावर त्या मुलीचं नाव लिहिलं होतं. "म्हणजे त्या मुलीचं नाव 'काव्या' आहे तर....." एवढं बोलून तिने पुढचं पान उघडलं आणि वाचतच सुटली. वाचनाची अजिबात आवड नसलेली ही 'मीना', चक्क काहीतरी पुस्तक वाचत होती, ह्याचं तिच्या आईला आश्चर्य वाटत होतं आणि सोबतच समाधानही.

'त्या' डायरीमध्ये काव्याने अनेक सुविचार लिहिले होते. तिच्या आयुष्यात घडलेले प्रसंग आणि तिला लाभलेल्या अनेक अनुभवांची नोंद तिने त्या डायरीत करून ठेवली होती. तिने अनेक प्रकारचे लेख लिहिले होते. कथा, नाटक, कविता अशा बऱ्याच साहित्यप्रकारांचा भांडार म्हणजे 'ती' डायरी. त्याचबरोबर 'ती' डायरी म्हणजे

तिच्या आयुष्यात घडणाऱ्या घटनांचा पुरावाच होता. मीना वाचत होती- 'निसर्गाने माणसाला खोटं बोलण्यासाठी तोंड दिलंय पण डोळे..... ते तर नेहमीच खरं बोलतात ना..... मात्र मी तर कधीच खोटं बोलू शकत नाही. कारण निसर्गाने मला तोंड दिलंय पण वाचा द्यायलाच विसरला, असा दुजाभाव का केला असेल निसर्गाने ?' "म्हणजे काव्या बोलूच शकत नाही! मी फार चुकीचं समजले तिला. कदाचित म्हणूनच त्यादिवशी तिचा मला धक्का लागूनही ती काही न बोलताच निघून गेली."

ती पुढे वाचू लागली- 'प्रत्येक गोष्टीमागे काही ना काही कारण असतच. फरक एवढाच की, काही वेळेला ते कारण आपल्याला माहित असतं, तर काही वेळेला माहित नसतं. मी बोलू शकत नाही पण ह्या गोष्टीचा कमीपणा मला कुटुंबीयांनी कधीच भासू दिला नाही. माझी हातावाऱ्यांची भाषा त्यांच्यासाठी नेहमीचीच झाली आहे. मला त्यांच्याशी खूप बोलायचय, खूप गप्पा मारायच्या आहेत पण संध्याकाळी चहा प्यायला एकत्र बसल्यावर तेच बोलत राहतात आणि मी फक्त ऐकते. त्यांच्याशिवाय जर माझी 'ही हातावाऱ्यांची भाषा कुणाला कळत असेल, तर ती माझी मैत्रीण 'प्रेरणा'. नावाप्रमाणेच ती प्रेरणादायी आहे. मला बोलता येत नाही म्हणून शाळेत सगळी मुले चिडवायचे पण प्रेरणाने मला खूप आधार दिला. मला प्रत्येकवेळी तिने समजून घेतलं आणि वेळेप्रसंगी समजावूनही सांगितलं. ती माझी फक्त खास मैत्रीणीच नव्हती, तर मला माझ्या बहिणीसारखीच होती. ती मला नेहमी सांगायची," तू बोलू शकत नाहीस, पण तुझे हात-पाय धडधाकट आहेत. कुणी जर चिडवलं तर एक द्यायची लावून आणि समोरच्याचीच बोलती बंद करायची." ती मला सारखे सल्ले द्यायची.'

'एकदा शाळेच्या प्रचार्यांनी माझ्या पालकांना बोलावून घेतलं. प्राचार्या म्हणाल्या,"शाळेत सर्वच मुलं तुमच्या मुलीला चिडवतात. त्यांना कितीही समजावलं, तरी ते ऐकायचे नाहीत. अहो, लहान मुलं कधी कुणाचं ऐकतात तरी का ? तुम्ही काव्याची शाळा बदला कारण जर असच चालू राहिलं, तर तिचं मानसिक संतुलन बिघडू शकतं. सतत मुलांचं चिडवणं तिला सहन नाही होणार. शेवटी विचार तुमचा आहे." प्राचार्याच हे बोलणं ऐकून आई-वडिलांनी खरंच माझी शाळा बदलली. मला अशा एका शाळेत प्रवेश मिळवून दिला, ज्या शाळेत सर्वच मुलं माझ्यासारखीच होती. तिथल्या कोणत्याच विद्यार्थ्याला बोलता येत नव्हतं. पण तरीही सगळे आनंदी होते. मला तिथे नवीन मित्र-मैत्रीणी मिळाले आणि मी त्यांच्यात रमून गेले. आपल्याला बोलता येत नाही म्हणून कोणीच हताश, निराश नव्हतं. त्याउलट त्यांनी त्यांच्या ह्या कमजोरीवर मात केली होती. शाळेतले काही विद्यार्थी उत्तम चित्रकार होते, तर काही नृत्यात पारंगत होते. तिथल्या प्रत्येक विद्यार्थ्याला कुठला ना कुठला छंद होता.....' मीना 'ती' डायरी वाचण्यात इतकी मग्न झाली की, तिला जेवणाचीही आठवण झाली नाही. शेवटी तिच्या आईनेच तिला आठवण करून दिली,"मीना, अगं केव्हापासून हाक मारतेय मी तुला. एवढं नेमकं काय वाचत बसलीस ? आधी जेवायला चल आणि मग वाच ते पुस्तक. अगदी सकाळी उठल्यापासून वाचते आहेस ते पुस्तक."

मीना त्या डायरीच्या वाचनात पार बुडून गेली. दिवस असो वा रात्र, बघावं तेव्हा मीना डायरीच घेऊन असायची. जेवण झाल्यावर ती धावत-धावत खोलीत गेली आणि पुन्हा डायरी वाचत बसली. 'एकेदिवशी मी उदास होऊन माझ्या खोलीत एकटीच बसलेले, तेव्हा आई आली. तिने मला डायरी आणि लेखणी देऊ केली. ती मला समजावत म्हणाली,"तू आधीच्या शाळेत असताना निबंध स्पर्धेत नेहमी प्रथम क्रमांक पटकावायचीस. मग आता का मागे फिरतेस ? तुला जे काही सुचेल, ते सर्व ह्या डायरीत लिही." मी ती डायरी घेतली आणि माझ्या लिखाणाला खऱ्या अर्थाने सुरुवात झाली. मी डायरीमध्ये माझ्या आयुष्यातील प्रसंग तर लिहितेच, पण त्यासोबतच मी कविताही करू लागले. कथालेखनसुद्धा जमू लागलं होतं. आता तर माझी दोन पुस्तकही प्रकाशित झाली आहेत आणि कवितासंग्रहही फार प्रसिद्ध झाला. बघता-बघता मी लेखिका कधी बनले, ते मला कळलंच नाही. अनेक संस्था, शाळा-महाविद्यालय माझा सत्कार करण्यासाठी मला आमंत्रित करतात. खरंच, मी खूप धन्य झाले.'

'प्रत्येक व्यक्तीचं काही ना काही ध्येय असतं आणि ते ध्येय गाठण्यासाठी प्रत्येक व्यक्ती कसोशीने प्रयत्न

करते. त्याच्या आयुष्यात अनेक अडथळेही येतात आणि अपयशांनाही सामोरे जावे लागते. परंतु प्रयत्न कधीच थांबवायचा नसतो. कारण अपयश ही यशाची पहिली पायरी असते. आयुष्य हे एखाद्या स्पर्धेसारखं असतं. फरक एवढाच की ह्या स्पर्धेत जिंकणं-हरणं महत्वाचं नसतं, तर महत्वाचं असतं ते स्पर्धेत शेवटपर्यंत टिकून राहणं आणि स्पर्धेत उतरण्याआधी स्वतःमधल्या कला-गुणांना ओळखणं.'

ती डायरी वाचून मीनाचं मन प्रेरित झालं. तिने उत्सुकतेने पान पलटलं. ती परत वाचू लागली. त्या पानावरील एका ओळीने तिचं लक्ष वेधून घेतलं-"झोपल्यावर जे डोळ्यांसमोर दिसतं, ते 'स्वप्न' नसतं. 'स्वप्न' तर ते आहे, जे जागेपणी दिसतं आणि आपली झोप उडवतं."

मीना एकापाठोपाठ एक पानं अशी काही वाचत होती, की जणू काही तिला त्या डायरीचं वेडच लागलं होतं. वाचता-वाचता तिला एक कविता सापडली-

आयुष्यातील प्रत्येक क्षण
सुख- समाधानाने जगेन,
कुटुंबासोबत काही वेळ
आनंदानेही घालवेन,
कारण आज मी आहे
कदाचित उद्या मी नसेन...

विनोद कितीही छोटा असला
तरीही मी पोटभर हसेन,
आजचा हसलेला क्षण आठवून
उद्या मी सगळ्यांना रडवेन,
कारण आज मी आहे
कदाचित उद्या मी नसेन...

बोलता येत नसले
तरीही खूप गप्पा मारेन,
माझ्यातल्या कला-गुणांना
सर्वासमोर मी आणेन,
कारण आज.... '

"अरे ! ही कविता तर अपूर्ण आहे. काय असतील ह्याच्या पुढच्या ओळी ?" मीनाला काहीच सुचत नव्हतं. ती वेड्यासारखी डायरीची पानं पलटू लागली. तिला काहीही करून कवितेच्या पुढील ओळी जाणून घ्यायच्या होत्या. शिवाय तिला काव्यालासुद्धा भेटायचं होतं. पण तिच्याकडे ना काव्याचा फोन नंबर, ना तिचा पत्ता.

पान पलटत असताना, तिला त्या डायरीत एक चिठ्ठी सापडली. मीनाने ती चिठ्ठी लगेच उघडून पाहिली. त्यात कुणाचातरी फोन नंबर होता. "हा फोन नंबर काव्याचाच असणार." असे तिला वाटले म्हणून तिने त्या नंबरवर फोन लावला. पण तो नंबर मीनाच्या कॉलेजमधल्या शिंदे सरांचा निघाला. "चुकून तुम्हाला फोन लागला", असं सांगून तिने फोन ठेवून दिला. तिने खूप विचार केला आणि तिला सुचलं. "सरांचा नंबर मला काव्याच्या डायरीत सापडला म्हणजे कदाचित ज्यादिवशी मला काव्याचा धक्का लागला, त्यादिवशी शिंदे सरांनीच तिला

कॉलेजमधल्या कार्यक्रमासाठी आमंत्रित केलं असणार. याचाच अर्थ असा की सरांकडे काव्याचा फोन नंबर असणार." एवढं बोलून तिने पुन्हा सरांना फोन केला व त्यांच्याकडून काव्याचा फोन नंबर मिळवला.

मीनाने लगेच काव्याला फोन केला. काव्याच्या आईने तो फोन उचलला. मीना बोलू लागली, "नमस्कार काकी ! मी मीना ! काव्या त्यादिवशी ज्या कॉलेजमध्ये आलेली ना, त्या कॉलेजची मी विद्यार्थिनी. त्यादिवशी काव्याचा मला धक्का लागला आणि तिची डायरी मला मिळाली. तसं कुणाची डायरी कधी वाचू नये. पण मला राहावलं नाही आणि मी ती वाचली. त्या डायरीतील काव्याची एक कविता अपूर्णच आहे. मला त्या कवितेच्या पुढील ओळी जाणून घ्यायच्या आहेत. तुम्ही काव्याला विचारून कळवाल का ? म्हणजे लॉकडाऊन संपल्यावर मी परत करेन तिला तिची डायरी....." बोलणं अर्धवट थांबवत काव्याची आई बोलू लागली, "काव्याची ती कविता आता कधीच पूर्ण होणार नाही कारण कालच ती आम्हा सर्वांना कायमची सोडून गेली. ह्या कोरोना आजाराने माझी लाडकी लेक माझ्यापासून हिरावली....." एवढं बोलून भावूक झालेल्या काव्याच्या आईने फोन ठेवून दिला.

मीनाला धक्काच बसला. मीनाचे अश्रू अनावर झाले. तिने तिच्या आईला सारी हकीकत सांगितली. ती म्हणाली, "आई प्रत्येक गोष्टीचा शेवट गोड होतो ना गं. मग काव्याच्या बाबतीत असं का नाही घडलं ? ती का गेली हे जग सोडून ?" त्यावर तिची आई उत्तरली, "मीना, जन्माला आलेल्या प्रत्येकाला कधी ना कधी हे जग सोडून जायचं आहे. आणि तिचं नाव काय ? काव्या.... अगं,

काव्या म्हणजे कविता आणि कविता कधी मरते का गं ? कविता तर अमर असते. ती तर प्रत्येक वाचकाच्या वाचनातून नव्याने जन्माला येत असते. काव्या खरंच खूप हुशार आणि गुणी मुलगी होती. ती नेहमी सकारात्मक विचार करायची आणि तू.... तिची डायरी वाचूनही नकारात्मक विचार करतेस?" मीनाला आईचं म्हणणं पटलं. तिने ठरवलं, "हताश व्हायचं नाही. काव्याला भेटता येणार नाही म्हणून निराश व्हायचं नाही, रडायचंदेखील नाही. जेव्हा एक दरवाजा बंद होतो, तेव्हा अनेक दरवाजे उघडतात. जर मला काव्याला भेटायचे असेल, तर एक मार्ग आहे आणि तो म्हणजे 'कविता'. मी काव्याची ती अपुरी कविता पूर्ण करणार." आणि कवितेच्या पुढील ओळी आपोआपच मीनाच्या मुखातून बाहेर पडू लागल्या.....

".....आला तो क्षण उदयाचा,
आज मिटलेले आहेत डोळे.
वेढा पडला मला अंधाराचा,
संपले सारे सोहळे.
तरीही राहेन मी तुमच्यातच
आहे रूप माझे काव्याचे,
सदा वाचनात तुमच्या
नव्याने जिवंत होण्याचे.
जाता जाता एवढेच सांगेन-
मी कालही होते,
आजही आहे
आणि मी उदयाही असेन."

सलोनी स्नेहा संजय माचिवले.

घरची शोगडी, घरीच शिजवा!!!!

रविवारचा दिवस म्हटला की सुक्याने चालत नाही! मच्छीच बोलतोय हो. म्हणजे सुक्या मच्छी पेक्षा ओली असेल तर आनंद आणि चिकन असेल तर मज्जाच. तीन बर्नरच्या त्या शोगडीवर १५ ते २० मिनिटे चिकन परतून आई ने वाफत टाकलं. पोटातले कावळे ओरडायचे थांबून, आता घरभर पसरलेला चिकनचा वास हुंगत होते. नुकतेच संजीव कपूरला बंद करून कांदा, गाजर आणि लिंबू कापून मी एका ताटात सज्ज केला. ताट, वाट्या, पेले सगळा खाली ठेऊन आई चिकन कडे वळली आणि दुसऱ्या जिल्ह्यात राहणाऱ्या माझ्या आजीला ऐकू जाईल इतक्या जोरात, "आई ग" म्हणून ओरडली आणि शोगडी जवळ धावली. झालं इतकंच होतं की चिकन खालचा गॅस विजला होता. तब्बल तेरा वेळा लाईटर ने टक-टक करून आणि तीन माचिसच्या काड्या जळूनही गॅस काही चालू झाला नाही पण आई चालू झाली, "बघा!... बघा!! गेले तीन महिने सांगत होते शोगडी ठीक करा शोगडी ठीक करा म्हणून पण या घरात माझं ऐकतच कोण? आता खा कच्चे चिकन!" हे आईचं बोलणं ऐकताच चाखायला घेतलेल्या, चिकनचा हाड बाबाच्या घश्यात अडकलं आणि दोन ठसके खात बाबा स्वयंपाकघरात आला. पुन्हा एकदा माचिस पेटवून शोगडी चालू करायचा प्रयत्न केला. चिकन वरचं ताट उघडून पाहिलं तर चिकन हवं तसं शिजला होतं. "तुमच चिकन शिजलं हो, पण माझी शोगडी बिघडली त्याचा काय?" आतापर्यंत आईने रौद्र रूप धारण केलं होतं. आजच्या जगात स्त्रियांना स्वातंत्र्य मिळाल आहे, नुसत घराबाहेरच नव्हे तर देशाबाहेरही त्या पडताना दिसतात. परंतू आपल्या घरचं स्वयंपाकघर हे त्यांचे जगातला सर्वात प्रिय स्थान आहे. ते त्यांच्या हक्काचं साम्राज्य आहे आणि या साम्राज्यात कोणाचीही

लुडबूड त्यांना आवडत नाही. एक साधा पेला जरी इकडचा तिकडे झाला तरी, "ही जागा आहे का पेला ठेवण्याची? या घरात नवीन आहेस का?" असा आईचा एक शाब्दिक धपाटा मिळतो. मग ज्याच्यावर तिचं साम्राज्य चालतं ती शेगडी जर बिघडली तर आईचे बिघडणे स्वाभाविकच आहे.

"अग, गेले दोन महिने लॉकडाऊन आहे, कुठून दुरुस्त करणार होतो शेगडी मी", स्वताःची बाजू सावरत बाबा म्हणाला. "अहो, पण आता केले ना नियम शिथिल, दुकाने उघडलीत, मग का नाही करून आणली? त्या मेल्या कोरोना मुळे मला बाहेर नाही जाऊन देत म्हणून नाहीतर गेले असते आणि तुम्हाला हे काढे वगैरे दररोज उगाच नाही देत, त्याने कोरोनाशी लढताना मदत होते." माझ्या आईने वकिली नाही केली म्हणून नाहीतर फार ख्याती असती तिची. हे सगळं गाड माझ्यावर येऊ नये म्हणून मी गप्प कोपऱ्यातल्या खुर्चीत जाऊन बसलो. "बरं आता, जेऊन जातो शेगडी ठीक करायला", बाबा म्हणाला. "हु, आणि जाताना शेगडी पकडायला या टोणग्याला पण घेऊन जा," असा म्हणत आईने माझ्यावर घाव घातलाच, परंतू शेगडी ठीक होई पर्यंत आई ठीक होणार नाही हे ठाऊक होते. जेवताना बाबाला चिकन तिखट लागत होता की आई च बोलणं ते मला कळत नव्हतं. बाबाच्या गेल्या २२ वर्षांच्या ४४ चुका काढे पर्यंत आमची जेवणं झाली. आज वामकुक्षी केली तर वामना प्रमाणे आई आपल्याला ठेचेल हे माहित असल्याने आम्ही जेवल्यावर लगेच निघालो. एका दुकाना समोर गाडी थांबवल्यावर त्या दुकानातल्या एकमेव कामगाराने आपले डोके भ्रमणध्वनीमध्ये घातले. "या शेगडीला ठीक करायचे आहे बर्नरचा त्रास दिसतोय", हे बाबा च वाक्य ऐकून त्याने मान तर सोडाच नजरही वर केली नाही. अचानक त्याला कोण बबलू आठवला. "हा बबलू, अरे बोल मगाशी आवज येत नव्हता", असे म्हणत पुढील पाच मिनिटे त्याने बबलू पुराणात घालवली. आजकाल अनेक दुकानात हेच होतं. गरजू दिसला की ही नाटकं चालू होतात, यातून त्या कामगारांना 'आम्ही किती व्यस्त

आहोत' असं दाखवायचं असतं की काय कोण जाणे. त्या बबलू ने फोन ठेवला आणि कोणाला तरी "जेवण झाला का?" असा विचारून त्याने आमच्याकडे बघीतलं. "या शेगडीचे दोन बर्नर बदलावे लागतील, एकाला कॅप बसवायला लागेल आणि तीन नॉब बसवावे लागतील, एकूण तुमचे दोन हजार होतील."

"दोन हजार! अहो तीन हजाराला तर नवीन शेगडी येते."

"मग जा नवीन घ्या कशाला येता आमच्याकडे?". त्या माणसाच्या उद्धट बोलण्याला बाबाने 'कामगाराचे कर्तव्य' या विषयावर एक भाषण त्याला ऐकवलं आणि आम्ही गाडी दुसऱ्या दुकानाकडे वळवली. त्या दुकानाबाहेर आधीच एक व्यक्ती उभी होती. बाबाने दुकानदाराला शेगडी दाखवल्यावर तो म्हणाला, "देखो सेठ, मै ये काम करेन सोलासो रुपया लगेगा, लेकीन पुरा चालू होगा के नाही मुझे नाही पता और नाही हुआ तो आपकी जिम्मेदरी." आधीच दुकानात असलेल्या व्यक्तीने त्याचे बोलणे आम्हाला मराठीत भाषांतर करून सांगितले. याने त्याला त्याचे भाषांतराचे कौशल्य दाखवायचे होते की आमचा अवतार बघून त्याला आम्हाला ते सांगावस वटल काय माहित?. दोन दुकानात नकार घेऊन आणि एक बंद बघून बाबा ने पंतप्रधानांना आठवले आणि आत्मनिर्भर बनण्याचे ठरवले. नवीन बर्नर, कॅप आणि नोब घेऊन आम्ही घराकडे परतलो. घरात पाऊल ठेवताच, "झाली का शेगडी ठीक?" अशी डरकाळी वाघिणीने फोडली. "सगळे कामगार आळशी आहेत, आता ही शेगडी मीच नव्यासारखी करतो की नाही ते बघ," अस त्याच्या निर्णयाची डंका बाबा ने वाजवली. "हुः!, नोकरीला लागले म्हणून नाहीतर तुझे बाबा मेकेनिक झाले असते", असा टोमणा मारत आईचा राग निवळला. "जा आता हात पाय धुवा आणि ती शेगडी सगळे मिळून ठीक करू, नाहीतर रात्री पाणी पिऊन गप्प झोपा!", हे आई बोललेपर्यंत आम्ही हात धुवायला गेलो होतो.

बाबा ताठ कण्याने मांडी घालून बसला. सोबत पाना, पक्कड वगैरे सगळी सामग्री घेऊन काम चालू झाले. खराब बर्नर काढले, नवीन बसवले, त्याच्या नळीमध्ये हवा भरण्याच्या पम्पने हवा मारून इतर कुठे हवा जात नाही याची खात्री केली, मग नॉब बसवल्यावर आता शेगडी झाली असं वटलं. "आता बघ चालू करून", बाबा ललकारला. आईच्या एका प्रयत्नात शेगडी चालू झाली आणि एडिसनला दिवा लागल्यावर आनंद व्हावा तसा आनंद आम्हाला झाला. घसा साफ करत बाबा ने त्याची

मान उंचावली. चिकन खाऊन इतके तृप्त झालो नसू तितके झालो. आतापर्यंत संध्याकाळचे साडेसात वाजले होते. "दुपारी खूप चिकन खाल्लत, आता साधा वरण भात करते," असा म्हणून आईने वरणाचा कुकर लावला आणि घरचा गॅस संपला.....

चिन्मय वि. देशपांडे

पाककृती

शुगर-फ्री उकडीचे मोदक

साहित्य:-

काजू, बदाम, पिस्ता, तूप, मनुका, खजूर, खस खस, दूध, दूध पावडर, ओलं खोबरं, वेलची पूड, पाणी, मीठ, तांदळाचं पीठ.

कृती:-

मोदकाचे सारण:- १ चमचा तूप गरम करून, त्यात २ चमचे बदाम २चमचे काजू २चमचे पिस्ता आणि २चमचे मनुका बारीक कापून घालून सोनेरी होई पर्यंत भाजून घ्यावे त्यात १ चमचा खस खस घाला व भाजून घ्या, आता त्यात अर्धा वाटी बारीक कापलेले खजूर घाला व एकजीव होई पर्यंत परतत रहा. आता आपण इन्स्टंट खवा बनवून घ्यायचा. एका दुसऱ्या कढईत तूप व १/४ कप दूध घाला. आता त्यात अर्धा वाटी मिल्क पावडर घाला व ते दूध आटे पर्यंत हलवत रहा एकदा की दूध आणि मिल्क पावडर च मिश्रण एक जीव झाल की मग त्यात १/४ कप ओलं खोबरं घाला ते २ मिनिट परतून घेतल्या नंतर त्यात बदाम काजू चे मिश्रण घालून एक जीव करून घ्यावे आता त्यात १/४चमचा वेलची पूड घाला थोडा वेळ परतून घ्यावे व गॅस बंद करावा .

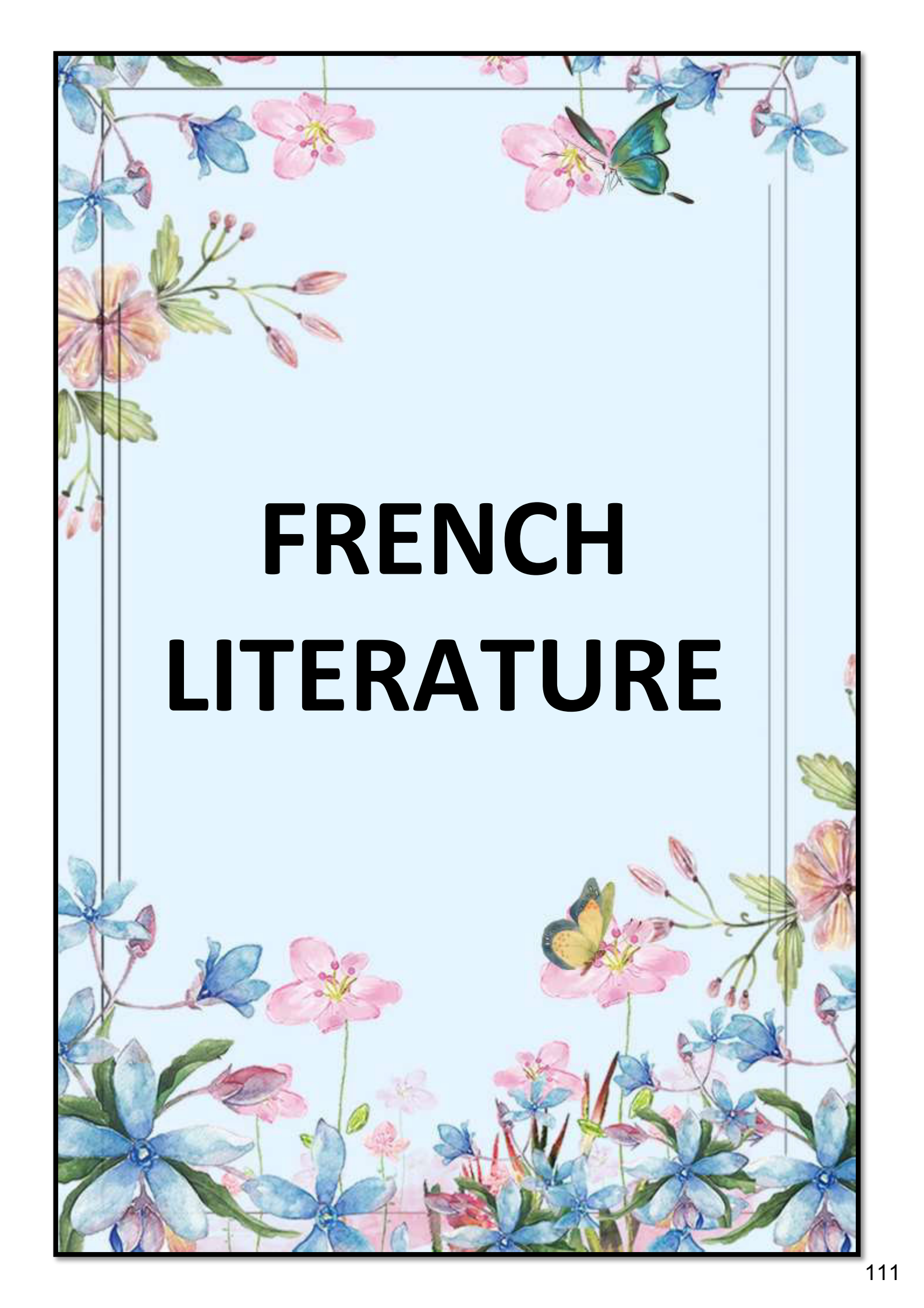
मोदकाची पारी:- एका भांड्यात १.२५ कप पाणी घालून त्यात १/४ चमचा तूप व चिमूटभर मीठ घालून पाणी गरम करून घ्यावे पाणी गरम झालं की त्यात १ वाटी तांदळाचं पीठ घालावे हे मिश्रण ५ मिनिटे गॅस वर ठेवावे व त्या नंतर एका प्लेट मध्ये घेऊन गरम असताना मळावे आता त्याच्या पाऱ्या बनवून त्यात सारण भरून मोदक बनवून घ्यावे व ते उकडून घ्यावेत.

अवाँकाडोचे पराठे

साहित्य - एक कप अवाँकाडोचेतुकडे, दोन कप कणिक, पाच टीस्पून तेल, दोन वाट्या कोथिंबीर, अर्धा टीस्पून जिरे पावडर, अर्धा टीस्पून लाल तिखट, अर्धा टीस्पून ओवा, एक टीस्पून लिंबाचा रस, पाणी, मीठ आणि दोन टेबलस्पून तूप.

कृती- प्रथम कोथिंबीर स्वच्छ धुवून घ्या. नंतर अवाँकाडोचे तुकडे आणि कोथिंबीर एकत्र करून ते मिश्रण कुस्करून घ्या. आता या मिश्रणात कणिक, लाल तिखट, जिरे पूड, ओवा, लिंबाचा रस आणि पाणी घाला. मिश्रण चांगलं एकजीव करून घ्या आणि थोडा वेळ बाजूला ठेवून द्या. नंतर त्या मिश्रणाचे छोटे-छोटे गोळे करून पराठा लाटायला घ्या. आता हे पराठे तव्यावर खरपूस भाजून घ्या आणि चटणी किंवा सॉस बरोबर गरमागरम सर्व्ह करा.

मितांशू कोळी

A decorative border of watercolor-style flowers and butterflies in shades of pink, blue, and orange, set against a light blue background. The flowers include various types like cherry blossoms and lilies. Butterflies in green, blue, and yellow are scattered throughout the floral arrangement.

FRENCH LITERATURE

POEMS

L'amour Autrement

Beaucoup étaient là
mais c'était toi qui a avancé
Beaucoup étaient là
mais c'était toi qui a combattu
Aujourd'hui nous sommes ici
Parce que tu étais là
Aujourd'hui nous sommes en sécurité
parce que tu a relevé le défi
Nous relevons le drapeau
et célébrons la journée
Mais c'était toi qui as rempli la couleur
et a crée ce jour
Nous sommes fiers de toi
Parce que c est que toi qui mérite
Parce que c'est toi qui pense
que nous devons lutter contre l'ennemi
Pas pour la mention
Pas pour la gloire
Mais pour l'amour du pays!

Riddhi Dedhia

L'infini confiné

Tu me manques beaucoup
Quand même ta voix vient de mon portable
Interrompue par les cries de ta mère.
Tes messages que je ne verrai pas jusqu'au matin
Qui me fait sourire doucement
Juste comme nos souvenirs
Que j'ai capturé dans mon journal.
Les photos que tu m'envoies
Semblent comme les moments figés
Je sens qu'ils vont disparaître si je les touche
Comme les étoiles brillantes qui illuminent la nuit.

Mais comme toujours
Tu me confortes
Tu me rassures
Tu me dis que tout va être bien
Si je tiens ta main à la mienne

De maintenant à l'infini...

Diya Furia

Les couleurs de la nature

c'est la nature qui rend notre vie colorée,
sa beauté est vers laquelle je suis attirée.
le bleu est la couleur reflétée par le ciel,
Et le jaune est la couleur qui éclaire le soleil.

les arbres représentent la verdure,
Tandis que les flocons de neige symbolisent la froideur.
le marron est la couleur de la montagne,
Qui est différente de la campagne.

Un arc-en-ciel a sept couleurs,
mais les fleurs sont de toutes les couleurs.
tout cela fait partie de la nature,
créant ainsi les couleurs de la nature.

Karishma Sewani

La lecture

La lecture m'emmène partout,
Et je ne sais jamais où.
Mer, montagne, pays imaginaire,
De chez moi, je m'en vais prendre l'air.

Je peux être un cowboy ou un roi,
Et même relire l'histoire plusieurs fois.
Si je veux, je saute des chapitres,
De mes livres, je suis le seul arbitre.

La lecture m'offre mille vies,
Et je peux être n'importe qui.
Ce soir, je fais le tour du monde,
Je visite l'espace en dix seconds.

Puis quand le livre est terminé,
J'ai déjà hate de commencer
Une aventure en devenir,
Un nouveau monde à découvrir.

WRITE UPS

La vie avec Lock Down !!

Covid-19 a frappé des humains qui rêvent d'aller sur mars, de telle sorte qu'ils sont maintenant obligés de rester dans leurs propres maisons pour des raisons de sécurité.

La vie quotidienne des gens est soudainement arrêtée. Les personnes qui étaient dépendantes sur quelqu'un deviennent plus indépendantes et ils affinent leurs compétences.

En supprimant le temps et les disparités géographiques à l'aide de technologies comme le commerce électronique et les réunions en ligne, les gens travaillent en restant à la maison et passent plus de temps avec leur famille. De vieux albums de photos sont en train d'ouvrir, rappelant aux gens leurs beaux jours et les ravivant avec leur famille et leurs amis perdus depuis longtemps.

On tourne les pages du livre qu'il n'a jamais eu la chance de lire, on ajuste à nouveau son instrument et joue ses notes préférées, on remplit la vie sur une toile vierge, on expérimente cette recette qu'on a toujours voulu essayer, on essaye de perfectionner ses performances de mélodies. Les gens ont pris de nouveaux passe-temps et essaient de se réinventer.

Les gens ont également compris leur contribution à aider les autres, que ce soit les petits enfants qui apprennent à aider leurs parents dans les travaux ménagers ou que ce soit des adultes qui agissent en tant que citoyens responsables et fournissent de l'aide aux gens les plus faibles de la société comme leurs aides ménagères et essentielles

Même si l'obscurité nous entoure, à chaque levée de soleil, nous commençons notre journée avec un nouveau rayon d'espoir et attendons avec impatience le moment où tout redeviendra normal, et prions le Tout-Puissant pour le bien-être de nos familles et de notre pays.

Restez à la maison, restez en sécurité !!!

Covid-19 has hit humans who dreams of going on mars, in such a way that now they are forced to stay in their own houses for safety.

The busy daily life of people has suddenly come to a standstill. The always dependent on someone person is becoming independent and refining his skills. By removing the time and geographical disparities with the help of technology like e-commerce and online meetings people are working from home and spending more quality time with their families. Old albums are being opened, reminding people of their fond days and rekindling them with their family and long lost friends. One is turning the pages of the book he never got the chance to read, one is again tuning his instrument and playing his favourite notes, one is filling life into blank canvas, one is experimenting that recipe that he always wanted to try, one is perfecting his melodies performance. People have taken up new hobbies and are trying to reinvent themselves.

People have also understood their share in helping others, may it be small kids learning to help their parents in household works or be it adults who are acting as responsible citizens

and are providing help to weaker section of the society like their house-helpers and essential workers.

Even though darkness surrounds us, with every sunrise brings we start our day with new ray of hopes and look forward to the time when everything goes back to normal, and pray to almighty for the well-being our families and our country.

Stay home, Stay safe.

Aayushi Zanwar

Le printemps

Le printemps est la saison la plus agréable. Une saison aimée par tous. Il n'y a pas de chaleur perçante, de froid ou de pluie cette saison. Il est connu comme la meilleure saison. Au printemps, la nature s'épanouit. La Terre porte une robe verte. Les champs sont décorés de fleurs. Tous s'intéressent à la vie en plein air. Après le froid mordant de l'hiver, nous nous sentons soulagés au printemps. Chaque plante ou arbre a une nouvelle vie. Dans cette saison, tout le monde est heureux d'une certaine façon ou dans l'autre. Le fermier est heureux pour sa croissance des cultures tandis que le poète est heureux d'étudier et de profiter de la nature. Si on me demande une opinion personnelle, je pense que la saison printanière est très charmante. Ça me donne de la joie et du plaisir. Le printemps est pour s'asseoir tranquillement et profiter de la nature qui déroule sa beauté. Les arbres ont l'air frais, les oiseaux gazouillants et les fleurs fleurissent. La nature donne une grande fête à nos yeux. En Inde, la saison printanière tombe dans les mois de mars, avril et mai. Pendant ces trois mois, les Indiens célèbrent différents festivals dans différents états. En célébrant ces festivals, chaque état affiche son charme, sa culture et son unicité qui, plus tard, ajoute de la beauté à la gloire de la saison printanière. Dans l'ensemble, le printemps est la saison où chaque personne peut sortir et profiter pleinement de sa vie.

Spring is the most pleasant season. It is liked by all. There is no piercing heat, cold or rain in this season. It is known to be the best season. In spring, the nature flourishes. The Earth wears a green dress. The fields are decorated with flowers. All take interest in the outdoor life. After the biting, cold of winter, we feel relief in spring season. Every plant or tree gets a fresh life. In this season, everybody is happy in some or the other way. The farmer is happy for his crop growth while the poet is glad to study and enjoy nature. If asked for a personal opinion, I feel that spring season is very charming. It gives joy and pleasure. Spring is a great season to sit back and enjoy the nature unfolding its beauty. The trees look fresh, the birds chirping and the flowers blooming. The nature gives a grand fest to our eyes.

In India, spring season falls in the months of March, April and May. During these three months, Indians celebrate different festivals in different states. By celebrating these festivals, every state displays its own charm, culture and uniqueness which later on adds beauty to the glory of the spring season. Overall, spring is the season where each and every person can come out and enjoy their life to the fullest.

Sanskriti Patil

Voyage à Paris

Ma visite à Paris avec mes amis a été une expérience remarquable, que je n'oublierai jamais. Comme le voyage a été organisé par le collège, nous nous connaissions à peine, mais cela ne nous a pas pris beaucoup de temps pour tisser des liens. C'était un grand sentiment d'arriver à Paris - une ville moderne avec un sens très profond de l'histoire. Je n'oublierai jamais la première fois que je suis passé en voiture, en passant par les canaux et en voyant les monuments. C'était comme un immense musée en plein air. C'était un coup de foudre. Il faisait sombre le soir, des lumières illuminant toute la ville. C'était lumineux, presque comme le jour. Les rues étaient très fréquentées, pleines de clients marchant d'un magasin à l'autre. J'étais fasciné de voir Le Palais Garnier, qui est l'Opéra de Paris. Un court trajet en métro nous a conduits au Louvre et aux jardins des Tuileries devant l'obélisque égyptien et la place de la Concorde où se termine le Tour de France. De l'autre côté de la place se trouvent les Champs-Élysées, la capitale mondiale du shopping, avec les magasins phares des designers français. La tour Eiffel, haute de 1063 pieds, surplombe la ville tandis qu'une mère regarde un enfant qui joue. Objet de nombreuses photographies et peintures, sujet de poèmes et d'histoires, il y figure comme une statuette sur les pages d'un magazine. La beauté de la ville a changé ma façon de penser. L'élégance et la sophistication m'ont fait mûrir en une semaine. J'ai apprécié l'histoire de l'œuvre d'art et de l'architecture. La ville m'a libéré de ma peur de l'individualisme chez moi. C'était en effet le voyage le plus incroyable, aventureux et fantastique que nous n'ayons jamais eu. Le changement le plus important survenu dans notre vie a été l'estime de soi, nous sommes rentrés plus confiants que jamais.

My visit to Paris with my friends was a remarkable experience, which I will never forget. As the college organized the trip, we hardly know each other, but it did not take us long to bond. It was a great feeling to arrive in Paris - a modern city with a very deep sense of history. I will never forget the first time I drove, passed the canals and saw the monuments. It was like a huge open-air museum. It was love at first sight. It was dark at night, lights illuminating the whole city. It was bright, almost like daylight. The streets were very busy, full of customers walking from store to store. I was fascinated to see Le Palais Garnier, which is the Paris Opera. A short metro ride took us to the Louvre and the Tuileries Gardens past the Egyptian Obelisk

and Place de la Concorde where the Tour de France ends. On the other side of the square is the Champs-Élysées, the shopping capital of the world, with the flagship stores of French designers. The 1,063-foot-tall Eiffel Tower towers over the city as a mother watches a child at play. The object of many photographs and paintings, the subject of poems and stories, it appears there like a statuette on the pages of a magazine. The beauty of the city changed my way of thinking. Elegance and sophistication made me mature in a week. I enjoyed the history of the artwork and architecture. The city freed me from my fear of individualism at home. It was indeed the most incredible, adventurous and fantastic trip we have ever had. The biggest change in our life was self-esteem, we came home more confident than ever.

Rohit Rapelli

LA VIE DES JEUNES AUJOURD'HUI

La vie des jeunes d'aujourd'hui est très différente de celle des jeunes d'il y a 10 ans. Les jeunes d'aujourd'hui ont la technologie. Ils passent la plupart de leur temps sur leurs ordinateurs portables. Ils ne font pas beaucoup d'exercice et passent la plupart de leur temps à la maison. Ils ont leur travail et leur école / université en ligne. Ils passent la plupart de leur temps sur les écrans.

Auparavant, ils allaient à l'école et faisaient leur travail en semaine, restaient à la maison et faisaient différentes activités le week-end. Le week-end, ils regardaient des films ou appelaient leurs amis pour passer du temps à rendre visite à leur famille. Au fil des ans, la vie des jeunes a beaucoup changé. Ce que faisaient les jeunes du début des années 2000 ne se fait plus maintenant.

The lives of young people today are very different from those of young people 10 years ago. Young people today have technology. They spend most of their time on their laptops. They do not exercise a lot and spend most of their time at home. Because of covid-19, They have their work and their school / university online most of their time on screens. Earlier they would go to school and do their work on weekdays, stay at home and do different activities on weekdays, stay at home and do different activities on weekends. On the weekends, they would watch movies or call their friends to spend time visiting family. Over the years, the lives of young people have changed a lot. What the young people of the early 2000s were doing is no longer being done.

Niyati Trivedi

RECIPES

Bonjour mes amis!

Fatigué à la maison pendant la quarantaine?? cuisinons quelque chose de savoureux! avez-vous entendu du pizza dans 1 minute?

Voici la recette...

PIZZA DANS UN MUG

Dans juste 1 minute!!!!

La Méthode:

- Prenez un mug
- Mettez de la sauce à pizza au fond du mug
- Ajoutez de la mayonnaise dessus
- Ajoutez du fromage et des morceaux de pain
- Choisissez des légumes comme vous voulez (un oignon, une tomate, un poivron, un maïs, etc)
- Répétez la même procédure

(Mettez la sauce à pizza, des morceaux de pain, de la mayonnaise, des garnitures et ajoutez un peu plus de fromage)

- Mettez des flocons de piment et de l'origan sur le fromage
- mettez ce mug dans un Micro-ondes pendant 1 minute et C'est Prêt!!

Voilà!

Bon Appétit (◕◕)

Sampada Chavan

**GERMAN
LITERARY
ART**

POEMS

Mensch ohne Menschlichkeit

Es gibt viele Menschen,
leider keine Menschlichkeit.
Die Welt war so schön,
aber man zerstört ihre Schönheit.

Ich frage mich immer,
wie das sein kann.
Aber das ist die Wahrheit heute,
man denkt nur über sich selbst!

"Ich beherrsche die Natur",
das ist man heute!
Es gibt keinen Platz auf der Erde,
wo es heute keine Natur gibt!

Smriti Loke

The background is a soft, teal-colored gradient with a subtle bokeh effect of light spots. It is decorated with faint, light-green line drawings of flowers and leaves in the corners. The text 'WRITE UPS' is centered in a bold, black, sans-serif font.

WRITE UPS

Herzlichen Willkommen zur "Sächsischen Schweiz".

Der Ort ist voll mit landschaftlicher Schönheit. Um den Ort zu erreichen, mussten wir 2 Verkehrsmittel benutzen: Den Zug und das Schiff. Vor dem Berg war ein schöner Fluss. In dem Tal sahen wir viele Vögel. Da machten wir viele Fotos. Nachher bestiegen wir den Berg.

Die Wanderung war nicht so anstrengend, weil wir ein paar kurze Pausen machten. Wir erreichten der Bergspitze in 2 Stunden. Die Aussicht von dort war atemberaubend. Dann hatten wir unsere Brotdose, die wir mitgebracht hatten. Es war ein sehr friedlicher Moment.

Nach der Pause wanderten wir weiter. Bei der Rückkehr wählten wir einen anderen Weg. Die Sonne schien und das Wetter war auch schön.

Nach einiger Zeit hielten wir in der Nähe von einem Restaurant und aßen Eis. Nach 2 Stunden kamen wir nach unten. Dann reisten wir noch einmal mit dem Zug und kamen endlich zur Jugendherberge. Das war ein sehr wunderbarer Ausflug in die Sächsische Schweiz. Wir hatten viel Spaß.

Gouri Gaonkar, Manasvi Patankar, Smriti Loke

PASCH Jugendcamp: Eine Erfahrung

Ich habe ein Stipendium nach Nepal erhalten, weil ich bei der internationalen Fit A1 Prüfung die höchste Punktzahl bekommen habe. Es war ein 7-tägiges deutsches Jugendcamp in Kathmandu vom 16. Juni bis zum 22. Juni. Wir waren insgesamt 100 SchülerInnen aus Indien, Iran, Nepal, Bangladesch und Pakistan. Alle waren sehr freundlich und wir haben uns gut verstanden.

Es hat verschiedene Workshops gegeben z.B. Tanz, Theater, Recycling und Stadtplanung. Die Lehrer waren Experten in ihren jeweiligen Bereichen. Ich war in einem Tanzworkshop und unsere Workshopleiterin eine der besten Tänzerinnen aus Sri Lanka. Ihr Name war Kapila. Sie ist in Sri Lanka sehr berühmt und hat auch viele Videos auf YouTube.

Wir haben 5 Tage lang Tanzen geübt und am 6. Tag haben wir ihn im Plenum aufgeführt. Das Thema unseres Tanzes war Einheit. Einheit unter den Menschen. Einheit unter den Ländern. Einheit unter den Nationen. Allen hat es sehr gut gefallen.

Neben dem Workshop haben wir auch Morgenübungen, Yoga, Mediation und hatten viel Spaß. Es war eine erstaunliche Erfahrung.

Riya Turakhia

The background is a soft, teal-colored gradient with a subtle bokeh effect of light spots. It is decorated with line-art illustrations of flowers and leaves in the corners. The top-left and bottom-right corners feature larger, more detailed floral sketches, while the top-right and bottom-left corners have smaller, simpler sketches.

RECIPES

Rezept für Bananen-Apfel-Orange -Smoothie

Zutaten:

- 1 Banane
- 1 Apfel
- 1/2 Orange
- etwas Minze
- 100 ml Kokosmilch
- eventuell etwas Trinkwasser
- etwas Limette

Zubereitung:

1. Entkernen Sie den Apfel und die Orange.
2. Schneiden Sie das Obst in kleine Stücke und geben Sie alles in den Mixer.
3. Pürieren Sie, bis der Smoothie cremig ist.

Shreya Durve

Rezept für Bananenbrot

Zutaten:

- 5 reife Bananen
- 280g Vollkornmehl
- 2 Teelöffel (TL) Backpulver
- 50 ml Hafermilch
- 50-100g Walnüsse (je nach Geschmack)
- 250 ml Sonnenblumenöl
- 2-3 getrocknete Datteln
- 1 TL Zimt

Zubereitung:

1. Den Ofen auf 170 Grad Umluft (185 Grad Ober- und Unterhitze) vorheizen.
2. Die Bananen mit einer Gabel in einer Schüssel zerdrücken.
3. Die Datteln klein würfeln und die Walnüsse mit einem Messer klein hacken.
4. In einer weiteren Schüssel Mehl, Backpulver, Nüsse und Zimt vermischen.
5. Bananenpüree, Hafermilch und Sonnenblumenöl dazugeben und zusammenrühren.
6. Die Backform mit etwas Öl einfetten und den Teig in die Form geben.
7. Das Bananenbrot bei 170 Grad für 40 Minuten backen.

Shreya Durve, Prathmesh Katkar und ihre Arbeitsgruppe aus dem Workshop

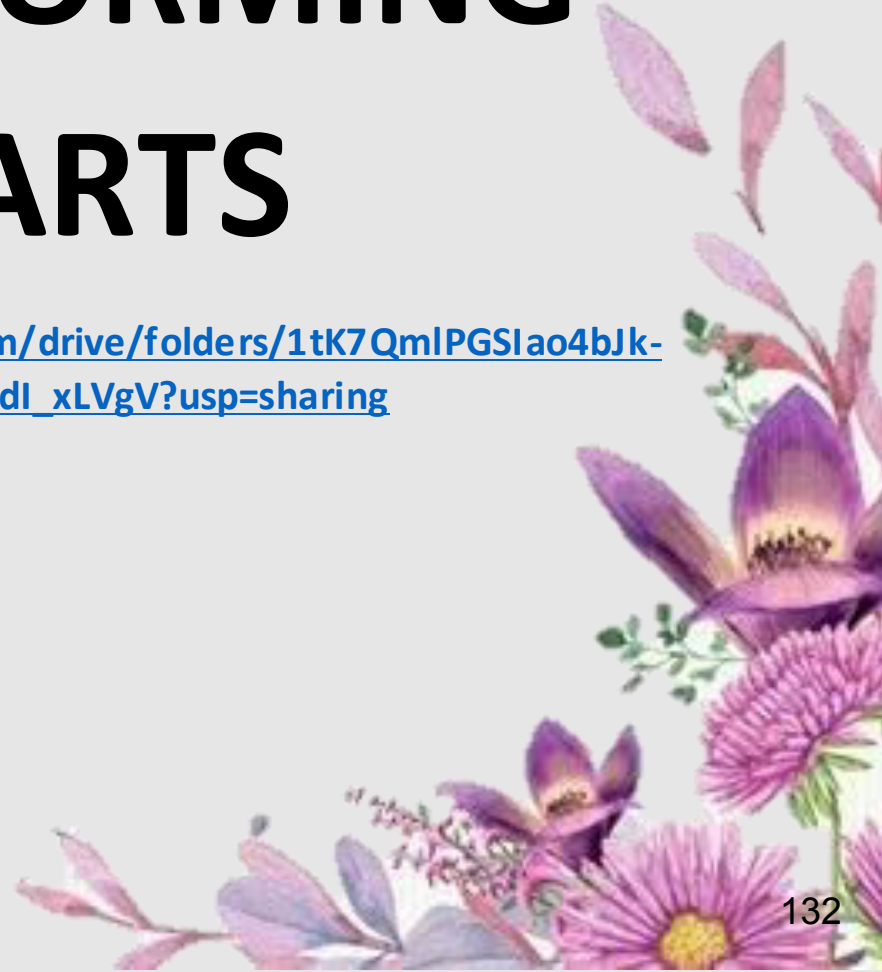

VISUAL ARTS

https://drive.google.com/folderview?id=1z_U-G5cdsmTtJgp713tv01J1HF-pKCvR

PERFORMING ARTS

https://drive.google.com/drive/folders/1tK7QmIPGSIao4bJk-hfKZB0Ydl_xLVgV?usp=sharing

We are grateful for the time you have invested in reading what we have presented in the E-book. We hope that you have liked our style of exhibiting the beautiful creations contributed by our fellow Podarites. Ask any of us and we can tell you about the long discussions we have had on each topic and the hours we have put in for creating this. But without you all these efforts would have been for naught. Hence, we sincerely **Thank You**.

We would like to conclude by saying...

As another spring is here,
We walk into it with new hope,
Though restricted no one is bounded,
Let us keep creativity and passion flowing and finding new ideas,
May we be open to frontiers of beauty, art and knowledge always.

The Editorial Team

